

Giới thiệu Minh Vương Đoạt Hậu

Minh Vương Đoạt Hậu của tác giả Chu Ánh Huy là câu chuyện về duyên kiếp trái ý trời giữa hai người bạn họ, liệu ý trời có thể chống lại ???

Nguyệt Nga Nhi ngay từ nhỏ đã là một cô gái xinh đẹp, lúc ấy nàng đã vô tình cứu được một cậu con trai nhưng lại không nhớ đó là ai và thời gian đã làm nàng quên đi ngày đó... Năm tháng trôi qua, hôn sự giữa hai gia đình đã được thông qua, nàng bắt đầu xuất giá và chuẩn bị lên kiệu hoa.

Không thể ngờ được lại có kẻ dám cướp kiệu ? Liệu đó có thể là ai chứ ? Nàng vô cùng bất ngờ khi biết kẻ chủ mưu của việc này lại là một Minh Vương vang danh thiên hạ, liệu một tiểu thư bình thường như nàng có gì đặc biệt để cho hắn đề mắt tới chứ ?!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ngày xuân vui vẻ, gió thổi nhẹ nhẹ. Một trận nhạc, chiêng trống, dọc theo cánh hồ Phong Liễu phiêu diêu truyền ra.

Đình kiệu hoa đỏ thắm, đám người vây quanh chậm rãi đi tới.

Chỉ cần nhìn đỉnh phượng của kiệu hoa mạ vàng, cũng đoán được tân nương xuất thân bất phàm, hơn nữa đi theo còn có rất nhiều nô tì cùng hộ vệ, chỉ có người giàu có mới trang trọng phô trương như thế.

Thật không phải dễ mới gặp sự kiện náo nhiệt như thế, khiến cho dân chúng từ các đường ngõ vây lại, nếu là người không biết, lại cho là hoàng thân quốc thích đi tuần.

"Làm sao vậy?"

"Hôm nay là ngày nhất hộ gả nữ nhi đó nha!"

"Nhưng tại sao lại lớn như vậy nha?" đại thẩm tò mò hỏi trưởng phu bên cạnh.

"A! chuyện lớn như vậy người không biết? hôm nay là ngày Nam Cung Mị cưới vợ!!"

"Nam Cung Mị? chính là thiếu chủ Ma Kiếm Sơn Trang hành tung biến hóa kì dị?"

"Đúng vậy! hơn nữa nha, chẳng những tân lang thân phận hiển hách, liền ngay cả tân nương cũng là rất ghê gớm nha!! "

"Thật? tân nương là ai? "đại thẩm tò mò

" Chính là nghĩa muội của Giang Nam phú thương Phụng Thư Dương _ Nguyệt Nga Nhi !"

"Phụng Thư Dương? người nói là Giang Nam đế vương Phụng Thư Dương?"

"Đúng vậy, là hắn!"

"Ồ! kia cũng thật nha! Bọn họ hai người thành thân, chẳng phải là hai thế lực kết hợp? oa, sự kiện lớn như vậy, khó trách có nhiều người tới xem nha!"

"Không hẳn vậy đâu! nghe nói Nguyệt Nga Nhi tiểu thư là trăm ngư lạc nạn, là một mỹ nhân nha! ta nghĩ mọi người ngoài việc đi xem náo nhiệt, hơn nữa là đi xem mỹ nhân trong truyền thuyết a.!"

Vừa nghe nói như vậy, đại thẩm liền lập tức nắm lỗ tai chồng, xoay xoay:

"Đau, đau, mau buông tay, người làm gì vậy?"

"Hừm, ma quỷ, người cũng là đến xem mỹ nhân? Cũng không nhìn lại, người đã bao nhiêu tuổi, thật không biết xấu hổ!?"

"Oan uổng mà!! ta cũng chỉ là tò mò thôi. Nghe người ta hình dung tân nương như vậy, chẳng lẽ người không có nửa điểm hiếu kì sao?"

"Này, nói vậy cũng đúng, nghe người nói vậy, ngay cả ta cũng muốn nhìn xem Nguyệt Nga Nhi được bao nhiêu sắc đẹp."

"Chính là thôi đi, ta tuyệt đối không có nửa điểm không an phận, người tha cho cáo lỗi tai của ta đi!"

"Cho người cũng không dám!" đại thẩm hừ một tiếng, rốt cục cũng bỏ tay ra.

Mắt thấy đoàn kiệu hoa đỏ thắm đang từ từ đi qua, lại có một đám người đi qua, hận không thể tự mình vạch rèm kiệu hoa, để nhìn phong thái mỹ nhân. Tiếc rằng mười mấy tên hộ vệ cùng tí nữ đều vây quanh kiệu hoa, khiến cho họ chỉ có thể cách một khoảng, ngẩn cổ nhìn xung quanh. Ngay tại lúc mọi người nghĩ vô duyên không nhìn thấy mỹ nhân, một cơn gió bỗng nhiên phát qua, nhẹ hất rèm kiệu hoa.

Mọi người thấy thế, không khỏi nín thở, tròng hai mắt, liền có thể nhìn thấy bộ dáng tân nương. Tuy trận gió vạch rèm kiệu hoa, nhưng lại không vạch khăn hi trên đầu tân nương, bởi vậy không thể nhìn thấy dung mạo nàng.

Mọi người thầm than đáng tiếc, đáng tiếc thì trận gió kia đột nhiên mạnh lên, chiếc khăn hi theo gió phiêu động, có mấy người may mắn thấy dung nhan của tân nương.

Oa! quả nhiên là đại mỹ nhân!!!

Cũng phải, ta cho tới bây giờ, chưa bao giờ gặp qua nữ tử đẹp như vậy, hoàn mỹ không tỳ vết!!

Nam Cung Mị thật là có phúc, có thể lấy được người vợ xinh đẹp như vậy!

Nghe tiếng tán tụng, vài người không thấy được tân nương, phát ra tiếng tiếc hận:

"Ai nha! thực đáng tiếc là ta không nhìn thấy, ta cũng muốn xem nàng có bao nhiêu nét đẹp nha!"

Chính thế, về sau không có cơ hội tái kiến dẫu, thật hy vọng chạy nhanh đến một trận gió, đem rèm cùng khăn hi bay.

Nghe hai bên đàn chúng nói chuyện, trong kiệu hoa, Nguyệt Nga Nhi vội vàng đem rèm kéo lại, hai gò má vì những lời ca ngợi này mà ửng hồng.

Nàng buông mắt xuống, nhìn giá y trên người, môi hồng nhovn một nụ cười thẹn thùng.

Hôm nay, nàng sẽ cùng Nam Cung Mị thành thân! Tuy rằng hôn sự từ một tháng trước đã đính hạ, nhưng giờ phút này, ngồi trong kiệu hoa, nàng vẫn không có cảm giác chân thật.

Từ lúc nàng mười lăm tuổi tới nay, những kẻ đăng môn cầu thân rất nhiều, trong đó tuyệt đại đa số là vì nghĩa huynh hùng hậu tài phú cùng quyền thế mà đến. Ngoài ra, cũng có rất nhiều người đồn rằng nàng là một mỹ nhân, cho nên đối nàng tâm sinh ngưỡng mộ.

Năm năm trước, nghĩa phụ bạo bệnh qua đời, bởi vậy, trong nhà hết thấy đều do nghĩa Dương ca làm chủ. Nhum do công việc bận rộn, nghĩa huynh căn bản không có thời gian để có thể tiếp quá nhiều người đến cầu thân, vì thế hắn liền lập ra một quy củ — bất kì ai muốn thành thân với nghĩa muội Nguyệt Nga Nhi, trước hết phải đánh thắng tám hộ vệ của hắn.

Có thể qua cửa đó, mới có tư cách thấy hắn.

Bởi vì này tám hộ vệ đó đều do Phụng Thư Dương tự mình chọn lựa, người nào cũng thân thủ bất phàm, có thể thắng tám người bọn họ liền thủ để cầu thân, thật sự bước lên biển than còn dễ hơn.

Hai năm qua, chỉ có hai nam nhân thông qua khảo nghiệm, thuận lợi gặp được Phụng Thư Dương. Nhưng cả hai kẻ này, đều bị nghĩa huynh cự tuyệt. Lý do là — trong đó một kẻ tuổi quá lớn; Một kẻ khác tính tình quá mức phù phiếm, kiêu căng.

Đối với nghĩa huynh nghiêm khắc, chọn cho nàng vị hôn phu tương lai phù hợp, Nguyệt Nga Nhi không có gì dị nghị, bởi vì nàng tin tưởng nghĩa huynh nhất định sẽ an bài cho nàng một nơi tốt nhất.

Chỉ là, mỗi ngày trôi qua, nàng miễn cưỡng cho rằng, có lẽ đời này của nàng, sẽ thành gái già trong Phụng Gia.

Một tháng trước, biến hóa nổi lên trong Phụng gia!!

Sau giờ ngo, thiếu chủ Nam Cung Mị của “Ma Kiếm sơn trang” tự mình đăng môn cầu hôn, chưa đến một tuần trà đã đánh bại tám hộ vệ. Nghĩa huynh ở cùng Nam Cung Mị nói chuyện không đến nửa canh giờ sau, liền đáp ứng hôn sự, thậm chí ngay cả hôn kỳ cũng rất nhanh ra quyết định.

Tin tức này đi qua nhà hoàn nhanh chóng rơi vào tay Nguyệt Nga Nhi, nàng kiểm chế không được, lòng đầy tràn hảo kì xen lẫn sự chờ mong, nên lên đi đến Đại Thỉnh Tự xem mặt mũi vị hôn phu tương lai, không ngờ ở sân lý nàng đã gặp Nam Cung Mị. Bởi vì không chuẩn bị tâm lí cùng hắn đối mặt, lại sợ bị người khác nhìn thấu ý tưởng nhìn trộm của nàng, nên vội vàng xoay người chạy về phòng.

Không may, quá mức bối rối, nàng vấp vào ngạch sân, thiếu chút nữa cùng một bên nhà hoàn ngã xuống đất. Mắt thấy nàng sẽ ngã sấp xuống, may mắn Nam Cung Mị đứng lúc xuất thủ đỡ nàng, làm cho nàng miễn phải té ngã. Chưa từng ở trước mặt mọi người thất thố như thế, hai gò má lập tức ửng hồng, nàng quần bách lăm bắm nói thảm, vừa nhấc đầu, liền bỗng nhiên thấy khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Mị.

Nguyên bản nàng vẫn cho rằng, nghĩa huynh Phụng Thư Dương đã là một nam tử đủ anh tuấn vĩ ngạn, không nghĩ tới Nam Cung Mị lại càng tuấn mỹ vài phần. Trên gương mặt tuần tử của hắn, là một đôi mắt có thể hồn xiêu phách lạc, Nguyệt Nga Nhi tin tưởng, chỉ cần hắn có một cái khiêu tình dụ hoặc, có thể câu dẫn hết tâm của những nữ tử trong thiên hạ.

Lúc ấy, nàng vừa hoảng hốt lại vô thố, căn bản không có dũng khí nhìn hấn một cái, vội vàng hướng hấn nói cảm tạ, liền lập tức xoay người né ra. Mà tự ngày đó về sau, bọn họ nhân đều tự vội vàng trừ bị hôn lễ lớn, liền chưa từng tái kiến.

Bên tai không khí náo nhiệt, tiếng nhạc thanh vui mừng, kéo lòng của Nguyệt Nga Nhi lại. Huyền quân chiêm trống tiếng vang nhắc nhở nàng — nàng sẽ cùng tuấn mỹ nam nhân kia kết làm phu thê.

Cứ nghĩ đến nàng sắp cùng một người xa lạ, trừ việc gặp qua một lần ở ngoài, bái đường thành thân, lòng Nguyệt Nga Nhi còn có chút khẩn trương. Không biết mình có thể thích ứng với cuộc sống sau khi thành thân không?

Ngay khi suy nghĩ của nàng đang bay bổng, cổ kiều đột nhiên không hề báo động trước ngừng lại, huyền quân chiêm trống thanh âm cũng im bất bỏ dờ.

Nguyệt Nga Nhi nghi hoặc nâng mi lên, âm thầm đoán xem chuyện gì đã xảy ra. Hai bên dân chúng cũng bởi vì việc xảy ra ngoài ý muốn này mà nổi lên một trận ồ.

"Làm sao vậy? Tại sao đội ngũ đột nhiên ngừng lại?"

"Người không thấy sao? Phía trước có vài người chặn đường?"

"Những người đó là ai? Tại sao lại ngăn trở kiểu tân nương? Bọn họ không phải là tói cướp cô dâu chứ?"

"Có khả năng sao? Bọn họ bắt quá chỉ có bốn người mà thôi, thế nào địch nổi mười mấy tên hộ vệ? Huống chi, này Nguyệt Nga Nhi chẳng những là Ma Kiếm Sơn Trang thiếu chủ phu nhân, còn là nghĩa muội của Giang Nam Đế Vương nha! Dám cùng hai người đó thành kẻ thù, tin chắc rằng kẻ đó ăn gam hùm rồi!"

"Nhưng nhìn những người này, bộ dạng có vẻ không phải là người tốt, nên không thể là đến chúc mừng nha!"

Hơn nữa...người nam nhân cao lớn kia ...

A!

"Các người xem! trên người nam nhân là...hắc tiên! Hấn...Hấn có phải là Hắc Mộc Dạ không?"

Hắc Mộc Dạ!

Tên này vừa nói ra tới miệng, lập tức ở trong đám người tỏa ra một trận xôn xao, mọi người thất chũy bát thiết??? nói về này nam nhân này...

Theo truyền thuyết, hấn chính là thành chủ Huyền Minh Thành ở phương bắc, cá tính lãnh ngạo cuồng bạo, hành tung mơ hồ thần bí. Trong tay hấn, hắc tiên giống như một con hắc xà âm ngoan cay độc, có thể chỉ trong giây lát lấy mạng người, bởi vậy nên mới có danh xưng "Minh vương tiên". Mà y thuật của hấn cùng võ công đồng dạng trác tuyệt, cho dù có là kẻ gần chết, chỉ cần đến hơi thở cuối cùng, hấn còn có thể cứu sống. Vì hấn có thể dễ dàng không chế nhân sinh tử, trên người hấn lại phát ra hơi thở lãnh liệt, bởi vậy liền được giang hồ gọi là "Minh vương".

Nghe những người này người một lời, ta một câu, Nguyệt Nga Nhi sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

"Minh vương"? Nghe thấy cái tên này, làm người ta không khỏi tâm sinh ra e ngại, nhưng... một cái nam nhân đáng sợ như vậy, vì cái gì lại ngăn trở đường của bọn họ? Hấn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Sợ hãi tràn ra tâm của Nguyệt Nga Nhi, nàng không yên, bất an ngồi ở trong kiều. Rốt cục, nàng kiềm chế không được, vạch khăn hi, nhẹ nhàng nhắc lên một góc kiều liềm lên lút hướng ra ngoài nhìn xung quanh. Ánh mắt của nàng lướt qua những hộ vệ cùng người săn sóc kiều hoa, lại lướt qua những người dân đang đứng bên đường. Xa xa thấy bốn người đang chặn đường của kiều hoa. Chỉ cần liếc mắt một cái, Nguyệt Nga Nhi liền cơ hồ có thể xác định, nam tử cao lớn đứng đó, chính là người được dân chúng bàn luận "Minh vương".

Một cảm giác bị động, trở thành con mồi, hung hăng tấn công tâm Nguyệt Nga Nhi. Tuy rằng bọn họ đứng một khoảng cách khá xa, nàng căn bản không thể thấy dung mạo của hấn, nhưng mà nàng mãnh liệt cảm giác được ánh mắt của hấn dừng ở trên người nàng, giống như ánh mắt sắc bén của chim ưng, tràn ngập nguy hiểm xâm lược.

Nguyệt Nga Nhi kinh hoàng vội vàng buông kiều liềm, cả người tâm loạn cả lên.

Chỉ là bị con người của hấn chặt chẽ nhìn thẳng, đã làm nàng không thờ nổi. Một nam nhân đáng sợ như thế, vì cái gì lại chặn kiều hoa của nàng? Nhớ lại vừa rồi nghe dân chúng kháo về nam nhân này, nàng không dám tưởng tượng ra mình rồi sẽ gặp vận mệnh gì?

Thấy Hắc Mộc Dạ một bộ dạng không phải là người tốt, những người bên đường cảm giác được sắp có một trường ác đấu sẽ xảy ra, dân chúng vì bảo vệ mình, tất cả đều tản đi hết.

Chỉ chốc lát sau, nguyên bản náo nhiệt ồn ào ven hồ, cũng chỉ còn lại đội ngũ đưa dâu cùng với đám người của Hắc Mộc Dạ, giăng co ở hai bên đường.

Hắc Mộc Dạ lãnh ngông cuồng khí thế, dễ dàng áp đảo số hộ vệ đi theo kiều hoa. Những hộ vệ tuy đông nhưng tất cả chúng đều cảm nhận được một cỗ cường đại áp bức.

“Bảo hộ tiểu thư!” Bên trong đám hộ vệ có người hô một tiếng, mọi người liền rút ra đao kiếm tùy thân, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Hắc Mộc Dạ lạnh lùng nhìn bọn họ, môi hiện lên một tia cười châm chọc. Bằng vào những người này có thể ngăn cản hắn sao? rất buồn cười!!!

Đừng nói tới hắn, phía sau còn có ba gã thủ hạ võ công cao cường, cho dù là giờ phút này chỉ có một mình hắn, cũng có thể đủ dễ dàng hạ đám người này.

“Đem tân nương trong kiệu giao ra đây!” Hắn thân nhiên mở miệng, ngữ điệu lãnh trầm tràn ngập ý tứ. Hiển nhiên hắn là kẻ hạ lệnh.

“Mơ tưởng!” Hộ vệ quả quyết cự tuyệt.

“Cho dù ngươi là Minh Vương đi chăng nữa” Một gã hộ vệ lên tiếng “Ngươi chẳng lẽ muốn cùng chủ tử ta Nam Cung Mị thành địch nhân?”

Hắc Mộc Dạ nhếch môi một tiếng, bên môi kia trào phúng ý cười càng thêm rõ ràng.

“Đừng nói là Phượng Thụ Dương cùng Nam Cung Mị, cho dù là cùng người trong thiên hạ trở thành địch nhân, ta cũng không sợ!” Hắn cuồng ngạo nói, cá tính tự phụ hiện ra không bỏ sót.

Nghe hắn bừa bãi tuyên cáo, trong kiệu kiệu hoa Nguyệt Nga Nhi vô thần cắn môi, trong lòng cảm giác hoảng sợ lại hiện lên càng lúc càng rõ ràng.

Nàng cùng người tên Hắc Mộc Dạ kia không quen, tới bây giờ chưa thấy qua mặt, hắn vì cái gì muốn bắt nàng? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Hay là hắn cùng nghĩa huynh hoặc là tương lai phu quân đã từng phát sinh chuyện gì đó, cho nên tính bắt nàng làm con tin, để mà uy hiếp bọn họ?

Lúc Nguyệt Nga Nhi bối rối phỏng đoán là lúc, lại nghe thấy Hắc Mộc Dạ lạnh như băng thanh âm

“Cho cho các ngươi cơ hội cuối cùng, đem người giao ra đây.”

“Không!” Hộ vệ trung thành và tận tâm, quyết định sẽ sống chết bảo hộ tiểu thư.

“Không? không phải do các ngươi quyết định!”

Lời nói chưa dứt, thân ảnh cao lớn liền giống như một mũi tên lao lên, giây lát đã thả người bay vút tới kiệu hoa phía trước. Bàn tay to vung lên, xốc kiệu liêm, kéo khăn hi trên đầu Nguyệt Nga Nhi xuống.

Bất thành linh biến hóa làm Nguyệt Nga Nhi choáng váng, nàng hoảng không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể mở to mắt, nhìn nam nhân trước mặt. Bởi vì hắn quay lưng với ánh sáng, nàng chỉ mơ hồ nhận thấy hắn có một khuôn mặt và hình dáng cứng rắn.

Thân ảnh cao lớn, ngang nhiên đứng sừng sững ở phía trước kiệu hoa, cắt đứt con đường đào thoát duy nhất của nàng, Nguyệt Nga Nhi run rùng mình, không biết nam nhân cả người tản ra khí thế bức người này, cuối cùng là muốn gì ở nàng?

“Ngươi muốn làm cái gì? Không được vô lễ với tiểu thư!” nhóm hộ vệ tức giận

Bọn họ vung kiếm trong tay vọt đi qua, cho dù biết rõ thực lực cách xa, vẫn chính là muốn giành lại tân nương trong tay Hắc Mộc Dạ.

Ba gã thủ hạ của Hắc Mộc Dạ nhẹ dùng khinh công, nhanh chóng đứng phía trước chủ tử

“Bằng vào trình độ của các ngươi? thật không xứng cùng chủ tử chúng ta giao thủ.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, tránh ra!”

Nhón hộ vệ vọt lên, một hồi hỗn chiến lập tức hiện ra. Mười mấy tên hộ vệ cố hết sức vây công ba gã thủ hạ kia, cho dù ý vào nhân số quả thật chiếm ưu thế, nhưng cũng không thể chiếm được tiện nghi.

Giữa cuộc hỗn chiến, có mấy hộ vệ thân thủ tương đối lưu loát vẫn còn sức kháng cự, nhưng ba gã thủ hạ bên kia vẫn cứ một đường nhắm phía kiệu hoa. Mắt thấy Hắc Mộc Dạ đưa lưng về phía bọn họ, vài tên hộ vệ nghĩ đến hữu cơ khả thừa, đang đẳng sát khí giờ lên đao nhỏ, nhắm tới giết Hắc Mộc Dạ.

Hộ vệ liền nghĩ đến có thể thuận lợi đắc thủ, nhưng Hắc Mộc Dạ bỗng nhiên quay người, khuôn mặt lãnh trầm tuấn tú thượng không có nửa điểm bối rối, con ngươi đen thậm chí còn hiện lên một chút trào phúng.

Không ai thấy rõ ràng hắn xuất thủ là khi nào, chỉ thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, tiếp theo, tiếng roi cắt qua không khí sắc bén cũng là lúc tiếng kêu rên của nhóm hộ vệ cơ hồ đồng thời vang lên.

Chỉ một cái nháy mắt, vài tên muốn đánh lên Hắc Mộc Dạ đều đã bị lược đồ, không chết cũng đã muốn đi nửa cái mạng.

“Không biết tự lượng sức mình!” Hắn hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa xoay người đối mặt Nguyệt Nga Nhi.

Nguyệt Nga Nhi vừa rồi thấy một màn sợ hãi, sắc mặt của nàng tái nhợt, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên ngực, đoán rằng kẻ tiếp người chịu đòn của hắc thực khả năng chính là nàng!

“Ngươi..... Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nguyệt Nga Nhi tự trấn định hỏi, nhưng mà thanh âm run run lại tiết lộ sự kinh hoàng của nàng.

“Ngươi không phải vừa nghe thấy được sao? Ta muốn mang ngươi đi.”

“Không! Ngươi không thể làm như vậy!” Hôm nay là ngày vui của nàng cùng Nam Cung Mị - người của Ma kiếm sơn trang còn chờ tân nương tử bái đường cùng thiếu chủ của họ nha!

Hắc Mộc Dạ nghe vậy, khóe miệng gợi lên, ngao ngễ nói: “Trên đời này chỉ có ta không muốn làm chuyện, không có ta không thể làm chuyện!”

Ngữ khí của hắc cuồng vọng tự phụ, cùng với khí thế lạnh lùng cuồng phách, lòng Nguyệt Nga Nhi kinh sợ, cho dù hắc không có chạm đến chút lông tơ, nhưng nàng vẫn phảng phất cảm nhận được, rằng chính mình bây giờ bị đã bị một cổ lưới khổng lồ bao trụ, có chạy đằng trời!

“Vì cái gì..... Ngươi rốt cuộc vì cái gì muốn bắt ta?” Nàng chiến thanh hỏi.

Chẳng lẽ đúng là vì hắc cùng nghĩa huynh hoặc là tương lai phu quân từng có thù oán, nên bây giờ biến nàng thành một quân cờ sao?

Hắc Mộc Dạ nhìn Nguyệt Nga Nhi dung nhan xinh đẹp nhưng tái nhợt, cho dù hắc cả người bao phủ bởi một tầng u ám bên trong, nhưng trong đôi mắt lại hiện lên một tia nhiệt nóng bỏng!!

“Bởi vì... ngươi là của ta.!!!” ngữ khí chắc chắn, như đang bàn chuyện quốc gia đại sự.

Đáp án nằm ngoài suy nghĩ của mình, làm Nguyệt Nga Nhi cả người ngây ngẩn. Nàng còn không kịp phản ứng lại, Hắc Mộc Dạ đã điểm huyết ngù của nàng. Ngóng nhìn nàng mê mẩn, hắc nói nhỏ:

“Ngươi là của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp đi.”

Hắc ôm nàng vào lòng, giữa đám hộ vệ, nô tì cùng với toàn bộ đội ngũ đưa dâu, nghênh ngang mà đi.

Ba gã thủ hạ thấy thế, cũng trong cuộc hỗn chiến bên bứt ra. Nháy mắt, bọn họ đã hoàn toàn biến mất!!!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nguyệt Nga Nhi mơ một giấc mơ thật sự rất đáng sợ, trong cơn mê, có một nam nhân đáng sợ cứ từng bước một tiến đến gần nàng.

Nàng không thể nhìn rõ ràng lắm hắc, chỉ biết là hắc có thân hình cao lớn, một đôi mắt lợi hại như chim ưng, hắc càng tiến gần, nàng không còn đường trốn chạy.

“Ngươi là của ta !” bá đạo tuyên bố, tay cũng hướng về phía nàng.

“Không! Không cần!”

Nguyệt Nga Nhi thấp giọng kêu một tiếng, đột nhiên theo trong mộng bừng tỉnh lại. Mồ hôi lạnh chảy dọc theo thái dương xuống, nàng thẳng thốt, thờ hồn hồn, thần trí hoảng sợ dần dần bình tâm lại.

Là ác mộng ? Nam nhân đáng sợ kia cuối cùng ưm chỉ là một con ác mộng?

Nguyệt Nga Nhi vừa nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra mình đang nằm ở một căn phòng hoàn toàn xa. Không thể? Nàng kinh hoàng trừng lớn mắt, cơn hoảng sợ lại xuất hiện. Nàng nhìn lại mình, tuy nàng vẫn mặc giá y, nhưng cái này...không phải là giá y Dương ca thuê người làm riêng cho nàng!

“ Chuyện gì xảy ra? Nơi này đến tột cùng là chỗ nào?”

“ Là kẻ nào thay giá y trên người nàng, lại khi không lại thay một bộ giá y khác cho nàng?”

Những vấn đề ấy tràn trong đầu nàng, cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, hai nha hoàn từ từ đi đến:

“A! Tiểu thư đã tỉnh?”

Nguyệt Nga Nhi vội vàng nhảy xuống giường, về mặt để phòng nhìn các nàng.

“Các người là ai? Nơi này là đâu?”

“Nơi này là Huyền Minh Thành, chúng ta được lệnh của Thành chủ đến hầu hạ tiểu thư!” một nha hoàn cung kính đáp

“Huyền Minh Thành?” sắc mặt càng lúc càng tái nhợt...” Thành chủ của các người không phải là Minh Vương?

“Đúng vậy.”

Nàng khiếp sợ, trong nháy mắt Nguyệt Nga Nhi như bước chân vào một vùng huyền hoặc, nào là đảo, tâm trí gần như loạn lên. Nàng không muốn tin đây là thật sự, nhưng mà, bất luận nàng có lừa dối chính mình đây là một con ác mộng, nhưng sự thật trên đường xuất giá, nàng đã bị người ta kiếp!!!

Nàng không hiểu, vẫn không hiểu, cái tên Hắc Mộc Dạ kia lại không đem giam nàng, ngược lại đối đãi với nàng rất thoải mái, thậm chí còn cho hai nha hoàn đến hầu hạ nàng? Cái làm cho nàng lo lắng, nghi ngờ chính là tại sao trên người nàng bây giờ là một bộ giá y khác?

Loại tình huống này loại biến hoá kỳ lạ như một con ác mộng, làm Nguyệt Nga Nhi nguyên đã bối rối tâm càng thêm không yên bất an, hoàn toàn đoán không ra Hắc Mộc Dạ rốt cuộc muốn gì?

Thành chủ các người vì cái gì muốn bắt ta?” Nàng hỏi nha hoàn, hy vọng có thể có đáp án mình cần.

“Đương nhiên là vì không cho tiểu thư cùng thiếu chủ Ma Kiếm Sơn Trang bãi đường thành thân!

Đáp án làm Nguyệt Nga Nhi ngẩn người, một con cảm giận bất bình nổi lên trong lòng.

“Hắn dựa vào cái gì làm như vậy? Ta cùng hắn chẳng những không thân chẳng quen, thậm chí căn bản còn không nhận thức, hắn dựa vào cái gì ngăn cản ta cùng Nam Cung Mị bãi đường thành thân?”

Dương ca muốn đem nàng gả cho Nam Cung Mị, giờ đột nhiên nam nhân này, dựa vào cái gì lại ngăn cản hôn sự của nàng?

Mất thấy Nguyệt Nga Nhi động khí, hai nha hoàn cảm thấy không dám nói nhiều, nhưng Nguyệt Nga Nhi truy vấn gắt gao, các nàng rốt cục vẫn từng khẩu.

"Đó là bởi vì... người tiểu thư phải gả không phải Nam Cung Mị, mà là thành chủ của chúng ta!"

Cái gì?!” Nàng xuất hồ ý liệu đáp án, làm Nguyệt Nga Nhi hoàn toàn sửng sốt.

Người nàng phải lấy không phải Nam Cung Mị, mà là Hắc Mộc Dạ?! Điều này sao có thể? Nghĩa huynh rõ ràng đem nàng hứa gả cho Nam Cung Mị kia mà! Kinh ngạc, Nguyệt Nga Nhi đột nhiên nhớ tới lúc ấy, khi nàng hỏi Hắc Mộc Dạ vì cái gì lúc ấy lại bắt nàng đi, hắn trả lời:

"Bởi vì, người là của ta."

Hồi tưởng khí phách của hắn khi rầm rĩ tuyên cáo, Nguyệt Nga Nhi thực sự rất lo sợ..

Chẳng lẽ, ý tứ câu nói kia của hắn là muốn thú nàng làm vợ? không thể

Nhưng là...vì cái gì?

Nguyệt Nga Nhi nổi lên mi tâm, đáp án của nha hoàn chẳng những không coi bỏ nghi hoặc trong lòng nàng, ngược lại còn làm nàng tiến vào một dải sương mù mờ hồ không xác định.

Nếu Hắc Mộc Dạ vì cùng nghĩa huynh hoặc Nam Cung Mị từng có thù oán, cho nên tính đem cừu hận trả thù ở trên người nàng, nàng còn có thể lý giải, nhưng là..... Hắn cướp kiểu hoa, đúng là vì muốn kết hôn nàng? Điều này làm nàng không thể giải thích.

Nếu hắn thật sự muốn cùng nàng kết phu thê, vậy tại sao tuổi cập kê của nàng tới nay đã hai năm, hắn cũng không đến để đề cập qua hôn sự? Bằng thân thù của hắn, muốn đánh thắng tám gã thủ hạ của nghĩa huynh, căn bản là chuyện dễ dàng, nhưng hắn lại không dựa theo quy củ của nghĩa huynh, ngược lại không tiếc lấy thủ đoạn cường ngạnh, khi nàng xuất giá lại cướp dâu, mục đích là gì?

Là bởi vì hắn mơ ước tài sản, quyền thế của nghĩa huynh, lại biết nghĩa huynh sẽ không đem nàng hứa gả cho nam nhân đáng sợ như vậy, cho nên mới quyết định áp dụng phương thức tiện, bí ỏ như vậy sao? Hoang mang trong nàng bắt đầu xuất hiện khi hai người hầu tiến đến, nói:“ Qua nửa canh giờ sẽ bãi đường, chúng ta đến hầu hạ tiểu thư sửa sang lại một chút xiêm y!!!

"Không! Đừng ép ta!" Nguyệt Nga Nhi gạt tay các nàng ra, la lên: “Ta sẽ không gả cho chủ tử các người, người ta muốn gả là Nam Cung Mị!"

"Đời này ngoại trừ ta, người đừng mơ tưởng nam nhân khác!" Một tiếng nói lãnh trầm đột nhiên theo phía sau truyền đến.

Nguyệt Nga Nhi bỗng nhiên cứng đờ, lập tức nhận ra chủ nhân thanh âm này. Nàng toàn thân buộc chặt, không có dũng khí quay đầu lại. Nhưng mà, cho dù không xoay người, nàng vẫn có thể tinh tường cảm giác được hắc đi vào trong phòng, đứng lặng sau thân thể của nàng.

Hắc xuất hiện, làm Nguyệt Nga Nhi tâm nổi lên một trận chấn động, khẩn trương không thể hô hấp.

“Các ngươi trước đi xuống.” Hắc Mộc Dạ thân nhiên hạ lệnh.

Vừa nghe thấy lời nói hắc, Nguyệt Nga Nhi tâm lâm vào một trận kinh hoàng, cơ hồ muốn mở miệng năn nỉ bọn nha hoàn lưu lại. Tuy rằng các nàng là nha hoàn của Hắc Mộc Dạ, cho dù thật sự lưu lại cũng không khả năng giúp nàng, nhưng là vô luận như thế nào, có người ở bên cạnh còn hơn chính mình một người một mình đối mặt Hắc Mộc Dạ.

Nhưng mà, bởi vì nàng quá hiểu, các nàng không có khả năng nghe lời của nàng.

Hai nha hoàn nghe lệnh rời đi, trong phòng chỉ còn lại có nàng cùng Hắc Mộc Dạ, Nguyệt Nga Nhi như bị một đạo vô hình đè nặng. Nàng mãnh liệt cảm giác được, rằng cả người bị bao phủ bởi hơi thở của hắc, loại cảm giác này giống như bản thân là một con mồi đang vùng vẫy trong một cái lưới vô hình, rốt cuộc trốn không thoát lòng bàn tay hắc!

Cái cảm giác xâm lược này làm Nga Nhi sợ hãi cùng cực, nàng không tự chủ được phát run, không biết chính mình rồi sẽ gặp vận mệnh như thế nào? Hắc Mộc Dạ ánh mắt dừng ở trên thân ảnh vẫn cố ý đưa lưng về phía hắc, vai nàng run run, hắc biết trong lòng nàng đầy kích động cùng bất an.

“Như thế nào? Không có dũng khí xoay người lại đối mặt ta? Thân là tiểu muội Giang Nam Đế vương Phụng Thu Dương,

lá gan của ngươi cũng chỉ lớn được như thế?”

Trong giọng của hắc không hề che giấu ý tứ trào phúng, nói như vậy làm cho nàng nhất kích, Nguyệt Nga Nhi bỗng nhiên xoay người lại.

“Ai nói ta không có dũng khí? Ta chỉ là không nghĩ sẽ thấy ngươi!”

Nàng có thể cho phép người khác nói nàng nhất gan, nhưng chính là không thể cho phép người khác nói xấu nghĩa huynh!

Hắc Mộc Dạ đối với ý kiến phản bác từ chối của nàng, chỉ dùng mắt không thể nhận ra cảm xúc, đánh giá giá y trên người nàng.

“Xem ra, ta sai người chuẩn bị giá y cho ngươi quả thật rất vừa ngươi.”

Vừa nghe hắc nhắc tới giá y, Nguyệt Nga Nhi lập tức hỏi: “Quần áo của ta đâu?”

“Đốt rồi!” Hắc Mộc Dạ không chút nào để ý nói.

“Cái gì? Thật quá đáng! Ngươi như thế nào có thể làm như vậy? Đó là giá y của ta nha!” Nguyệt Nga Nhi tức giận đến cả người phát run.

Giá y kia của nàng là nghĩa huynh nàng vì hôn sự của nàng, đã mời riêng một sư phó nổi tiếng trong kinh thành làm. Hắc như thế nào có thể...? không có sự đồng ý của nàng lại đem đi đốt?

“Giá y của nàng hiện tại chính là thứ đang mặc trên người nàng!”

“Không! Thế này mới không phải! Ta không cần mặc thứ quần áo không phải của ta!

Hắc Mộc Dạ không chút nào để ý phản kháng của nàng, thân nhiên nói: “Nếu ngươi không muốn quang thân cùng ta báai đường, thì nên ngoan ngoãn mặc đi.” [QUANG THÂN: không mặc gì cả!]

Cùng hắc báai đường?! Nguyệt Nga Nhi tâm đột nhiên run lên, sự tức giận ở mắt bị kinh hoàng thay thế.

Về mặt hắc cùng ngữ khí khi nói chuyện, nàng biết hắc hoàn toàn nói thật, làm nàng cảm thấy trước nay chưa có sợ hãi cùng bất an nào hơn.

“Không! Ta sẽ không cùng ngươi báai đường thành thân! Nghĩa huynh đã hứa gả ta cho Nam Cung Mị, hắc mới chính là người sắp cùng ta báai đường thành thân!”

Hắc Mộc Dạ mày rậm, tựa tiểu phi tiểu tà ngễ nhìn nàng, khóe mắt khẽ nhếch lên, như là ở châm biếm thái độ của nàng.

"Trên đường đưa dâu, trước mặt mọi người ngươi bị mấy nam nhân cướp đi, ngươi cho là Nam Cung Mị còn muốn cưới một thê tử như vậy sao?"

“Này.....” Nguyệt Nga Nhi sắc mặt trắng nhợt, không thể phản bác lời nói của hắc. Xác thực, trải qua chuyện như vậy, bị

đám người đó chặn đường, cướp dâu, thì danh tiết của nàng đã bị phá hủy. Nam Cung Mị đường đường là thêu chủ Ma kiếm

Son trang, thà rằng hủy hôn, cũng không nguyện ý thú nàng làm thê tử.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nhìn tên đầu sỏ đã hủy danh tiết của nàng, Nguyệt Nga Nhi tức giận nhin không được lại dương lên.

“Cho dù hấn không cần ta, ta cũng sẽ không gả cho ngươi!” Nàng thà rằng cả đời không lấy chồng, cũng không cùng với một nam nhân đáng sợ như vậy sống cả đời.

“Đó không phải do ngươi quyết định, hết thấy đều đã an bài thỏa đáng, nửa canh giờ sau, tại đại sảnh Huyền Minh thành, ta

và ngươi sẽ thành thân”

“Không! Ta không lấy chồng! Nguyệt Nga Nhi tức giận hét lên: “Ngươi! nếu bắt buộc ta, ta liền lập tức cắn lưỡi tự sát!”

Nghe vậy, con ngươi đen của Hắc Mộc Dạ nhú lại, hai đám lửa giận ở hấn đáy mắt nhảy lên. Hấn tiến đến trước mặt, tay nắm chiếc cảm tinh xảo của nàng, bắt buộc nàng ngẩng khuôn mặt lên. Nguyệt Nga Nhi bị bắt nhìn hấn. Lúc trước, khi hấn ngăn kiêu bắt người, bởi vì lưng quang, và vì gương mặt đầy sự u ám, không có thể nhìn rõ, mà lúc này, trong con thịnh nộ cũng không nhìn kỹ, cho đến giờ phút này nàng mới rốt cục thấy rõ bộ dáng hấn. Cao lớn, Khuôn mặt tuần tú, có nét lạnh lùng nhưng cương nghị. Cả người tản ra một khí thế như băng khiếp người, quả nhiên thập phần phù hợp với cái danh hiệu “Minh vương”.

Hắc Mộc Dạ một cái chớp mắt cũng không có, nhìn chăm chăm Nguyệt Nga Nhi, lấy cái lạnh lẽo như băng nghiêm khắc uy hiếp nàng.

“Ngươi nếu thật sự cắn lưỡi tự sát, ta liền lập tức huyết tẩy Ma Kiếm Sơn Trang, nhân tiện phá hủy hết sản nghiệp của Giang Nam Đế Vương!

Nguyệt Nga Nhi kinh hãi nhìn hấn, hấn còn dám đe dọa nàng.

“Không..... Ta không tin ngươi thực sự có năng lực để làm chuyện đó!”

Nghĩa huynh của nàng cùng Nam Cung Mị không phải là người đơn giản, cho dù hấn có võ công tái thế như thế nào, cũng

không có khả năng một mình hấn đánh bại nghĩa huynh cùng toàn bộ Ma kiếm sơn trang nha!

“Nếu ngươi không sợ bọn họ bị hủy ở trong tay ta, thì ngươi cứ việc cắn lưỡi tự sát đi!” Hắc Mộc Dạ bề ngễ nhìn nàng, có

cho nàng cũng không dám lấy tính mạng Phương Thư Dương cùng Nam Cung Mị làm tiền đặt cược.

“Ta...” Nguyệt Nga Nhi cắn môi dưới, tâm loạn như ma.

Về mặt lạnh lẽo âm trầm của hấn, một chút không có nói đùa, nàng tin chắc nếu mình tự sát, hấn chắc chắn sẽ không thương tiếc đem cái lời nói ngọc ngà kia trở thành hiện thực.

Trời ơi! Nàng rốt cuộc đụng trúng một người đáng sợ như thế!!?

“Ngươi có thể...có thể không đem mạng người ra đùa như thế?” Thanh âm của nàng run run, tiết lộ đáy lòng của nàng đã đầy sự bất an.

Chỉ vì một mình nàng, hấn lại không tiếc huyết tẩy Ma Kiếm Sơn Trang, còn muốn bị hủy đi hết tất cả gia trang của nàng, loại chuyện lãnh khốc vô tình như thế, hấn cũng có thể làm ư?

Khóe môi Hắc Mộc Dạ gọi lên, cười lạnh nói:

“Như thế nào có thể? Ngươi hình như rất thích hỏi vấn đề này? Ta không phải sớm nói qua trên đời này chỉ có chuyện ta

không muốn làm, không có chuyện ta không thể làm!

khí thế của hấn lạnh lùng cuồng rầm rĩ, hoàn toàn làm Nga Nhi kinh hãi, nàng hoảng hốt cắn cắn môi, không biết nên làm cái

Gì bây giờ mới tốt. Có lẽ hiện tại nàng có khả năng làm, chính là tận lực kéo dài thời gian, nếu nghĩa huynh biết nàng trên

Đường đi bị cướp dẫu, nhất định sẽ lập tức tới cứu nàng.

Hắc Mộc Dạ nhìn đã biết tâm tư của nàng, đôi mắt tối hiện lên một chút đắc ý: "Huyền Minh Thành có vị thể hiền trở, ẩn mật

Trên núi, nếu không phải là người hiểu rõ đại hình, không thể tìm ra."

Nghe hắn nói như vậy, Nguyệt Nga Nhi hoàn toàn rơi vào vực sâu của tuyệt vọng. Nếu sự thật đúng như hắn lời nói, như vậy nghĩa huynh chỉ sợ là thật không kịp cứu nàng.

"Nghĩa huynh người cho dù hành động mau lẹ đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không thể trong nửa canh giờ đuổi tới, người nên ngoan ngoãn chờ cùng ta bái đường đi!" Ánh mắt Hắc Mộc Dạ quét một vòng trên người nàng rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Tiếng cửa phòng cửa đóng lại, Nguyệt Nga Nhi không thể chống đỡ nổi, cả người nháy mắt như bị mất hết khí lực, bất lực ngã xuống.

Làm sao bây giờ? Hiện tại nàng nên làm cái gì mới tốt?

Nàng một chút cũng không muốn gả Hắc Mộc Dạ. Chẳng những không thể trốn, cũng không thể chờ nghĩa huynh tới cứu nàng, thậm chí ngay cả tự sát cũng không được, nàng đã muốn hết đường xoay sở.

Chẳng lẽ... dù thế nào đi chăng nữa cũng phải gả cho kẻ lãnh huyết vô tình kia? không thể!!

Không! Nàng tuyệt đối không gả!!

Tàn phòng!!!

Một đôi nến đỏ đang cháy lập lòe.

Nhìn cách bố trí hi phòng, Nguyệt Nga Nhi không có chút cảm giác hạnh phúc. Chỉ cảm thấy chính bản thân đang bị giam cầm ở một nhà lao của sự tuyệt vọng, không thể trốn, cũng không có người có thể tới cứu nàng.

Vừa rồi, dù không muốn nhưng nàng đã cùng Hắc Mộc Dạ bái đường thành thân.

Cái kẻ nam nhân lãnh khốc đáng sợ kia tuy rằng không lấy đao kẻ cổ nàng, nhưng lúc nàng không chịu cùng hắn bái thiên địa đã nhẹ giọng “nhắc nhở”

"Đừng quên lời ta, ngấm lại nghĩa huynh cùng Ma kiếm sơn trang đi!"

Ngữ khí lãnh trầm, biểu hiện của hắn cũng không phải đùa, nếu nàng liều lĩnh phản kháng, dám hắn sẽ đưa đưa lời uy hiếp đó thực hành ngay lập tức.

Hắn lãnh khốc làm nàng run sợ. Một mình nàng chết thì không sao, nhưng cái ơn của cố phụ, nghĩa huynh từ khi cố phụ qua đời lại càng lo lắng cho nàng nhiều hơn, vậy làm sao đây? Hơn nữa những người trong Ma Kiếm sơn trang vô tội, nàng đâu thể nào bởi vì chính mình một người mà làm liên lụy đến họ chứ?

Nàng đành phải cùng hắn bái đường thành thân, nghi thức vừa xong, nàng đã bị người săn sóc dẫu đưa đến phòng này. Đôi mắt với tương lai mờ mịt, không thể đoán trước, Nguyệt Nga Nhi trong lòng đầy sợ hãi, mà trong tình cảnh tứ cố vô thân

này, sự sợ hãi càng ngày càng tăng lên. Tuy rằng nàng rất muốn chạy trốn, nhưng bên ngoài có vài danh thủ hộ vệ, nàng lại không biết chút võ công, căn bản có chạy cũng thể thoát khỏi bàn tay trời. Nhìn trên bàn, chúc hi cháy sáng, Nguyệt Nga Nhi cảm thấy lòng của nàng dường như đang phải chịu liệt hỏa đó thiêu lạc, mỗi một khắc đều gian nan đau đớn. Nhưng, nếu có thể lựa chọn, nàng thà rằng chịu đựng sự lo sợ bất an, cũng không hy vọng nhìn thấy Hắc Mộc Dạ.

Lúc nàng nhìn ánh nến chập chờn là lúc, phía sau đột nhiên vang lên tiếng mở cửa, nàng sợ đến độ thiếu chút nữa là cả người nhảy dựng lên.

Nhìn lại, người đến quả nhiên chính là Hắc Mộc Dạ!

Hắn xuất hiện, lập tức gây cho Nguyệt Nga Nhi cảm giác áp bức mãnh liệt, rõ ràng là cửa phòng rộng mở, vì hắn lại tồn tại mà có vẻ có chút hẹp hòi. Nàng cuống quýt lùi lại, không nghĩ cùng hắn dựa vào thân cận quá. Nàng đã thối lui đến góc phòng, nàng lại vẫn cảm thấy hắn chỉ cần duỗi tay ta là có thể chạm đến mình.

Hắc Mộc Dạ bước vào trong phòng, một chút cũng không ngoài ý muốn thấy Nguyệt Nga Nhi ngoan ngoãn ngồi ở bên giường. Hắn đứng ở cửa phòng, đi nhanh về phía nàng.

"Người đừng lại đây!" Nguyệt Nga Nhi khẩn trương la hét, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập phòng bị theo dõi hắn.

Hắc Mộc Dạ dừng cước bộ, điềm tĩnh nói: "Vậy người chính mình lại đây!"

"Không!" Nguyệt Nga Nhi liếc mình lắc đầu.

Nàng thoát ra khỏi hắn còn không kịp, như thế nào lại chui đầu vô lưới tới gần hắn? "Ta đã cho người sự lựa chọn!" Nếu nàng không đến, dĩ nhiên hắn phải qua!

Hắc Mộc Dạ lại lần nữa khai bộ pháp, chỉ chốc lát sau đã đứng sừng sững ở trước mặt của nàng. Nguyệt Nga Nhi âu lo cắn môi, cúi mặt xuống, toàn thân buộc chặt mà cứng ngắc. Nàng giống như con mồi bị dồn đến góc tường, rốt cuộc không đường trốn thoát.

Bọn họ hai người đứng gần như dán sát vào nhau, Nguyệt Nga Nhi cơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Hắc Mộc Dạ, cảm giác không thể hô hấp bỗng nhiên càng lúc càng mạnh mẽ. Buộc chặt cảm xúc, Nguyệt Nga Nhi biết vẫn còn chống đỡ được, vì bản thân nàng chính là nghĩa muội của Phượng Thư Dương. Tuyệt đối không thể làm mất mặt danh tiếng của Dương ca.

Hắc Mộc Dạ nhìn bộ dạng kinh hoàng lại ra vẻ dừng cảm của nàng, con người đen thâm trầm không thể thấu cảm xúc. Tay hắn nâng cằm của nàng, không cho nàng cúi đầu lảng tránh ánh mắt của hắn.

"Buông tay, đừng đụng ta!"

Nguyệt Nga Nhi đẩy tay hắn, lại làm cho hắn dễ dàng bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của mình. Hắc Mộc Dạ nhíu mày rậm, nhắc nhở :

"Muốn ta không chạm vào người? không có khả năng! Đừng quên, chúng ta đã bái đường thành thân. Người, hiện giờ là thê tử của ta!"

Thê tử?

Hai chữ này giống như một cây tiên châm, hung hăng đâm thẳng vào ngực. Nàng kích động hét lên: "Không! trong lòng của ta, sớm đã là thê tử của Nam Cung Mị."

Con người Hắc Mộc Dạ nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên hướng tới gần nàng gần đến mức như chạm vào chóp mũi nàng.

"Nhớ kỹ, ở trước mặt ta vĩnh viễn không nên nhắc tới tên của nam nhân khác, cho dù là nghĩa huynh Phượng Thư Dương cũng giống nhau!"

Nguyệt Nga Nhi rất muốn phản kháng, nhưng khí thế hắn quá mức sắc bén, đôi môi như cánh hoa hơi hơi rung động, muốn nói điều gì đó nhưng đến cả nửa từ cũng không thể thốt lên.

"Về phần Nam Cung Mị....." Hắc Mộc Dạ lãnh đạm xuy một tiếng. "Người cùng hắn không có bái đường, lại chưa từng đụng chạm da thịt, căn bản không tính là là vợ chồng!" [sax!!]

"Ai nói..... Ai nói ta cùng hắn không có quan hệ xác thịt?"

"Người nói cái gì?!" Hắc Mộc Dạ sắc mặt đột nhiên biến, đáy mắt nhanh chóng ngưng tụ thành một con cuồng phong kinh người.

Nguyệt Nga Nhi bị vẻ mặt đáng sợ đó dọa, không biết từ đâu hiện đến một cỗ khí lực, nàng dùng sức đẩy hắn ra, hốt hoảng chạy trốn tới một góc phòng khác. Nhìn sắc mặt hắn hung ác nham hiểm lãnh trầm, nàng nhìn hắn: "Ta cùng Nam Cung Mị đã từng có da thịt chi thân, ta đã là thê tử của hắn!"

"Câm miệng! Ta đã cảnh cáo người, không được trước mặt của ta nhắc tới tên của bất kì nam nhân nào!"

Lời của nàng hoàn toàn làm tức giận Hắc Mộc Dạ, trong cơn thịnh nộ, hắn bỗng nhiên rút ra trường tiên. Nhìn hắc tiên, Nguyệt Nga Nhi nhịn không được đổ một ngụm khí lạnh, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng khi hắn cướp kiếp cưới. Trong tay hắn, hắc tiên giống như một con độc xà âm ngoan, có thể một đường lấy đi bất kì tánh mạng của bất kì ai, bởi vậy "Minh vương tiên" danh xưng mới được lan truyền.

Huyết sắc nhanh chóng dồn lên mặt Nguyệt Nga Nhi, nàng kinh hãi nhìn Hắc Mộc Dạ, trong mắt hắn bây giờ chỉ thấy lửa hận làm cho ai nhìn cũng phải sợ hãi.

Hắn... là muốn giết nàng?!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nguyệt Nga Nhi vẫn kinh nghi bất định hết sức, Hắc Mộc Dạ cổ tay vừa chuyển, trường tiên lợi dụng sự sắc bén hướng về phía nàng.

Nguyệt Nga Nhi hô nhỏ một tiếng, kinh hãi nhắm hai mắt, theo phản xạ tính cuồng quít né tránh. Nghe bên tai truyền đến tiếng đáng sợ của roi cắt, Nguyệt Nga Nhi nghĩ rằng mình đã đến cửa tử, nhưng một lát, trên người không có chút cảm giác đau nhức, ngược lại cảm thấy một cảm giác mát mẻ.

Nàng kinh hồn mở to mắt, phát hiện vừa rồi nhất tiên, lao đến nàng không phải là lấy mạng của mình, mà là xoẹt qua xiêm y của nàng, nếu vừa rồi nàng không mở mắt ra, chỉ sợ giờ phút này đã da tróc thịt bong!

Nhưng, nàng vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắc tiên lại lại lần nữa không lưu tình chút nào đánh úp lại, nàng đành phải lại lần nữa cuồng quít né tránh.

Vài lần may mắn tránh đi sau, Nguyệt Nga Nhi rất nhanh phát hiện, kỳ thật cũng không phải nàng né tránh thành công, mà là hắc dùng hắc tiên cắt xiêm y của nàng!!

“Dừng tay!” Nguyệt Nga Nhi kinh hoảng kêu la, ngăn cản hắc không được hành động. Vô luận nàng tả thiểm hữu trốn như thế nào, hắc vẫn có biện pháp không đã thương da thịt nàng, mà lại dễ dàng nát của nàng quần áo.

Tiếng roi cắt vang lên trong không khí, da thịt nồn nà từng chút từng chút lộ ra, một thân đỏ thắm giá y giờ chỉ còn là một đồng vải vụn bên thân. Chỉ chốc lát sau, nàng toàn thân cũng chỉ còn bên người tiết khô.

“Không, ngươi đừng làm nữa..á..”

Nguyệt Nga Nhi sợ hãi, nửa thân trên không tỳ vết nhất thời không hề che lấp hiện ra ở trước mắt Hắc Mộc Dạ .

Nàng cuồng quít lấy đôi tay mảnh khảnh che lấy ngực, cả người giống như con vật nhỏ bị buộc đến bước đường cùng, co rúm lại thối lui đến góc tường, nước mắt chảy trong hốc mắt. Hắc Mộc Dạ đến lúc này mới rút cục dừng tay, hắc hạ trường tiên trong tay, đi nhanh hướng nàng đến gần.

“Ngươi...Ngươi muốn...Làm cái gì...” Nguyệt Nga Nhi thanh âm không giống nói, nước mắt không thể khắc chế cũng chảy xuống.

Nàng bắt lực roi lệ, nhìn rất đau lòng nhưng không thể ngăn cản Hắc Mộc Dạ hành động. Hắc cường ngạnh lấy tay nàng xuống, cảnh xuân hiện ra trước mắt. Nguyệt Nga Nhi kinh hoảng giãy dụa, cổ tay mảnh khảnh lại bị chặt chẽ kiểm chế, hoàn toàn không thể đào thoát, chỉ có thể bất lực thừa nhận hắc nhìn chăm chú.

Chưa bao giờ bị nam nhân nhìn thấy quá tư da thịt, giờ phút này không hề che lấp trước một người nam nhân, quả thực làm nàng xấu hổ quần muốn chết!

“Buông...Ngươi đừng như vậy...”

Hắc Mộc Dạ nhìn nàng nhu nhược, bắt lực khăn cầu, hắc ngoảnh mặt làm ngo, mâu quang như đuốc của hắc nhìn vào khuôn ngực của nàng, sau đó mới dừng lại ở đầu thủ cung sa trên ngực trái của nàng .

“Vì cái gì nói dối?” Hắc tiếng nói khàn khàn hỏi.

“Ta..... Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì..”

“Ngươi cùng Nam Cung Mị căn bản chưa từng từng có da thịt chi thân”

“Ái...Ái nói không có?!”

“Nếu có, kia đây là cái gì?” Hắc Mộc Dạ chỉ vào thạch sùng sa, hỏi: “Nếu ngươi đã là người của Nam Cung Mị, vì cái gì trên người ngươi còn thạch sùng sa ?”

Câu hỏi làm Nguyệt Nga Nhi hai gò má bỗng nhiên ửng hồng, mà đầu ngón tay của hắc đang đụng vào ngực nàng, động tác làm nàng xấu hổ cực độ khiến nàng hoàn toàn xem nhẹ một cái vấn đề trọng yếu "hắc vì cái gì biết trên ngực trái của nàng có có một dấu thủ cung sa?

“Hắc.. Hắc ...ta vừa rồi nói da thịt chi thân, chính là...Chính là đơn thuần da thịt chạm nhau mà thôi...”

Hắc Mộc Dạ nghe vậy nheo hai tròng mắt, đẩy mắt xẹt qua một chút nguy hiểm

"Hắn chạm vào người khi nào?"

"Chính là.. lần đầu tiên gặp mặt khi...ta thiếu chút nữa té ngã, hắn đỡ ta...." Ở hắc trần ngập cảm giác áp bức, Nguyệt Nga Nhi lấp bắp trả lời.

Hắc Mộc Dạ lãnh đạm xuy một tiếng, âm trầm làm cho người ta sợ hãi, sắc mặt rất cực độ đi vài phần.

"Kia cần bản không tính!"

"Ai... Ai nói không tính?" Da thịt đụng vào, không phải là da thịt chi thân sao?

Môi Hắc Mộc Dạ nhếch lên, mang theo nụ cười tà khí.

"Để cho ta dạy người, cái gì kêu là da thịt chi thân chân chính!"

Nói xong, tay hắn bỗng nhiên đặt lên ngực nàng, bừa bãi âu yếm.

"A!" Nguyệt Nga Nhi kinh suyền một tiếng, bối rối tròng lớn mắt. Nàng quả thực không thể tin được, hắn dám..

Thất kinh, nàng đột nhiên có loại ảo giác, cảm thấy chính mình như là một con mồi bị một con báo chặt chẽ quắc trụ, con báo đó giờ đang thần nhiên hưởng thụ con mồi!

Nàng muốn kháng cự, muốn ngăn cản hắn xâm phạm, nhưng lực bất tòng tâm, trong phút chốc bao nhiêu khí lực của nàng bị hắn làm cho mất sạch, nàng đành bất lực, chỉ có thể để hắn tùy ý muốn làm gì thì làm.

Phảng phất như cơ thể không phải của mình, như không phải cảm giác của mình làm Nguyệt Nga Nhi sợ hãi cực độ, nước mắt ở hốc mắt đảo quanh hồi lâu, rốt cục vẫn là khắc chế không được, tràn xuống mặt.

"Đừng như vậy... Người... tránh ra..."

Nước mắt của nàng dường như không hiệu quả, ngược lại càng làm Hắc Mộc Dạ chạm vào nhiều hơn. Cánh tay hắn nắm chặt eo nàng, đem nàng đặt lên bàn gỗ. Nguyệt Nga Nhi còn không kịp ngăn cản phía trước, tay hắn trong phút chốc đã đem kiện quần áo cuối cùng trên người nàng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Không!" Nguyệt Nga Nhi kinh hô một tiếng, nàng xấu hổ đến độ hận không thể lập tức chết tại chỗ!

Nàng muốn nhảy xuống bàn gỗ, nhưng mà Hắc Mộc Dạ lại tách hai chân của nàng, thân hình cao lớn liền đứng chặn ở giữa hai chân, làm cho nàng căn bản không có gì đào thoát cơ hội! Không chỉ như thế, hắn còn chế trụ cổ tay nàng, đem cả người nàng giữ chặt.

Nàng hoảng hốt mà bất lực nằm ở mặt bàn, thuần khiết không tỳ vết thân mình không có nửa điểm che lấp, giống như tể phẩm chuẩn bị hiến tế cho ác ma.

Cho dù quần bách kinh hoảng nhắm chặt hai mắt, Nguyệt Nga Nhi vẫn có thể mãnh liệt cảm giác được, hắn ánh mắt đang ở trên cơ thể của nàng. Ánh mắt hắn chuyên dần xuống dưới, hắn chuyển mắt đến đầu, nàng cảm nhận như có một cuộn nhiệt lan tới đó.

"Van cầu người..... Buông....." Nàng gầy dựa, nhưng càng vận người lại làm cho ánh mắt hắn đầy nhục hơn!

"Không." Hắc Mộc Dạ nói so với bình thường càng khàn khàn vài phần.

"Người rốt cuộc..... Rốt cuộc muốn làm cái gì?" Nguyệt Nga Nhi chiến thành, nghẹn ngào hỏi.

Cảm giác được hắn đang chăm chú nhìn vào mình, Nguyệt Nga Nhi ở xấu hổ đến độ muốn tự sát, nhưng đồng thời, một loại cảm giác xa lạ mà mãnh liệt hiện lên, làm cho nàng không thể khống chế run rẩy.

"Làm cái gì? Ta không phải mới vừa đã muốn nói qua sao? Ta muốn dạy người, cái gì mới gọi là da thịt chi thân chân chính!" Hắn vừa nói, vừa lấy tay

mình chạm vào thân thể mẫn cảm của nàng. Tuy rằng biết rõ nàng sợ hãi, biết rõ nàng toàn không có kinh nghiệm, nhưng hấn nhưng không có ý định dừng lại, ngược lại hôn càng mạnh mẽ lên cảm quan của nàng, cổ tình buộc nàng trong thời gian ngắn nhất có thể hiểu sự thân mật của nam nữ là như thế nào?

Nàng càng kinh hoàng, càng muốn kháng cự, hấn trên chọc liền càng cuồng dã, càng không chịu dừng tay!

Hắn càng lúc càng can rở, Nguyệt Nga Nhi rơi vào sự bối rối, không biết hấn đến tột cùng sẽ đẩy nàng vào hoàn cảnh nào?

Nàng không thể né tránh, càng vô lực chống đỡ hấn. Hắn càng lúc càng phóng đảng vừa hôn vừa vỗ về chơi đùa cơ thể nàng. Không thể chịu nổi sự áp bức đó, Nguyệt Nga Nhi thở dốc, một cơn sợ run co rút toàn thân, nàng cả người không thể khống chế, gượng đứng dậy, phát ra một thanh âm mà ngay chính mình cũng không thể tin nổi.

trong đầu của nàng chỉ là một mảnh hỗn độn, hai tròng mắt mặc dù vẫn nhắm chặt, nhưng phảng phất thấy mê huyền yêu diễm sáng rọi ở trong mắt. Vừa rồi cảm giác xa lạ mà mãnh liệt kia làm nàng cảm thấy sợ hãi, nhưng lại lấy đi của nàng rất nhiều khí lực, nàng thở dốc, tuy ý để cho hấn muốn làm gì thì làm.

Ánh mắt Hắc Mộc Dạ nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhưng đầy mồ hôi của nàng, hấn không bỏ qua bất cứ phản ứng nào của nàng. Một hồi nhớ tới chính mình vừa rồi không khống chế được phản ứng, thật xấu hổ, nàng cảm thấy ghét chính mình, nàng cắn răng reo lên:

“Đủ rồi! Ngươi hiện tại có thể buông ta ra?”

Đối mặt với sự kích động và xấu hổ của nàng, Hắc Mộc Dạ không có nửa câu ôn nhu an ủi, thậm chí còn thản nhiên trào phúng nói: “Ngươi cho là như vậy liền đã xong? Ngươi không phải quá ngây thơ !”

Lời hấn vừa thốt ra, Nguyệt Nga Nhi đột nhiên kích động, tròng lớn hai mắt nhìn hấn. Ý tứ của hấn..... Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ là nói..... Cái gọi là “Da thịt chi thân”, không chỉ có như vậy?!

Trước khi nghĩa phụ thu dưỡng nàng, nghĩa mẫu đã mất nhiều năm, hơn nữa Dương ca lại là con trai độc nhất của Phurong Gia, nên nàng không có bất kỳ tỳ muội nào để có thể nói chuyện tâm tình, nên những chuyện tình cảm nam nữ, nàng căn bản không hiểu gì cả.

Nàng thật sự không hiểu, nếu vừa rồi như vậy còn không phải là da thịt chi thân, vậy rốt cuộc thế nào mới tính? Rõ ràng..... Rõ ràng hấn đã hôn nàng, đã vậy còn... còn chạm vào người nàng!!! Nguyệt Nga Nhi không yên bất an nhảy xuống mặt bàn, nhưng cả người mệt mỏi không thể chống đỡ nổi, cả người lao đảo. Hắc Mộc Dạ đứng lúc ôm nàng, cũng thuận thế đem nàng đặt xuống giường.

“Không! Ngươi tránh ra! Đừng chạm vào ta!” Nguyệt Nga Nhi sợ hãi la hét.

Mới vừa rồi trải qua đã làm cho nàng cảm thấy chính mình phảng phất từ qua một hồi, nếu chân chính “Da thịt chi thân” So với vừa mới còn mãnh liệt, ghê gớm hơn, nàng nhất định không chịu nổi !

Hắc Mộc Dạ ngang nhiên đứng ở bên giường, con ngươi đen không thấy cảm xúc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khủng hoảng. Ánh mắt cương nghị lãnh đạm làm cho người ta không thể nhận ra bên trong đó đang nghĩ gì.

Trên giường, Nguyệt Nga Nhi hít thở không thông trầm mặc, nàng đang tự hỏi phải chăng bay giờ hấn mới bắt đầu " dạy " cho nàng cái gì gọi là “Da thịt chi thân” chân chính? ý niệm đó càng mạnh mẽ hơn trong đầu khi nàng cả kinh thấy hấn bắt đầu cởi quần áo trên người.

Thoáng nhìn thấy khuôn ngực cường tráng của hấn, tim Nguyệt Nga Nhi như nổi trống, nháy mắt càng trở nên càng thêm cuồng loạn, hai gò má bắt gặp đỏ bừng. Nàng vội vàng xoay người đưa lưng về phía hấn, không có dũng khí tiếp tục nhìn hấn cởi quần áo. Nhưng mà, chỉ nghe tiếng quần áo bị thoát ra, trong đầu nàng đã hiện lên cảnh vừa rồi, khuôn ngực trần trụi của hấn lại hiện lên.

Ngay tại nàng vô thần căn môi, không biết phải làm như thế nào cho đúng, hấn bỗng nhiên trèo lên giường, cánh tay cường tráng theo phía sau nắm eo nàng, làm nàng thiếu chút nữa la lên. Hắc Mộc Dạ thu nạp cánh tay, đem nàng ôm ở trước ngực, thân mình xinh xắn lạnh lợi bị ôm chặt chẽ trong ngực rộng của hấn. thân hình nàng dường như sinh ra để phù hợp với vòng ôm của hấn. Nguyệt Nga Nhi khẩn trương cơ hồ không thể hô hấp, nàng có thể tưởng tượng cảm giác được ngực hấn trong ngực chính kẻ sát lưng của nàng, đôi chân dài của hấn quấn lấy chân nàng. Hai người lửa trình tương thiếp tư thái vô cùng thân thiết.

Nàng nín thở, hoảng hốt chờ bước tiếp theo xâm chiếm, nhưng hấn lại chính là lẳng lặng ôm nàng, chậm chạp không có bất kỳ động tác khác nào.

Nguyệt Nga Nhi có chút kinh ngạc, cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà nàng không có dũng khí đối đầu nhìn hấn, đành nói chỉ là mở miệng hỏi hấn rốt cuộc muốn làm gì ?!

Thời gian dần dần trôi qua, thâm trầm mệt mỏi, hơn nữa sự ám áp của hấn vây quanh, khiến cho cơn buồn ngủ thổi đến, cho dù Nguyệt Nga Nhi có nhắc nhở chính mình phải cảnh giác, không thể quên đang ngủ trên giường của hấn, nhưng vẫn không thể chống đỡ lại cơn buồn ngủ đang vây quanh.

Nghe nàng hô hấp dần trôi theo quy luật, Hắc Mộc Dạ biết nàng đã ngủ rất say, hấn nhẹ nhàng xoay người nàng ôm vào trong ngực, làm cho nàng đổi mặt chính mình.

Nhìn nàng xinh đẹp, trong đôi mắt thâm trầm của hấn, cảm xúc thoáng hiện lên một tia cảm xúc. Nhìn chăm chú nàng hồi lâu, hấn chậm rãi cúi đầu, hôn lên mi mắt của nàng, đem thân thể của nàng sát vào cơ thể mình, rồi chính mình cũng đi theo nhắm lại hai mắt. Không lâu sau, hấn cũng nặng nề ngủ.

Ngày thường một khuôn mặt lạnh lùng cương nghị nhưng lúc ngủ, ở hần lại hiện lên tia ôn nhu, cái khí thế sắc bén cũng tan đi phần nào. Trong cơn mơ, mỗi hần khẽ nhếch lên, rốt cục hần có thể tìm được quyền cực lẽ nhân của mình, bây giờ hần có thể an tâm ngủ thật.

Từng đợt thanh thúy chim chóc đề tiếng kêu, đêm Nguyệt Nga Nhi theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại. Trợn mắt, phát hiện chính mình nằm trên một chiếc giường xa lạ, những hình ảnh đêm qua hết thấy bỗng nhiên hiện lên trong óc, nàng cuống quýt ngồi dậy, bắt an nhìn xung quanh. Phát hiện Hắc Mộc Dạ cũng không ở trong phòng, Nguyệt Nga Nhi không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trải qua đêm qua sau, nàng thật không biết nên như thế nào đối mặt kia nam nhân kia.

Thừa dịp Hắc Mộc Dạ không có trong phòng, nàng vội vàng xốc lên chăn trèo xuống giường, không ngờ thoáng nhìn lại chính mình đang trần trụi, trên cơ thể lại lưu dấu dấu hôn đỏ thắm, toàn là ấn ký của hần!! Nguyệt Nga Nhi hai gò má ở nháy mắt hồng như lửa. Tuy rằng nàng tự nhủ bản thân không được hồi tưởng đêm qua nhưng...hết thấy vẫn cứ xuất hiện, như thế nào hần lại hôn khắp người nàng như vậy?

Nàng quả thực không thể tin được, hần đối với nàng lại làm ra chuyện tình tà ác như thế! Càng đáng sợ hơn, hần làm càn trên chộc trên người nàng, nhưng nàng lại không có nửa phần khí lực kháng cự, ngược lại yếu đuối bất lực mặc hần muốn

làm gì thì làm, đến cuối cùng, thậm chí khi hần hôn môi âu yếm, nàng lại phát ra thanh âm làm chính mình mặt đỏ khốn quẫn.

Nguyệt Nga Nhi vỗ vỗ hai má, cố gắng hồi tưởng lại xem tối qua bị Hắc Mộc Dạ đặt lên giường, chuyện gì đã xảy ra? Nhưng là, bị hần ôm vào trong ngực, còn lại một mực nghĩ không ra, thậm chí liên ngay cả chính mình tại sao lại ngủ cũng không biết. Tần bản đầu hoảng loạn nàng cúi đầu thì phát hiện thạch sùng sa vẫn còn trên ngực, lúc này mới hơi chút thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mảy liễu lại như cũ nhú lên.

Tuy rằng Hắc Mộc Dạ không có chiếm đi sự trong sạch của nàng, nhưng là cô nam quả nữ đồng giường cộng chằm cả đêm, mà thân thể của nàng đã bị hần thấy hết, thậm chí còn hôn nữa! Như vậy nàng, sự trong sạch sớm đã bị hủy, không có khả năng tái giá cấp Nam Cung Mị, từ nay về sau, nàng nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

Chẳng lẽ, nàng thật phải ở cạnh Hắc Mộc Dạ, an phận làm vợ hần?

Không! Chỉ tưởng tượng cùng sống như vậy với nam nhân đáng sợ đó cả đời, lòng của nàng bỗng nhiên co lại. Nàng thà rằng chung thân không lấy chồng sống ở phượng gia, hoặc là đến Tự Lý làm bạn cùng Phật!!

Nhưng đó là chuyện sau này, mặc kệ của nàng tương lai nên đi nơi nào, giờ phút này là quan trọng nhất là, nàng trước hết nghĩ cách rời khỏi Huyền Minh Thành. Tuy rằng nàng tin tưởng nghĩa huynh khi biết được nàng bị Hắc Mộc Dạ cướp

đi, nhất định sẽ nhanh chóng tới cứu nàng, nhưng nàng không thể không làm cái gì đó, chờ nghĩa huynh tiến đến cứu.

Ở trong phòng do dự từ chối hồi lâu, nàng quyết định đi ra ngoài, tuy rằng nàng có chút điểm sợ vừa ra khỏi cửa phòng môn, sẽ gặp Hắc Mộc Dạ, hơn nữa nàng cũng không nghĩ bằng thực lực của bản thân, có thể đủ thuận lợi rời

khỏi Huyền Minh Thành, nhưng nếu muốn trốn ra khỏi đây, không thể không đi ra ngoài xem xét tình hình.

Nàng hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí đẩy ra cửa phòng. Vốn tưởng rằng sẽ có hộ vệ hạn chế hành động của nàng, nhưng nàng nhìn chung quanh thế nhưng không có thấy nửa hộ vệ.

Hắc Mộc Dạ rất yên tâm, cho rằng nàng tuyệt đối trốn không thoát sao?

Nguyệt Nga Nhi tâm bỗng nhiên trầm xuống. Tuy rằng nàng đối với Hắc Mộc Dạ không hiểu bao nhiêu nhưng nàng tin chắc hần không phải thủ hạ bảo vệ nàng vì hần tin rằng Dương ca cho dù tới đây, cũng cứu không được nàng?

Mang tâm tình đó đi ra cửa phòng, xuyên qua hành lang gấp khúc, chỉ thấy cách đó không xa ở sân, Hắc Mộc Dạ đang cùng

một nữ tử xinh đẹp đứng chung một chỗ, tựa hồ đang ở đàm luận chút cái gì.

Nhìn bọn họ hai thân ảnh xinh đẹp sóng vai, Nguyệt Nga Nhi đáy lòng bỗng nhiên phát lên một cảm xúc không nên lời.

Nàng kia là ai? Có quan hệ gì với Hắc Mộc Dạ?

Cùng lúc Nha nhi nhin không được, đáy lòng lặng lẽ đoán thân phận của cô gái kia thì cũng là lúc nữ tử nhìn về phía nàng. Chỉ thấy nàng hiện lên một nụ cười hướng chính mình đi tới, Nguyệt Nga Nhi không biết vì sao bản thân mình muốn tránh đi. Nhưng mà, ngay tại nàng đang định xoay người trước khi rời đi, nữ tử đã đến trước mặt, cũng chủ động thân mật tự giới thiệu.

"Đại tẩu, ta là muội muội của Hắc Mộc Dạ -Hắc Mộc Điệp

"Muội muội?" Nguyệt Nga Nhi có điểm kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt.

Dung mạo của nàng cẩn thận mà xinh đẹp, khuôn mặt lơ đãng toát ra nét thông minh, cùng Hắc Mộc Dạ lãnh khốc hoàn toàn bất đồng, bất quá ngũ quan hình dáng của nàng, xác thực cùng Hắc Mộc Dạ có vài phần giống nhau.

"Đêm qua ngủ không ngon giấc sao? Chị dâu." Hắc mộc điệp cười khẽ lại ái muội hướng Nguyệt Nga Nhi trừng mắt nhìn.

“Không! Đừng gọi ta là chị dâu!” Nguyệt Nga Nhi có chút kích động đánh gãy lời của nàng, hoàn toàn không thể nhận danh

xưng “Chị dâu”

Hắc Mộc Dạ nhủ mảy, đối với phản ứng của nàng có chút không hồn giận.

“Chúng ta đã báỉ đường thành thân , điệp nhi tự nhiên nên gọi ngươi là chị dâu.”

Nguyệt Nga Nhi đang muốn yếu mồm miệng cãi lại, đã thấy hần quay đầu hướng gấp khúc của một hành lang khác quát:

“Người đâu! Chuẩn bị ngựa!”

" Dạ!"

Hộ vệ nghe lệnh mà đi, rất nhanh đưa đến một con ngựa màu đen cao lớn.

Nhìn Hắc Mộc Dạ lưu loát xoay người lên ngựa, Nguyệt Nga Nhi lập tức đánh mất ý nghĩ sẽ cùng hần tranh cãi vấn đề xưng hô.

Đối mặt với hần, nàng thà rằng để hần đi ra ngoài, còn mình thừa dịp hần không có trong thành, nàng có thể ở đi lại để quen địa hình ở đây. Ngay tại lúc nàng đang lo lắng mình sẽ theo hướng nào để bắt đầu, Hắc Mộc Dạ lại đột nhiên khom người, cánh tay dễ dàng đem thân mình nhẹ nhàng của nàng lên ngựa.

“Ngươi muốn làm gì?” Nguyệt Nga Nhi nhìn không được phát ra khăn trương hô nhỏ.

Nàng giãy dụa, lại sợ ngã xuống, đối với dáng người kiều nhỏ (tiểu

nhân) nàng, này con tuấn mã có vẻ quá mức cao lớn, nếu nàng vô ý ngã đi xuống, chỉ sợ toàn thân xương cốt đều phải tan!!!!>_

“Mang ngươi ra khỏi thành.”

“Không! Ta không muốn ra ngoài!” Nguyệt Nga Nhi một chút cũng không muốn cùng một chỗ với hần .

Hắc Mộc Dạ đối với cự tuyệt của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, hần một tay trì cương, một tay kia tắc ôm thân thể của nàng.

“Giá!” hần quát khê, con ngựa lập tức theo hộ vệ nhóm sớm trước đó đã đi. T uấn mã Cao lớn màu đen giống như một trận gió xoáy bàn, ở núi rừng cát vó chạy như điên, làm Nguyệt Nga Nhi nhìn không được phát ra kinh hô, cho dù phía sau Hắc Mộc Dạ gắt gao nắm eo nhỏ của nàng , nàng vẫn là cảm thấy chính mình sẽ bị ngã xuống lưng ngựa. Dù vậy, nàng vẫn cố gắng thẳng thắt lưng, không nghĩ làm cho thân mình càng lúc càng dán sát người Hắc Mộc Dạ.

Nàng định mở miệng hỏi hần, cuối cùng muốn mang nàng đi chỗ nào? Nhưng đối diện với kinh phong lại làm cho nàng không mở miệng được. Không chỉ như thế, gió lạnh còn quất hai gò má của nàng, từ trắng nõn chuyển sang phiếm đỏ. Hắc Mộc Dạ phát hiện, song chường bỗng nhiên đem nàng siết vào người, cũng đem khuôn mặt nhỏ nhắn cường ngạnh của nàng ấn vào trong ngực.

Cả người bao phủ trong hơi thở của hần, làm Nguyệt Nga Nhi hoang mang rối loạn , nàng đẩy ra lại bị hần chặt chẽ ôm ấp. Thử vài lần sau, nàng cũng chỉ có thể giãy dụa vô ích , chấp nhận nằm trong lòng hần. Trong lòng ngực rộng lớn ấy, bên tai luôn là tiếng gió thét, nhưng nàng lại nghe tiếng tim hần đập rất mạnh mẽ. Cảm nhận nhịp tim hần, không hiểu sao tim Nguyệt Nga Nhi lại đột nhiên rối loạn, phảng phất có cái cảm giác gì đó yếu ớt nan giải phức tạp dưới đáy lòng len lút phát sinh...

Con tuấn mã cao lớn lại tiếp tục trên đường, lại qua một hồi lâu, mới rốt cục ngừng lại. Nguyệt Nga Nhi theo hướng Hắc Mộc Dạ ngẩng đầu lên, phát hiện bọn họ đang ở trong rừng.

“Nơi này là địa phương nào?” Hần mang nàng đến đây làm cái gì?

" Nơi này là bên ngoài của Huyện Minh Thành, là nơi săn bắn của ta!"

Hần mở miệng trả lời đồng thời lấy ra trường tiên, đôi mắt bình thường dần chuyển sang ánh mắt sắc bén, chăm chú

lưu ý động tĩnh trong rừng.

Nghe thấy hần trả lời, lại nhìn hần hành động, Nguyệt Nga Nhi không thể tin được trùng lớn mắt. Nam nhân này lại mang nàng đến xem hần săn thú? Hình ảnh tàn khốc như vậy, nàng không nghĩ đến chính mình có dừng khí xem. Ngay tại nàng tưởng mở miệng năn nỉ hần rời đi, khỏe mắt dư quang bỗng nhiên có bóng trắng chợt lóe lên.

Nàng phân tâm quay đầu vừa thấy, chỉ thấy cách đó không xa là một con hồ ly trắng như tuyết, bộ dáng cực kì đáng yêu, ánh mắt Nguyệt Nga Nhi sáng ngời. Nhưng mà, nàng còn chưa kịp phát ra tiếng kinh hi tán thưởng, Hắc Mộc Dạ đột

nhiên xuất thủ, cái trường tiên ấy có thể dễ dàng lấy mạng của bất cứ ai, huống chi là con chồn bạc bé ấy. Trường có thể dễ dàng thủ nhân tính mệnh roi

chuẩn xác cuốn lấy chân sau của chồn bạc.

“Không!” Nguyệt Nga Nhi kinh hô một tiếng, cuống quýt ôm lấy cánh tay Hắc Mộc Dạ, chỉ sợ trong giây lát gian hắc sẽ lấy đi sinh mạng nhỏ bé của chồn bạc.

Hắc Mộc Dạ dừng động tác, nhưng không có thu hồi trường tiên, cũng không có động thủ giết chồn bạc, chính là cúi đầu nhìn nàng, nhìn nàng gất gao ôm mình.

“Không cần giết!” Nguyệt Nga Nhi khản cầu nhìn hắc.

Hắc Mộc Dạ không có đáp lời, trên khuôn mặt lạnh cứng rắn đó không có nửa điểm cảm xúc.

Nguyệt Nga Nhi trong lòng quýnh lên, ôm cánh tay hắc lại càng nhanh vài phần.

“Đừng giết, van ngươi!”

Hắc Mộc Dạ dài xem xét nàng." Cầu ta? Ngươi có cái gì để yêu cầu ta?"

“cái gì ư?” Nguyệt Nga Nhi sùng sốt, không nghĩ tới hắc lại hỏi như vậy. Nàng làm gì có cái gì để trao đổi điều kiện với hắc?

Nhìn vẻ mặt nàng khó xử, Hắc Mộc Dạ “hào tâm” đề nghị:

“Ví dụ, dùng một cái để đổi một mạng, như thế nào??

“Cái gì, cái gì?” Một cái hôn can tâm tình nguyện ?

Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc trừng lớn mắt, xấu hổ đỏ ửng nháy mắt nổi lên hai gò má.

“Ngươi..... Hối quá đáng, ngươi như thế nào có thể..... Như thế nào có thể dùng cách đó để áp chế ta.....” Đây quả thực chính là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!!! (tác giả viết, em thề em để nguyên văn!!!)

Ánh mắt nàng không tự chủ được dừng lại trên môi hắc, , cảnh đêm qua hắc cơ hồ hôn gần hết thân mình bỗng nhiên hiện lên trong óc, một màn phiến tình hiện lên làm nàng không tự chủ run rẩy, nóng lên, cái loại cảm giác này hư huyền vô lực lại lẫn nữa thôi quết mà đến.

“Muốn hay không tùy ngươi, nếu ngươi đồng ý, ta hiện tại liền lập tức tha mạng cho nó!” Hắc Mộc Dạ biểu tình cùng ngữ khí một chút cũng không giống nói đùa.

“Không! Ngươi như thế lại lãnh huyết vô tình như thế?”

“Tùy ngươi nói như thế nào.” Hắc Mộc Dạ thần sắc không thay đổi, giống như không quan tâm tới suy nghĩ của nàng.

“Ngươi ——” Nguyệt Nga Nhi tức đến cực độ, hắc sao lại ác liệt cùng lãnh khốc như vậy? lại không có một chút biện pháp nào để đầu lại hắc.

Bảo nàng chủ động hôn hắc, thật sự là làm không được, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn con chồn vô tội chịu sự hành hạ của hắc. Còn nói tuy sát thủ hại con chồn không phải nàng, nhưng nếu chồn bạc thật sự bởi vì nàng không chịu hôn môi Hắc Mộc Dạ mà chết, nàng sẽ cảm thấy tội lỗi đến chết mất.

“Như thế nào? Quyết định nhanh một chút!” Hắc Mộc Dạ có chút không kiên nhẫn thúc giục.

Nguyệt Nga Nhi khó xử khẽ cắn cắn môi, biết chính mình kỳ thật căn bản không có lựa chọn đường sống.

“Ngươi..... Thả nó ra”

“Không thành vấn đề.” Hắc Mộc Dạ đáy mắt xẹt qua một tia hào quang, cổ tay vờn chuyển, thu hồi trường tiên.

Nguyệt Nga Nhi lo lắng nhìn xem, chỉ thấy chồn bạc không nhúc nhích, đáng thương hể hể nằm úp sấp nằm ở tại chỗ, xem ra như là chân bị thương.

Hắc Mộc Dạ vươn tay, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chuyển hướng về phía chính mình, như không hài lòng khi lực chú ý của nàng toàn đặt ở trên người chồn bạc.

“Ta đã thả nó như ngươi mong muốn, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình?”

“Ta.....”

Nhìn khuôn mặt hắc, Nguyệt Nga Nhi thấy thật áy náy, tầm mắt của nàng lơ đãng dừng lại, tim đập bỗng nhiên đập lung tung. Do dự hồi lâu, nàng mới lấy dũng khí, chậm rãi tiến lên, hôn nhẹ lên môi hắc (sax!!!)

Hai đôi môi giống như chuồn chuồn lướt nhẹ qua mặt nước, Nguyệt Nga Nhi lập tức thối lui, bầu trời rặng mây đỏ nháy mắt che kín mặt của nàng.

“Chỉ có vậy?” Hắc Mộc Dạ nhú nhú mày, hiển nhiên đối với biểu hiện của nàng không vừa lòng lắm.

“A, đúng vậy..... Người không phải mới vừa nói..... Một cái hôn.....”

“Không, cái này không gọi hôn, hôn chân chính là như thế này !”

Hắn nói xong, tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, môi nóng hạ xuống, không cho nàng cơ hội phản kháng trốn tránh . Nguyệt Nga Nhi kinh suyền một tiếng, hé mở môi đỏ mọng trùng hợp làm cho lưỡi hắn có thể thuận thế thâm nhập. Hơi thở hắn nóng rực, phác, làm đảo loạn hoàn toàn suy nghĩ cùng ý thức của Nguyệt Nga Nhi, thậm chí hắn còn cố ý dụ dỗ, làm nàng không tự giác cũng hưởng ứng nụ hôn của hắn.

Đến khi nụ hôn chấm dứt, nàng cả người đã ý loạn tình mê dựa hẳn vào người hắn. Hắc Mộc Dạ cúi đầu nhìn thân hình mảnh mai vô lực trong lòng. Lúc nàng vô tình không chú ý, ở chỗ sâu con người đen mờ hồ hiện lên một chút ôn nhu. Một cơn gió nhẹ mát thổi vào mặt, tóc hai người quấn quanh vào nhau, bọn họ liền như vậy lẳng lặng dựa vào nhau, tựa hồ ai cũng không mở miệng, không muốn đánh vỡ khoảnh khắc yên tĩnh này.

Chốc lát sau, con chồn bạc đang nằm úp kia bỗng nhiên đứng lên, cố sức kéo thân mình đi.

Thoáng nhìn thấy động tĩnh, Hắc Mộc Dạ đột nhiên, lại lần nữa hướng chồn bạc mà vùng vằng tiến lên.

“Không! Không cần! Người rõ ràng đã hứa với ta!” Nhất thời phát hiện hắn hành động, Nguyệt Nga Nhi hốt hoảng kinh hô, ngăn cản không được Hắc Mộc Dạ hành động, nàng chỉ có thể đau lòng nhắm lại hai mắt, không dám thấy hắn tàn sát chồn bạc. Nhưng mà, sau một lát, nàng không có nghe thấy tiếng kêu rên, trong lòng lại đột nhiên cảm giác có thứ gì đó mềm mềm xù xù.

Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc mở hai mắt, chỉ thấy kia con chồn bạc nàng tưởng đã chết chắc nhưng lại êm mượt ở trong lòng nàng, đưa ánh mắt vô tội đáng yêu nhìn nàng, nàng lúc này mới hiểu được - nguyên lai vừa rồi Hắc Mộc Dạ dùng trường tiên cuốn thân mình chồn bạc lên.

"Hắn tại sao lại làm vậy?"

Nguyệt Nga Nhi nghi hoặc nhìn chồn bạc trong lòng, tiếp theo lại liếc Hắc Mộc Dạ, thật sự không rõ hắn làm như vậy dụng ý là cái gì? Mắt thấy hắn trầm mặc, tựa hồ không tính giải thích chút cái gì, Nguyệt Nga Nhi đành phải chính mình đoán.

“Người..... Muốn đem nó giao cho ta?”

Hắc Mộc Dạ khẽ hừ một tiếng, xem như khẳng định.

Nguyệt Nga Nhi mắt sáng lên, có chút không dám tin hỏi:“Thật sự? Ý của người là..... Ta có thể nuôi nó?”

Hắc Mộc Dạ nhìn đôi mắt sáng rỡ, đem sự kinh hi cùng chờ mong của nàng vào trong mắt.

“Tùy người, người cứu nó, nên nó là của người.” Hắn ngữ khí bình thản nói.

“Thật tốt quá!” Nguyệt Nga Nhi nhanh ôm chồn bạc, lúm đồng tiền hiện lên trên má.

Ánh mắt Hắc Mộc Dạ dừng trên khóe miệng cười của nàng một hồi, mới quát roi, con ngựa quay đầu, từ từ rời đi.

“Chúng ta đi đâu?” Nguyệt Nga Nhi vỗ về chân chồn bạc hỏi.

Hắc Mộc Dạ khóe miệng hơi hơi giương lên, từ "chúng ta" của nàng theo bản năng nói ra cảm thấy rất vừa lòng.

“Về nhà.” Hắn đáp án tương đương ngắn gọn, ngữ điệu vẫn là nhất quán đậm đặc. Nhưng mà, nếu là nhìn kỹ, sẽ phát hiện khuôn mặt cương nghị của hắn so với bình thường nhu hòa rất nhiều.

“Thật tốt quá!” Nguyệt Nga Nhi nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần trở lại Huyền Minh Thành nàng có thể lập tức thay chồn bạc chữa thương .

Trong lòng Hắc Mộc Dạ , nàng thật cẩn thận ôm chồn bạc, rất sợ sẽ làm đau nó. Nàng chuyên chú cho tiểu tử trong lòng kia, bởi vậy không có phát hiện, Hắc Mộc Dạ ôm lấy nàng rất thư thái, giống như cách nàng ôm lấy chồn bạc - đều là dốc lòng thủ hộ bảo bối trong lòng.

"Tiểu tuyết cầu, người đâu rồi?" Nguyệt Nga Nhi thanh thúy gọi, dọc theo sân sau đi đến. Nàng xinh đẹp, trên mặt mang theo nụ cười, tìm kiếm một thân ảnh nhỏ nhỏ màu trắng. Từ ngày đem chồn bạc mang về Huyền Minh Thành, nàng vội vàng chữa thương, mới phát hiện kỳ thật chồn bạc chỉ bị thương nhẹ. Rịt thuốc vài ngày, chồn bạc có thể vui vẻ chạy loạn, như là chưa bao giờ bị thương. Bởi vì cả người chồn đều trắng như tuyết, mà toàn bộ thân mình một quả cầu xù lông, bởi vậy Nguyệt Nga Nhi gọi là vì “Tiểu tuyết cầu”.

Tiểu tuyết cầu rất có linh tính, như là biết Nguyệt Nga Nhi là ân nhân cứu mạng, cùng nàng đặc biệt thân cận, luôn hướng nàng làm nũng, cùng nàng chơi đùa.

"Tiểu tuyết cầu, tiểu tử nghịch ngợm kia, rốt cuộc trốn chỗ nào rồi?"

Nguyệt Nga Nhi nhìn xung quanh tìm kiếm, rốt cục thoáng nhìn một chút thân ảnh màu trắng ở sân nhà, mấy cây thuốc nhẹ nhàng động đậy:

" A!! Ta nhìn thấy người ! Lần này ta nhất định phải bắt được người!" Nguyệt Nga Nhi cười đuổi theo.

Mấy ngày nay, chỉ có làm nằng chồn bạc chơi đùa làm nằng tạm thời quên mất mình bị Hắc Mộc Dạ bắt đến Huyền Minh Thành". Lúc này nằng chuyên chú nhìn trong đám được có một thân ảnh nho nhỏ động đậy, nên không phát hiện ra ở một góc sáng sủa, có một đôi mắt tràn ngập hận ý nhìn nằng, càng không có chú ý tới, một cái nguy hiểm đang chờ nằng...

"Ai nha " Nằng hô nhỏ một tiếng, chân đột nhiên đá vào cái gì đó, cả người thiếu chút nữa té ngã.

Vất vả ổn định bộ pháp, nằng ngẩng đầu nhìn xem "Tiểu tuyết cầu" còn trốn không, nhìn xuống, hai gò má hồng hồng chuyển sang trắng bệch. Nguyên lai vừa rồi nằng đá là chốt mở của một cái bẫy. Giờ phút này, một cái bẫy rất nặng thật lớn, phía trên là một cây gỗ rất lớn. Mà "Tiểu tuyết cầu" chính là đang hướng tới cái bẫy.

"Không!" Nguyệt Nga Nhi hoảng sợ thất sắc.

Lo cho tiểu tuyết cầu, nằng lao đến ôm tiểu Tuyết cầu vào trong lòng, nhưng mà chính mình không kịp tránh đi, khối gỗ đánh vào người nằng! Cây gỗ kia tuy không có gai nhọn lợi hại nhưng với lực va chạm mạnh như vậy, cũng khiến cho một nữ tử mảnh mai như Nguyệt Nga Nhi ngã xuống đất không dậy nổi.

"Tiểu tuyết cầu" trong lòng Nguyệt Nga Nhi thoát ra, như là biết nằng bị thương, lo lắng đảo quanh ở bên người nằng. Nguyệt Nga Nhi cảm nhận được chồn bạc lo lắng, muốn đứng dậy an ủi, nhưng đau đến cơ hồ không thể nhúc nhích, đành phải miễn cưỡng cười.

Ngay tại nằng mở miệng trấn an "Tiểu tuyết cầu", đột nhiên nghe thấy một tiếng nói tràn ngập trào phúng của một nữ nhân:

"Như thế nào lại có người ngu xuẩn như vậy, vì một con súc sinh mà ngay cả an nguy của chính mình cũng không quản?"

Vừa nghe gặp thanh âm xa lạ, Nguyệt Nga Nhi lập tức cổ sức quay đầu lại, chỉ thấy cách đó không xa là một nữ nhân chưa bao giờ gặp.

"Người..... Người là ai?" Nằng suy yếu hỏi.

"Ta là ai? Hừ! Ta là một người không thích người!" Nằng kia trong mắt tràn ngập hận ý, ngữ khí cùng vẻ mặt không chút nào che dấu địch ý.

Nguyệt Nga Nhi gạt mình, nằng căn bản không biết nữ tử trước mắt, lại càng không hiểu được ai chọc vào. Nằng đang muốn mở miệng hỏi, một thanh âm so với trời đông giá rét băng

sương còn lãnh liệt hơn truyền đến:

" Chuyện gì đây?"

Nghe thấy thanh âm này, nữ nhân kia đột nhiên cứng đờ, kinh hoàng nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy Hắc Mộc Dạ đứng lặng ở phía sau các nằng ! Nhìn về mặt hung ác đáng sợ của hắn, nữ nhân khản trương nuốt nước miếng.

"Người..... Không phải ra khỏi thành đi sao?"

"Cho nên người liền thừa dịp ta không ở đây, ý đồ sát hại thể tử của ta?" Một đám lửa phản nộ xuất hiện, đôi mắt tối tăm nhảy lên " Liều Khiêm Khiêm, hình như người chán sống rồi!?"

"Ta không có! Ta chỉ là vô tình phát hiện nhất chồn bạc, định bắt về, cho nên mới đặt bẫy, ta làm sao biết có người nuôi !" Liều Khiêm Khiêm một bên biện xưng, một bên âm thầm nguyên rủa chính mình phá hư vận khí.

Nằng vốn nghĩ sẽ có thể tra tấn Nguyệt Nga Nhi trong chốc lát, không nghĩ tới Hắc Mộc Dạ nhanh như vậy sẽ trở lại. Bất quá may mắn Hắc Mộc Dạ không thấy được nằng tra tấn Nguyệt Nga Nhi, nếu không nằng không có đường thoát.

Nghe Liều Khiêm Khiêm biện giải, Hắc Mộc Dạ sắc mặt cũng không dịu lại, thậm chí, khi hắn thấy Nguyệt Nga Nhi nằm ngã xuống đất, ngọn lửa trong đáy mắt nhanh chóng cháy lan thành một rừng lửa hừng hực. Hắn xuất thủ, hắc tiên lập tức giống như một độc xà, nhanh chóng lao lên cuốn cổ họng của Liều Khiêm, chờ lấy mạng nằng.

"Người —— người muốn giết ta?!" Liều Khiêm Khiêm khiếp sợ không tin hỏi.

Hắc Mộc Dạ không trả lời, càng mạnh tay hạ trường tiên, chứng minh lời hắn nói không phải là đe dọa.

"Người như thế nào có thể giết ta? Đừng quên sự phụ người muốn người lấy ta làm vợ! Người không cưới ta còn chưa tính, thế nhưng còn muốn giết ta?!" Liều Khiêm Khiêm phản hận nhìn hắn. Cậu của nằng chính là sự phụ của Hắc Mộc Dạ, cậu trước khi chết, rõ ràng muốn hắn cưới nằng. Lúc ấy Hắc Mộc Dạ tuy rằng không có đáp ứng hôn sự, nhưng cũng không có ra tiếng phản đối. Huống chi, sự phụ di mệnh, thân là đệ tử hắn làm sao dám cãi lời?

Hắc Mộc Dạ nghe vậy lãnh đạm cười một tiếng:"Đó là ý của người cùng sự phụ, ta cho tới bây giờ không có ý định lấy người!"

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa hề thích nữ nhân này, đối với nằng nửa điểm tình cảm cũng không có!

"Ngươi dám động vào người của ta,nên tử!!!" Về mặt lãnh chí, ngữ khí lạnh lẽo, quả thực giống như là tiến đến lấy mạng Liễu Khiêm Khiêm

Một giọt giọt mồ hôi lạnh từ trán của Liễu Khiêm Khiêm chảy xuống, nàng sợ hãi lại không cam lòng nói:

"Đoàn mộc không có gai nhọn, nàng nhiều lắm là chịu một chút da thịt khổ mà thôi, chữa vài ngày có thể phục hồi như cũ , cũng không phải là bị thương nặng !" Lúc nàng tạo bấy, bởi vì cô kỵ đến Hắc Mộc Dạ, bằng không nàng đã sớm làm cho người kia không toàn mạng

Hắc Mộc Dạ hừ lạnh một tiếng, nói:"Nàng chỉ bị như thế này, nếu không ngươi đã sớm bị ta băm thây vạn đoạn !"

Liễu Khiêm Khiêm nghe vậy không khỏi đổ một ngụm khí lạnh.

Ý tứ của hán chẳng lẽ là nói..... Nếu nàng làm Nguyệt Nga Nhi bị thương nặng hơn , hán sẽ lấy mạng nàng? Mà nếu thật sự giết Nguyệt Nga Nhi, hán thậm chí còn có thể đem nàng băm thây vạn đoạn??

Ngay lúc Hắc Mộc Dạ đang định xuống tay cướp lấy mạng Liễu Khiêm Khiêm, Nguyệt Nga Nhi vội vàng reo lên

"Dừng tay! Không cần....."

Nghe thấy tiếng của nàng quát to , Hắc Mộc Dạ động tác bỗng nhiên dừng lại, chỉ cần chút nữa thôi , Liễu Khiêm Khiêm sẽ trở thành tiên hạ vong hồn. Nguyệt Nga Nhi thở phì phò, cổ nèn đau đớn mở miệng.

"Dừng..... Dừng giết nàng."

Hắc Mộc Dạ quay đầu nhìn nàng:

"Nàng ta thương tổn ngươi, ngươi còn thay nàng cầu tình?"

"Mặc kệ thế nào..... Cũng không nên tùy tiện cướp lấy tánh mạng người khác, phải biết rằng..... trời rất có chí đức..."

Nghe thấy lời của nàng, một chút dị thường trong mắt Hắc Mộc Dạ xoẹt qua. Lời nói đó..nhiều năm trước kia hán đã từng nghe. Hán trầm mặc nhìn Nguyệt Nga Nhi hồi lâu rồi chậm rãi thu hồi trường tiên.

Liễu khiêm khiêm vô vô yết hầu, khó chịu thở phì phò. Tưởng tượng đến cảnh chính mình suýt chết, nàng rung mình.Nàng hiểu vừa rồi mình thoát chết, đoạt lại một mạng trong tay Minh Vương tất cả đều nhờ Nguyệt Nga Nhi, điều này làm nàng không cam lòng.

Lúc Hắc Mộc Dạ một tay gây dựng nên Huyền Minh Thành, nàng đi theo bọn họ cũng được một khoảng thời gian. Nàng biết rất rõ ràng, cho dù là Hắc Mộc Diệp cũng không thể đủ ngăn cản con thịnh nộ của Hắc Mộc Dạ, nhưng Nguyệt Nga Nhi lại dễ dàng làm được , thực hiện nhiên , trong lòng Hắc Mộc Dạ,vị trí của Nguyệt Nga Nhi thật sự rất lớn. Nhưng thật ... Không đạo lý! Lãnh khốc vô tình như hán, như thế nào cũng không thể để ý đến một nữ tử nhà!

Không chỉ có như thế, càng làm nàng hoang mang khó hiểu hơn là, Hắc Mộc Dạ lại chỉ muốn cưới Nguyệt Nga Nhi.?Chẳng lẽ bọn họ trước đây đã gặp mặt, từng có quan hệ?

"Ngươi còn không đi?" Hắc Mộc Dạ mâu quang lãnh lợi như kiếm hướng nàng quét qua."Nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

"Không không không!" Liễu Khiêm Khiêm cuống quýt reo lên."Ta đi! Ta lập tức đi!"

Tuy rằng nàng lòng có không cam lòng, nhưng nàng càng quý trọng sinh mạng của chính mình , không cần Hắc Mộc Dạ uy hiếp, nàng liền chạy ra khỏi Huyền Minh Thành.

Liễu Khiêm Khiêm vừa rời đi, Hắc Mộc Dạ đi ra phía trước, cảm chồn bạc trên người Nguyệt Nga Nhi, từng mắt nhìn tiểu tử trắng trắng. Nguyệt Nga Nhi thấy thế, khẩn trương reo lên:

"Chờ một chút! Ngươi..... định làm cái gì?"

Thấy nàng ngôn ngữ loạn xạ cùng bộ dáng lo lắng, Hắc Mộc Dạ dấy mắt lại lần nữa dấy lên lửa giận, hán thô lỗ cảm chồn bạc ném cho hộ vệ phía sau.

"Đem nó mang đi ra, đừng cho nó chạy loạn!"

"Dạ!" Hộ vệ nhanh chóng đem chồn bạc mang đi.

Hắc Mộc Dạ chuyển hướng sang Nguyệt Nga Nhi, thấy nàng vẫn vẻ mặt lo lắng, con ngươi đen trong con giận lại càng tăng lên vài phần. Hán gần như găm nhẹ uy hiếp nói:

"Thử xem xem, lần sau ngươi nếu còn cứu con súc sinh kia mà bị thương chính mình, ta liền lập tức làm thịt nó!!!"

Nguyệt Nga Nhi giật mình, trong khi hán giận dữ nàng không có chút co rúm sợ hãi, chỉ thấy trong lòng dâng lên một cảm giác li dị rất khó tả!!

Hắn với nàng luôn tức giận, hắn với nàng luôn dùng cách uy hiếp, nhưng là vì... quan tâm nàng? Hắn nổi giận là bởi vì hắn...lo lắng cho an nguy của nàng? Nguyệt Nga Nhi khẽ nhìn Mộc Dạ đôi mắt, vừa rồi trong mắt hắn không có lửa giận?Hắc Mộc Dạ khuya người, bế nàng đứng lên. Tuy rằng động tác rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn tránh không được va chạm vào miệng vết thương trên người nàng, không thể khắc chế được, nàng khẽ rên một tiếng, mồ hôi trên trán hiện ra. Vừa nghe thấy tiếng rên, Khuôn mặt tuấn tú của Hắc Mộc Dạ nháy mắt lại bị gió lốc phần nộ bao phủ.

“Đáng chết! Ta không nên buông tha nữ nhân kia!!”

Nghe hắn nói nhỏ, trong lòng Nguyệt Nga Nhi lại nở ra một cảm xúc khuếch tán. Đây là lần đầu tiên nàng không hề phản kháng dựa vào lòng hắn, cũng là lần đầu tiên phát hiện, dựa vào trong lòng hắn rất ấm áp, một cảm giác an toàn, làm cho nàng quên mất thân thể đau đớn.....!!!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hắc Mộc Dạ một đường đem Nguyệt Nga Nhi ôm thẳng vào phòng, do nàng bị thương trên lưng, hắn ôn nhu đặt nàng nằm úp xuống giường. Vừa tiếp xúc với giường mềm mại, Nguyệt Nga Nhi cả người không tự chủ được hồi tưởng lại trận kịch tình đêm đó...nàng hoảng ý xoay người. Chạm vào vết thương, một cơn đau lan tới, nàng chỉ dám cắn răng nhủ chân mày. Thật vất vả xoay người lại, chỉ thấy Hắc Mộc Dạ trong tay là một bình sứ, xem ra như là thuốc trị thương.

“Đem xiêm y cởi ra.”

Nghe thấy “mệnh lệnh” của hắn, Nguyệt Nga Nhi hô hấp cứng lại, tim đập rối loạn. Hắn như thế nào lại nghĩ đến, nàng có dũng khí chủ động ở trước mặt hắn cởi áo tháo thắt lưng? Chỉ là hồi tưởng tình cảnh đêm hôm đó, nàng đã xấu hổ như trứng tôm khi chín, hai gò má hồng không thể tả!!

“Nhanh lên! Hay là ngươi muốn ta động thủ?”

“Không!” Nguyệt Nga Nhi vội vàng lắc đầu, lắp bắp nói: “Không cần ngươi động thủ... Ta...Ta...Ta chính mình làm...”

“Vậy thì nhanh lên!” Hắc Mộc Dạ có chút không kiên nhẫn thúc giục.

Nguyệt Nga Nhi xấu hổ quần cắn môi đỏ mọng, Tâm nhĩ loạn hoang mang rối loạn. Tuy rằng thân thể của nàng đêm hôm đó đã bị hắn xem hết, cũng đã hôn hết, nhưng bây giờ bảo nàng lại một lần nữa ở hắn trước mặt hắn bày da thịt, làm sao nàng có thể làm được. Nội tâm từ chối hồi lâu, nàng mới rút cục lại lần nữa xoay người đưa lưng về phía hắn, tay run rẩy cởi sa lam. Trong chốc lát, nửa người trên của nàng hoàn toàn trần trụi, làn da trắng vì bị thương mà cả một tầng thân nhiên phi hồng. Nhìn lưng nàng trần trụi, Hắc Mộc Dạ nhìn không được lại phát ra tiếng mắng đối với Liễu Khiêm Khiêm.

Tuy rằng vết thương trên người Nguyệt Nga Nhi không có nghiêm trọng chỉ là ngoại thương, nhưng chỉ cần nhìn một phiến hồng ửng trên lưng, hiển nhiên nàng bị một ít nội thương.

"Liễu Khiêm Khiêm chết tiệt !" Dám hạ thủ nặng tay với Nha Nhi không có chút lực? Hắn vừa rồi quả thực không nên tha cho nàng ta một mạng !

Nghe thấy hắn mắng, Nguyệt Nga Nhi mi tâm nhất tức, sợ lo lắng thay thế e lệ ban đầu.

“Ta có phải bị thương rất nặng?sau này sẽ có sẹo đúng không? ” Nàng sầu lo hỏi, bỗng nhiên xúc động muốn đứng lên, nàng không muốn cho hắn thấy chính mình không hoàn mỹ.

“Yên tâm, thương thế của ngươi không nghiêm trọng lắm, mà ta cũng sẽ không để trên người ngươi có vết sẹo nào .” Hắc Mộc Dạ cam đoan nói.

Thân là Minh vương trong miệng thế nhân.Y thuật của hắn tuyệt đối không thua kém gì võ công, ngay cả đến hơi thở cuối cùng của con người hắn còn có thể cứu sống, không nói chi đến thương thế trên người. Hắn mở bình sứ, lấy ra thuốc mỡ vẽ loạn ở trên lưng của nàng, đồng thời còn vận lực giúp được tính nhanh chóng thấm thấu phát huy, trị liệu nội thương của nàng. Thuốc mỡ vẽ loạn ở trên người, mang đến lạnh lẽo xúc cảm, làm Nguyệt Nga Nhi không tự giác thả lỏng, thoải mái. Một tiếng thở dài lơ đãng theo của nàng dạt ra. Được đã bôi xong, nàng vốn định nhanh mặc vào xiêm y, Mộc Dạ lại nói:

“Hào, hiện tại xoay người.”

“Sá?” tìm Nguyệt Nga Nhi thiếu chút nữa theo ngực chạy đi ra.“Ta..... Ta chỉ có lưng bị thương mà thôi, hắn là không cần...”

“Nghe lời, xoay người lại.” Hắc Mộc Dạ ngữ âm nặng nề vang lên một lần nữa,như là cảnh cáo nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, hắn liền chính mình động thủ đem thân thể nàng xoay lại. Nguyệt Nga Nhi biết chính mình trốn tránh không được, đành phải nghe lời xoay người lại.

Hĩa tay nàng gấT gao che khuôn ngực lại, mí mắt nóng lên nhưng thủy chung buông xuống , không có dũng khí ngẩng đầu nhìn hấn. Hắc Mộc Dạ nhìn chăm chăm nàng, nàng thẹn thùng vô thần, cùng với khuôn ngực ẩn hiện, như đang khiêu chiến lòng tự chủ của người nam nhân, chỉ khi ánh mắt dừng trên vài vết thương, đáy mắt hỏa diễm mới hơi chút có thể ức chế.

“Còn nói không bị thương, người nhìn ngực của mình đi!!”

Nguyệt Nga Nhi cúi, quả nhiên phát hiện trên ngực có vài đường vết thương nhọt, hấn là lúc nàng té ngã nên mới trầy da.

“Buồng tay, người như vậy làm sao ta bôi thuốc hả?”Hắc Mộc Dạ nói, so với bình thường lại càng khàn khàn vài phần.

“Không! bị thương là ở ngực...Ta...Ta có thể tự mình làm...”

Bởi vì hoảng hốt, nàng cứ dùng tay che ngực, nhưng lại không ý thức hành động này ngược lại làm cho bộ ngực sữa thoát nhìn càng thêm no đủ mê người. Hắc Mộc Dạ không để ý tới kháng nghị của nàng, ách thanh thúc giục :“Nhanh lên.”

Nguyệt Nga Nhi cắn môi, xấu hổ. Nghe ngữ khí của, nàng biết hấn nhất định không chấp nhận lời cự tuyệt của .Nội tâm thiên nhân giao chiến hồi lâu, Nguyệt Nga Nhi cắn răng buông lỏng hai tay che ở trước ngực xuống. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên ở trước mặt hấn bại lộ ra kiều đồng, nhưng nàng vẫn như cũ cảm thấy xấu hổ quần cực, một đôi tay nhỏ bé vô thố thu nhanh dưới thân áo ngủ bằng gấm, lòng lại tựa như nổi trống mãnh liệt.

Ánh mắt hấn mãnh liệt như diễm, nhìn khuôn ngực trần trụi của mình, Nguyệt Nga Nhi thân mình không tự chủ được nóng lên, nộ hoa tự nhiên căng lên.

“Người..... Người không phải phải giúp ta bôi thuốc sao?” Nguyệt Nga Nhi khốn quẫn nhắc nhở. Nếu hấn cứ tiếp tục như vậy nhìn chăm chăm nàng, chỉ sợ lát nữa ánh mắt hấn sẽ đốt cháy nàng mất.

Hắc Mộc Dạ lấy đầu ngón tay chọn một chút thuốc mỡ, vẽ loạn ở vết thương trước ngực.Động tác mềm nhẹ, cảm giác đứng lên nhưng lại như là phiến tình âu yếm. Nguyệt Nga Nhi thẹn thùng cắn môi, cố gắng không cho chính mình phát ra kinh ngâm thanh. Không biết là cố ý hay là vô tâm, tay Hắc Mộc Dạ nhẹ nhàng vuốt lên nộ hoa, nàng rước lấy một trận hút không khí. Bôi thuốc xong, Hắc Mộc Dạ cũng không có ý định dừng tay, thậm chí còn làm càn cảm ngực sữa, bừa bãi âu yếm

“Đừng như vậy.....” Nguyệt Nga Nhi yếu đuối kháng nghị, lại hoàn toàn không ngăn được Hắc Mộc Dạ hành động.

Nàng bắt lực thờ dốt, cố gắng khắc chế hấn khỏi mãnh liệt tình triêu, nhưng không biết hấn như thế nào lại khiến nàng ý loạn tình mê. Rất nhanh , suy nghĩ cùng lý trí của nàng đã bị hấn cuồng dã trêu chọc thành đảo loạn. Theo hấn, càng lúc càng cuồng dã âu yếm, quần áo trên người hai người cũng tán xuống. Hai thân hình dường như không còn bất cứ thứ gì cách trở. Kế tiếp sự việc diễn ra y như cái đêm kia. Hắc Mộc Dạ hôn lần lượt trên khắp người nàng khiến nàng khó có thể khắc chế âm thanh yêu kiều , theo hấn làm càn trêu chọc, lửa nóng dục diễm phô thiên cái địa thổi quét mà đến, cơ hồ đem hai người lý trí thiêu đốt hầu như không còn.

Nguyệt Nga Nhi căn bản đã quên phản kháng, thậm chí còn theo bản năng cong người, tựa như một nữ nô thần phục, ước ao khao khát chủ tử yêu thương. Hắc Mộc Dạ dục vọng cũng không thể kiềm chế cảnh giới, vì còn băn khoăn đến vết thương trên lưng nàng, bởi vậy hấn khoá người nàng, đặt nàng ngồi ở trên người chính mình. Nguyệt Nga Nhi lý trí thanh tỉnh lên đôi chút, nàng giãy dụa suy nghĩ muốn chạy trốn, lại phát hiện nàng càng vận vẹo, bọn họ hai người càng dán chặt vào nhau. Cả người nàng cứng lại, không biết phải làm như thế nào cho đúng.

Nhìn nàng thẹn thùng, Hắc Mộc Dạ càng lúc như chi hỏa trêu chọc càng thêm nóng cháy, đôi mắt giờ phút này như thiêu đốt không chút nào che dấu tình diễm, chỉ tiếc Nguyệt Nga Nhi quá mức tâm hoảng ý loạn, thế cho nên hoàn toàn không có phát hiện.

“Nha nhi, thể tử của ta, người vĩnh viễn đều là của ta, không kẻ nào có thể đem người cướp đi!”

Âm thanh của hấn rất nhỏ, che lấy môi của nàng, lấy lực thâm nhập vào chỗ sâu nhất trong lòng nàng, làm cho nàng trở thành thể tử danh chính ngôn thuận của hấn.

Ánh nến sớm đã nhiên tắt, nhu hòa cùng ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh trăng nhân nhật tràn vào phòng, rơi trên khuôn mặt Nha đang say sưa ngủ. Hắc Mộc Dạ điều chỉnh một chút tư thế, làm cho thiên hạ trong lòng hấn ngủ càng thêm thoải mái.

Đã qua canh ba, hấn vẫn không có nửa điểm buồn ngủ, mâu quang sâu thẳm chuyên chú ngắm nhìn Nguyệt Nga Nhi, theo thời gian trôi qua, suy nghĩ của hấn cũng dần dần bay tới thật lâu... thật lâu trước kia...

Trăng dật dờ, vài ngôi sao ẩn ẩn, từng đợt cuồng phong quanh quần u ám trong rừng cây, nghe giống như quỷ khóc thần hào, làm con người rợn cả tóc gáy!!!

Nhưng nếu chú ý lắng nghe, trong tiếng gào thét của gió, còn kèm theo tiếng vang của một loại roi, làm cho không khí phiến rừng tăng thêm một chút biến hoá kỳ lạ , nếu không phải là người gan dạ sáng suốt, thì không ai dám bước vào cánh rừng nửa bước.

Ở chỗ sâu trong rừng rậm, có một thân ảnh ngang nhiên đứng sừng sững .Ánh trăng yếu ớt chiếu rọi xuống, mơ hồ nhìn ra được là một thiếu niên ước chừng mười lăm tuổi. Người thiếu niên đứng là Hắc Mộc Dạ, hấn mặc một thân hắc y, cầm một hắc tiên, gương mặt tuấn tú không hợp với nét lãnh trầm ngạo mạn đó.

Hấn nhìn quanh bốn phía, con người đen phụt ra ra u quang lạnh lùng. Về mặt phảng phất đại khai sát giới ác thú, hấn âm trầm tìm kiếm con mồi tiếp

theo. Bên chân hắc, mấy con thú nằm la liệt, chờ hắc mang về báo cáo kết quả với sư phụ.

Sư phụ hắc, cứ sau một thời gian, lại bắt hắc đến khu rừng có biến hóa kì dị này, bắt những con thú đem về, nhưng con thú càng đáng yêu, càng vô tội thì sư phụ hắc càng hài lòng.

Sư phụ luôn dạy hắc - muốn làm một người mạnh mẽ, phải biết loại trừ đồng tình cùng thương hại, những thứ mảy đều là cảm xúc dư thừa. Nếu có lòng dạ đàn bà yếu đuối, thì không thể tồn tại, chỉ có vô tình, vô công cao cường, mới có tư cách còn sống!

Với lời sư phụ - Lệ Hận Thế, hắc một chút cũng không nghi ngờ, bởi vì ba năm trước đây, cha mẹ hắc mang theo hắc cùng muội muội chu du thiên hạ, trên đường trở về nhà gặp thổ phi, chẳng những cha mẹ chết thảm, hắc cùng muội muội Hắc Mộc Diệp cũng thiếu chút trở thành đao hạ vong hồn! Cha mẹ hắc cùng đám kia thổ phi không có cừ hận, nhưng chúng lại nhẫn tâm tàn sát bọn họ, thậm chí mấy đứa trẻ vô tội cũng không buông tha! Lúc ấy nếu không trùng hợp có sư phụ xuất thủ cứu hắc cùng muội muội, chỉ sợ hiện nay trên đời căn bản không có Hắc Mộc Dạ hắc.

Một kẻ hung ác nham hiểm vô tình, chưa bao giờ biết thương hại ra sao lại phá giới ra tay cứu hắc, là vì sư phụ hắc tuổi đã cao, nhưng không có đồ đệ để truyền thừa một thân võ nghệ, mà lại nhìn ra hắc tuy rằng tuổi còn trẻ, cũng là kẻ luyện võ kỳ tài, bởi vậy mới ra tay cứu hắc.

Đối với chuyện “thuận tay” cứu muội muội, Lệ Hận Thế không hề để ý tới, nhưng chỉ cần hắc hơi có không đạt được yêu cầu chỗ, liền không lưu tình chút nào quát roi, trách đánh.

Một đứa trẻ mười tuổi, trừng phạt như vậy thật sự quá mức khắc nghiệt, nhiều lúc hắc bị đánh cho da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa dù có đau đớn đến mấy, hắc toàn cắn răng nhịn xuống. Trong lòng hắc từ lúc nào đã tồn tại một điều vô cùng mãnh liệt, hắc phải trở thành một kẻ mạnh nhất.

Chỉ khi nào hắc thực sự mạnh hơn kẻ khác, chỉ có vậy mới hắc mới có thể bảo vệ muội muội và bản thân. Chỉ trong ba năm nhàn ngồi, dưới sự dạy dỗ khắc nghiệt của Lệ Hận Thế, công lực của hắc đột nhiên tăng mạnh, hắc tiên ở trong tay hắc cũng dần biến thành một thứ dường như có sinh mệnh, như một con rắn âm ngoan biến hóa khôn lường có thể mặc hắc tùy tâm sở dục không chế.

Theo sư phụ hắc, nhiều nhất qua hai năm, hắc có thể thành toàn võ công của sư phụ, đến lúc đó trên đời có thể đã bại hắc, chỉ có thể đếm trên đũa ngón tay. Vì thành công, vì trở thành kẻ mạnh hơn so với người khác, bất luận có khổ cực như thế nào, hắc đều nguyện ý chịu được!

Trong rừng truyền đến rất nhỏ âm thanh rất nhẹ, kéo suy nghĩ của hắc về thực tại, mâu quang lợi hại nhanh chóng đảo qua, phát hiện một con tiểu hồ ly trắng như tuyết. Nhìn bộ dáng đáng yêu của chồn bạc, bạc thân cong lên một nụ cười lạnh lùng, trường tiên trong tay không chút do dự huy đi, tính làm cho tiểu tử kia trở thành khác vong hồn như những con thú dưới chân hắc.

“Dừng tay!” Ngay khi trường tiên sắp sửa dừng trên người chồn bạc, một nữ oa nhi đột nhiên vọt ra.

Lúc nàng tới gần, Hắc Mộc Dạ đã phát hiện, nhưng là hắc công kích vào con chồn bạc chứ không phải nàng, nên động tác không có nửa phần chần chờ, trường tiên liền như vậy lao lên, chỉ thấy nữ oa nhi ôm con chồn bạc, lãnh hết uy lực của trường tiên vào người.

Trường tiên của hắc, chỉ cần một đường là đủ lấy mạng tiểu hồ ly, với lực kính mạnh mẽ như vậy đánh vào một nữ nhi, làm cho thân hình nhỏ bé của nàng bay lên, tạo thành một đường cong dập nàng xuống đất.

Quần áo trước ngực nhất thời trở thành mảnh nhỏ, một thân da thịt bị nhiễm huyết, máu tươi chảy ròng, mà thạch sùng sa trước ngực, cũng bởi vì nhiễm huyết càng thêm màu đỏ tươi.

Hắc Mộc Dạ lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt không có nửa phần thương hại. Mắt thấy nàng cơ hồ đau đến ngất , lại còn không quên đem tiểu hồ ly ôm vào trong lòng, Hắc Mộc Dạ đẩy mắt xẹt qua một tia châm chọc.

“Ngươi... Vì cái gì... Muốn đã thương nó...” Tiểu nữ oa nhi suy yếu hỏi.

“Ta không chỉ muốn đã thương nó, còn muốn giết nó”

“Vì cái gì?”

“Không vì cái gì, bởi vì ta không muốn tha nó, nó phải chết!” Hắc Mộc Dạ cuồng vọng nói.

“Rất...rất quá đáng....Ngươi như thế nào có thể làm như vậy? nó không có phạm cái gì sai...Cũng không có thương tổn ngươi, ngươi lại.... Như thế nào có thể tùy tiện giết? Lạm sát kẻ vô tội là không đúng...” Tiểu nữ oa nhi cố gắng cùng hắc giảng đạo lý. Tuy rằng nàng đau đến mức không thể chịu nổi, nhưng nàng một chút cũng không hối hận rằng mình đã bảo vệ được tiểu hồ ly, thậm chí còn thấy thật may mắn khi mình bởi vì ham chơi đuổi theo Diệp nhi, mà không cẩn thận lạc vào phiến rừng này, bằng không, tiểu hồ ly này chỉ có nước chết không toàn thây.

Hắc Mộc Dạ cười nhạt một tiếng :“Hừ! Ngươi bắt quá chi là một đứa con nít, ngươi biết cái gì?”

Sự thật là tàn khốc, vài năm trước kia, hắc cũng đã nhận rõ chuyện này!!!

Lúc trước hắc cha mẹ có cái gì sai? Bọn họ chẳng qua mang theo hai đứa trẻ, vui vẻ du lịch, kết quả lại bị thổ phi sát hại!

“Không...” Tiểu nữ oa nhi suy yếu lắc lắc đầu, nói: “Nha nhi tuổi tuy nhỏ, nhưng biết trời có rất chi đức, cũng biết... Không nên tàn sát vô tội..... Đại ca ca tuy lớn hơn Nha Nhi, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không biết...Không hiểu chuyện là đại ca ca nha!”

Con người Hắc Mộc Dạ đen nhũn lại, đáy mắt có hai đám lửa giận nhảy lên. Bị một nha đầu nhiều lắm là mười tuổi giáo huấn, làm hắn có chút thẹn quá thành giận.

“Câm miệng! Nha đầu lá gan thật lớn, dám giáo huấn ta?!”

“Không phải...Nha nhi không phải giáo huấn đại ca ca, ta chỉ là ...cùng đại ca ca nói đạo lý mà thôi..”

“Cái đạo lý ngu ngốc đó ngươi cứ giữ lấy! Ta xem ngươi là chán sống rồi ! Một khi đã như vậy, ta trước hết giết ngươi, sau đó giết con hồ ly tinh này!!!

Sát ý nồng đậm bỗng nhiên nhảy lên trong hai tròng mắt Hắc Mộc Dạ , trong tay hắn, hắc tiễn không lưu tình chút nào hướng nàng huy đi, hung hăng đánh trúng thân hình nhỏ bé của nàng.

“A !!!!” Tiểu Nguyệt nha nhi phát ra một tiếng thê lương

Nguyên đã bị thương không nhẹ, hiện tại cơ hồ chỉ còn lại có nửa phần khí lực, nhưng mà đôi cánh tay mảnh khảnh vẫn gắt gao ôm tiểu hồ ly trong lòng.

Nàng dù bị thương nặng, hơi thở suy yếu, vẫn liều lĩnh tưởng bảo vệ tiểu hồ ly, làm ngực Hắc Mộc Dạ bỗng nhiên căng thẳng, một tia trắc ẩn chi tâm bị chọn lên, nhưng rất nhanh đã bị hắn ngăn sinh sinh huy đi.

“Niệm tình ngươi tự động đưa thân chịu đau, ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái, cái này chấm dứt của ngươi tánh mạng!” Hắn lại lần nữa vùng vằng tiến hướng đó lao lên.

Tiểu Nguyệt Nha Nhi hoảng sợ nhắm lại hai mắt, nghĩ đến chính mình chết chắc rồi, nhưng mà một lát sau, trên người vẫn không có truyền đến cảm giác đau. " Kỳ quái, tại sao có thể như vậy? Là vì nàng đã muốn đã chết, cho nên cũng mất đi cảm giác đau sao?"

Tiểu Nguyệt Nha Nhi kinh hồn phủ định mở hai mắt, ngạc nhiên phát hiện một người nam nhân cao lớn đứng sừng sững ở trước mắt, bắt được hắc tiễn chỉ chút nữa là lấy cái mạng nhỏ của mình.

Hắc Mộc Dạ con người đen nhéo lại, nhìn chăm chăm vào nam tử trung niên trước mắt.Đối phương vô thanh vô tức xuất hiện, cũng dễ dàng bắt trụ thể công sắc bén của trường tiên, Hắc Mộc Dạ biết trước mắt mình là một đối thủ có thực lực cao hơn hắn rất nhiều.

“Ngươi là ai?” Hắn khẩu khí không tốt hỏi.

“Một người không muốn ngươi lạm sát kẻ vô tội !..”

Nam tử trung niên vừa trả lời, một tay dùng sức liền dễ dàng đoạt trường tiên trong, thậm chí còn lấy cái trường tiên quán quanh cổ hắn.

Hắc Mộc Dạ cơ hồ không thể hô hấp, toàn bộ người giống như liệt hỏa bị bỏng đau đớn không chịu nổi, nhưng hắn lại quật cường không chịu phát ra nửa tiếng hô, lại càng không khăng mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ dùng một đôi mắt tràn ngập tức giận, hung tợn trừng mắt nam nhân trước mắt. Thần thái hận ý tràn ngập đôi mắt, làm nam nhân trầm hạ sắc mặt.

“Ngươi bắt quả chỉ mới mười lăm, sáu tuổi, đã hung tàn vô tình, lạm sát kẻ vô tội, nếu lớn lên, sẽ là đại họa hoạn.”

“Muốn giết cứ giết, hãy bớt sàm ngôn đi!” Hắc Mộc Dạ cắn răng.

“Hào, ta đem lại lời ngươi vừa nói qua trả lại cho ngươi ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái, cũng vì thế gian loại bỏ một cái tai họa!”

Nam nhân vừa vùng vằng tiến, chấm dứt tánh mạng Hắc Mộc Dạ, một bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên nắm chặt góc áo hắn.

Một hồi, chỉ thấy Tiểu Nguyệt Nha Nhi, suy yếu mở miệng nói: “Không cần giết hắn...van ngươi...”

Hắc Mộc Dạ kinh ngạc nhìn nàng, liền ngay cả nam nhân trung niên, cũng kinh ngạc khơi mào mi phong.

“Hắn vừa mới còn muốn giết ngươi, ngươi là một hắn cầu tình? hắn hung tàn, quả thực cùng dã thú không khác mấy! Nếu lưu hắn trên đời, tương lai chỉ biết sẽ có càng nhiều người vô tội bị giết hại.

“Không....Đại ca ca không phải dã thú...Ta tin tưởng sâu trong nội tâm, hắn cũng không phải...không phải một người như vậy...Ta tin tưởng hắn không phải thật tình muốn....lạm sát kẻ vô tội...”

Nghe lời của nàng, tâm Hắc Mộc Dạ đại rung động, trừ bỏ một cái chớp mắt, nhìn cũng không ra chỉ vì một câu nói này của nàng đã làm cho hắn phản ứng. Chỉ một câu nói của nàng, tận đáy lòng hắn nhắc lên một cảm giác cực kì vi diệu, phẳng phất như có một cơn gió xuânđang chảy vào tận hắn.

“Van cầu ngươi..... Đừng giết hắn...”

Tiểu Nguyệt Nha Nhi dùng hết tia khí lực cuối cùng cùng ý thức nói xong câu đó, thấy cả người chóng đờ không nổi...mơ màng ngất đi.

Thấy nàng lâm vào hôn mê, Hắc Mộc Dạ theo bản năng mại khai bộ pháp, tiến lên xem xét thương tổn của nàng.

“Đứng lại!” Nam nhân lấy trường tiên lặc nhanh cổ Hắc Mộc Dạ, không cho hắn tiến gần thêm nửa bước.

Chế trụ cổ Hắc Mộc Dạ, nam nhân cúi đầu kiểm tra Tiểu Nguyệt Nha Nhi, thấy nàng vẫn còn một tia hơi thở, mới hơi chút an tâm.

“Nàng thế nào?” Hắc Mộc Dạ nhìn không được mở miệng hỏi nói, trong giọng nói có sự quan tâm mà cả chính hắn cũng không biết.

Nam nhân nghe vậy quay đầu nhìn Hắc Mộc Dạ, do dự trong chốc lát, rốt cục cũng buông trường tiên, đem nó trả lại cho Hắc Mộc Dạ.

“Yên tâm, ta sẽ không làm cho cô bé chết. Về phần ngươi, tốt nhất thừa dịp ta thay đổi chủ ý, nên rời đi, bằng không đừng trách ta động thủ giết ngươi.”

Hắc Mộc Dạ do dự hồi lâu, ánh mắt dừng lại trên người bị thương nặng hôn mê kia, một cỗ cảm giác không thể diễn tả bằng lời quanh quẩn trong đáy lòng, nhưng mà, hắn cuối cùng vẫn là xoay người ly khai.

Đêm hôm đó, tay không quay về tự nhiên khiến cho sư phụ hoài nghi, nhưng thế nào cũng không chịu để lộ ra chuyện gì đã xảy ra trong rừng.

Hắn quá rõ ràng cá tính sư phụ ! Nếu sư phụ biết chuyện của nam nhân cùng tiểu nữ oa nhi kia, sợ là sẽ tìm ra bọn họ, cũng nhất định không tha cho họ.

Hắn không phản kháng, tự nhiên chọc sư phụ nổi giận, sư phụ không lưu tình chút nào hung hăng trách đánh hắn, chất vấn hắn. Sư phụ tàn khốc vô tình giáo huấn, hắn bị đánh thương tích đầy mình, chỉ kém một hơi sẽ đi gặp diêm vương. Bất luận sư phụ có hỏi như thế nào, hắn từ đầu đến cuối cũng không chịu lộ ra nửa lời. May nhờ sư phụ hắn không muốn đem giết đồ đệ duy nhất , mới rốt cục buông tha hắn.

Mình đầy thương tích, điều dưỡng suốt ba tháng mới hoàn toàn phục hồi như cũ. Tuy rằng thân thể đau nhức tra tấn, nhưng hắn trong lòng lại thủy chung chưa từng có nửa điểm hối hận.

Trong lòng, " thiên hạ " của hắn đang say ngủ.

Nhìn Nguyệt Nga Nhi điềm tĩnh trong giấc mộng, con ngươi đen hiện lên một chút ôn nhu ba quang.

Năm đó, khi thương thế phục hồi như cũ, hắn lại tiếp tục cùng sư phụ học võ, đồng thời còn âm thầm tìm kiếm tin tức nữ oa nhi đó.

Bởi vì từng nghe nàng tự xưng “Nha nhi”. Mà trên giang hồ, hắn cũng không có chút manh mối về về nàng hoặc là nam nhân trung niên kia, hơn nữa hắn phải gạt sư phụ, bởi vậy việc tìm kiếm giống như biển rộng tìm kim!!!!thật gian khó!!

Vài năm sau, có một ngày, ở đầu đường hắn thoáng nhìn một thân ảnh quen mắt, cũng rất nhanh nhận ra đó chính là nam nhân đã cứu nàng.

Hắn vất vả tìm ra, đêm đó, người cứu nàng là Phụng Thủ Nghĩa - là cha của Phụng Thủ Dương đưa nàng đi, không những dốc lòng cứu nàng, còn nhận nàng làm nghĩa nữ.

Một lần trọng thương, liên tục mấy ngày mấy đêm sốt cao hôn mê, làm cho nàng đứng trước quỷ môn quan, cuối cùng nàng cũng tỉnh, nhưng trí nhớ không còn. Thậm chí, ngay cả tên Nguyệt Nga Nhi, cũng là Phụng Thủ Nghĩa trong cơn sốt cao phát ra lời vô nghĩa mới biết được.

Hắn không quan tâm Nha Nhi có mất trí nhớ hay không, hắn cảm thấy nàng quên đi cái đêm tàn khốc đó cũng tốt. Từ khi biết nàng ở đâu, cứ vài ngày, hắn lặng lẽ lên vào Phụng gia nhìn nàng, chỉ thấy năm đó nha đầu ngốc chỉ là một đứa bé, giờ đã thành một nữ nhân thướt tha yếu điệu, thứ không thay đổi đôi mắt trong suốt trong veo, một đôi mắt ôn nhu thiện lương nhìn cuộc đời.

Trải qua nhiều năm như thế, nàng sớm đã không còn là một nha đầu, mà hắn cũng trở thành một người nam nhân. Từ lúc nào trong hắn có một sự chiếm hữu, hắn muốn nàng vĩnh viễn bên người hắn. Nhưng chính hắn rất rõ, nếu sư phụ biết hắn động tâm với một nữ nhân, sư phụ nhất định sẽ tìm cách giết nàng.

Dù lúc ấy sư phụ tuổi già bệnh nặng, sớm không phải đối thủ của hắn , nhưng hắn không muốn mạo hiểm, không muốn mất nàng, cũng không muốn trở mặt với người đã dạy dỗ hắn. Bởi vậy, hắn đành phải miễn cưỡng kiềm chế, yên lặng chờ đợi thời cơ.

Mấy tháng sau, sư phụ qua đời. Tang sự xong xuôi, hắn định hành động, đem nàng về, nhưng Phụng Thủ Dương đã đem nàng gả cho Nam Cung Mị.

Qua bao nhiêu năm tìm kiếm ...rồi chờ đợi, hắn không thể để cho nam nhân khác ôm ấp nàng! Bởi vậy, hắn liều lĩnh cướp dâu, dù biết rằng việc đó sẽ làm hắn cùng Phụng Thủ Dương cùng Nam Cung Mị trở thành địch nhân, hắn cũng không tiếc.

Vì nàng, hắn không quan tâm có thành kẻ thù của cả thiên hạ hay không! Hắn chỉ lo lắng, rằng trong mắt nàng, hắn là một nam nhân tàn khốc, vô tình đáng sợ. Năm đó nàng thiếu chút nữa chết ở trong tay của hắn, lại tin tưởng hắn không phải trời sanh tính hung tàn dã thú. Nay đâu? Hay là trí nhớ nàng không còn....lòng tin của nàng với hắn cũng theo đó mà tan biến...?

Nhìn nữ tử xinh đẹp an giấc bên cạnh mình, đáy mắt Hắc Mộc Dạ hiện lên một tia kiên quyết. Bất luận như thế nào, đời này hắn cũng không cho nàng rời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sáng sớm, gió lạnh từ từ thổi qua, Hắc Mộc Dạ cùng muội muội Hắc Mộc Miệp ngồi trong đại sảnh Huyền Minh Thành, đàm luận một ít sự vụ trọng yếu trong thành. Nếu việc này không phải phải tức khắc xử lý, hẳn một chút cũng không muốn rời khỏi phòng, rời khỏi giấc mộng thiên hạ của hắn. Sáng sớm, khi hắn mở mắt, thấy thế tử ngủ yên ở trong lòng của chính mình, thì những cái thỏa mãn khác so ra đều không bằng.

“Đại ca? Đại ca?”

Hắc mộc điệp liên tục kêu vài tiếng, mới kéo sự chú ý của hắn về.

“sao?? Suy nghĩ về chị dâu?”

Hắc Mộc Dạ hoành tráng liếc nàng một cái, không có đáp lời.

“Huynh cho dù không nói ta cũng biết, biểu hiện của huynh hiện ra hết trên mặt rồi.” Hắc Mộc Điệp giảo hoạt cười cười.

Hắc Mộc Dạ nhăn mày, dưới đáy lòng thở dài, hắn đối với tiểu muội tinh quái lại thông minh thông này một chút biện pháp cũng không có.

“Được rồi, không đề cập tới chị dâu, trở lại chuyện chính đi! Theo ta được biết, Phụng Thư Dương đã muốn nắm giữ Huyền Minh Thành, xác thực địa thế, chỉ sợ không bao lâu sẽ đã tìm tới cửa.”

“Ừ, động tác so với tưởng tượng còn chậm rất nhiều.”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Hắc Mộc Điệp đột nhiên nhin không được phát ra một tiếng cười khẽ, thần bí lại cười khẽ hướng Hắc Mộc Dạ trừng mắt nhìn.

“Không phải Phụng Thư Dương động tác chậm, mà là bởi vì có người nhân từ làm khó dễ.”

Hắc Mộc Dạ lại nhíu mày, nhìn tiểu yêu tinh trước mặt, hắn hiểu được Hắc Mộc Điệp nói những lời này mang theo một nghĩa khác. "Người nhân từ" kia chính là tiểu yêu tinh này!!!!

“Ta còn nghĩ đến Phụng Thư Dương Giang Nam để vương chi là hư danh, nguyên lai là người âm thầm giờ trò quỷ.”

“Ha ha, kỳ thật ta cũng chỉ bắt quá là chế tạo một ít thứ thôi, cũng chỉ là theo Phụng Thư Dương hành động mà thôi.” Hắc mộc điệp cười cười, thần sắc bỗng nhiên chuyển biến “Nhưng ta cũng chỉ có thể bán trụ hắn một thời gian thôi, bằng năng lực của hắn, chỉ sợ rất nhanh sẽ đã tìm tới cửa, đến lúc đó huynh tính làm sao?”

“Không thể nào, ta sẽ không cho hắn đem Nha nhi đi.” Hắc Mộc Dạ ngữ khí chắc chắn.

Nhìn thần sắc kiên quyết của hắn, ý cười lại lần nữa nổi lên:

“Cho dù khắp thiên hạ mọi người ai cũng nghĩ người vì mơ ước đến quyền thế cùng tài phú của Phụng Thư Dương, mới đem Nguyệt Nga Nhi đi, nhưng ta một chút cũng không tin. Người thật là yêu thâm năng, đúng hay không?”

Hắc Mộc Dạ trầm mặc, khuôn mặt tuấn tú xẹt qua một tia không được tự nhiên.

“Tuy rằng người chưa bao giờ lộ ra nửa điểm, nhưng ta tin chắc người cùng tâu từ trong lúc đó, nhất định đã gặp mặt, chỉ là chị dâu đã quên!”

Nếu không phải bởi vì với Nguyệt Nga Nhi có chữ tình, đại ca cũng sẽ không liều lĩnh cướp dâu, mà nếu trong trí nhớ Nguyệt Nga Nhi không phải không có đại ca tồn tại, cũng sẽ không bị kiếp đến Huyền minh thành.

Hắc Mộc Dạ có chút kinh ngạc, lại có chút đau đầu nhìn Hắc Mộc Điệp. Có đôi khi, hắn thật hy vọng muội muội này không cần quá thông minh như thế.

“Thế nào? Ta nói đúng không đúng nha?” Hắc mộc điệp cười hỏi.

Hắc Mộc Dạ không muốn trả lời vấn đề này, đơn giản quay đầu đi không để ý tới nàng.

“Không nói?” Hắc Mộc Diệp nhún vai, trên mặt ý cười lại càng sâu vài phần. “Cho dù huynh không nói, ta cũng đã sớm biết đại khái.”

“Ngươi biết cái gì?”

“Ta biết được hơi nhiều! ví dụ, chị dâu rất thích chồn bạc, kỳ thật là huynh đi tìm! Còn có, đã nhiều năm trước, có một lần sư phụ đem huynh đánh chỉ còn một hơi, huynh cái gì cũng không chịu nói, việc đó có liên quan đến chị dâu, đúng không?”

Hắc Mộc Dạ cả người kinh ngạc ngây ngẩn cả. Việc đó, hẳn cho tới bây giờ không hề nói với bất kì ai, nàng làm sao mà biết được?

“Huynh! điệu bộ liều lĩnh bây giờ cùng với bộ dáng muốn bảo vệ bí mật của chị dâu năm đó y chang như nhau, huynh nói, ta đoán đúng không?” Hắc mộc điệp cười khê ra tiếng, đối với sự thông minh tài trí của mình cũng cảm thấy đắc ý cực. (choáng với chị này!!!!>_

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trong đại sảnh Huyền minh thành, diễn ra một bữa tiệc hết sức long trọng.

Trên bàn, thức ăn, rượu ngon được bày la liệt. Đây là Hắc Mộc Dạ vì chiêu đãi bạn tốt Lôi Vô Tình mà phân phó phòng bếp chuẩn bị. Trừ hai nam nhân, Nguyệt Nga Nhi cùng Lạc Chức Y tự nhiên đã ngồi trên bàn.

Thân là thê tử Hắc Mộc Dạ, Nguyệt Nga Nhi tự nhiên bị an bài ngồi ở bên người hắn. Đáng lẽ là thê tử Nam Cung Mị, nay lại ngồi ở vị trí của chủ nhân Huyền Minh Thành, nàng có vẻ có chút không được tự nhiên.

Ngoài cảm thấy mình không nên ngồi ở vị trí này, cũng có một nguyên nhân khác, chính là Lạc Chức Y.

Nữ tử đó không phải Lôi Vô Tình mang đến sao? Không phải thê tử hoặc là người trong lòng của hắn sao? Vì cái gì nàng ta lại ngồi ở bên người Hắc Mộc Dạ, đối với hắn lại ân cần chăm chút như vậy?

Nhìn Lạc Chức Y thân thiện vô cùng thân thiết thay Hắc Mộc Dạ châm rượu, tâm Nguyệt Nga Nhi như phảng phất bị khối đại thạch đè ép, trầm ức cơ hồ mau thổ không nổi.

Nàng bưng chén giả bộ chuyên tâm uống trà, không muốn thấy khuôn mặt của Lạc Chức Y. Nhưng mà, nàng tuy rằng có thể lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, lại không có biện pháp che lấp tai của mình, lời nói của Lạc Chức Y cứ chập chồn trong tai nàng.

“Từ nay về sau, Chức Y chính là thiếp của ngài, ngài đừng chỉ lo cho một mình Nha nhi tỷ tỷ, cũng nên quan tâm tới Chức Y nhiều một chút!!

Thiếp?!

"Bang" một tiếng, cái chén trong tay Nguyệt Nga Nhi đột nhiên rơi xuống, vỡ thành nhiều mảnh dưới chân nàng. Hắc Mộc Dạ quay đầu đến, âm trầm nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” con ngươi đen lợi hại nhìn thẳng vào nàng, trên khuôn mặt hiện lên một chút biểu tình rất lạ.

“Không....Không có gì... không cẩn thận trượt một chút...” Nguyệt Nga Nhi cố gắng hiện lên một tia cười gượng ép, tâm lại bị vây trong một vùng phức tạp.

Hắn nạp thiếp? Vì sao nàng một chút cũng không biết?

Nhưng Chức Y không phải người của Lôi Tình Vô sao? sao giờ lại thành thiếp của Hắc Mộc Dạ!!"

Nguyệt Nga Nhi chấn ngạc nhìn Lạc Chức Y, nhìn nàng ân cần thay Hắc Mộc Dạ châm rượu, thậm chí còn vô cùng thân thiết đưa tới bên môi hắn.

"Chén rượu này kính ngài." Lạc Chức Y cố ý bày ra vẻ mặt cười quyến rũ.

Ý định của Lạc Chức Y là chọc tức Lôi Vô Tình, không nghĩ tới Hắc Mộc Dạ lại thập phần phối hợp đem chén rượu uống hết, thậm chí còn thuận thế nắm tay nàng.

Nàng kinh ngạc ngẩn người, ánh mắt nhìn về Nguyệt Nga Nhi một bên sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, đáy mắt xẹt qua một tia hiểu biết. Nàng muốn chọc giận Lôi vô Tình, không ngờ hắn lại kích thích Nguyệt Nga Nhi, hai cái “kế hoạch nam hiểm”, nhưng thật ra có thể tạm thời hợp tác một chút.

Có Hắc Mộc Dạ phối hợp, Lạc Chức Y biểu diễn càng thêm ra sức. Nàng cả người mềm mại không xương ngả vào người Hắc Mộc Dạ, tính chộc cho Vô Tình chết vì tức mà!!! Trong lòng Hắc Mộc Dạ, nàng kín đáo đưa về phía Lôi Vô Tình, quả nhiên nhìn thấy hấn sắc mặt khó coi cực kì, cứ như là hận không thể một chương bóp nát chén rượu.

"Hừ! Đáng đời! " Lạc Chức Y nằng ở trong lòng, bắt quá biết cái kia nam nhân vẫn là để ý chính mình, lòng của nàng xuôi xuống rất nhiều.

Nếu mục đích của chính mình đã đạt tới, Lạc Chức Y cũng không quên Hắc Mộc Dạ, coi như là báo đáp hấn vừa rồi phối hợp rất ăn ý.

"Nha nhi tỷ tỷ, về sau chúng ta chính là tỷ muội, hy vọng về sau có thể sống thật hòa thuận nha!!!!" Nàng với Nguyệt Nga Nhi ra vẻ mặt thân mật mỉm cười.

Nguyệt Nga Nhi miễn cưỡng khê động một chút khóe miệng, nàng đưa ra một nụ cười cứng ngắt, nhưng ngay cả nửa câu khách sáo có lẽ cũng nói không nên lời.

"Đây, Nha nhi tỷ tỷ, ta kính ngời một ly." Lạc Chức Y chính mình nâng một chén rượu về phía Nguyệt Nga Nhi.

Hắc Mộc Dạ khó chịu, vẻ mặt không ủng hộ với Lạc Chức Y : "Đừng uống nữa, ngời đêm nay đã uống quá nhiều."

Hấn nói như vậy dụng ý là muốn ngăn cản Lạc Chức Y kính rượu Nguyệt Nga Nhi, nhưng mà Nguyệt Nga Nhi lại nghĩ đến hấn đau lòng Lạc Chức Y, một cảm giác đau đớn bỗng nhiên xẹt qua ngực... đau đến muốn rơi lệ...

"Được cùng ly." Nguyệt Nga Nhi nâng chén rượu, xúc động uống sạch.

Với người chưa từng uống rượu như nàng mà nói, lửa nhiệt dâng lên, chẳng những cháy sạch yết hầu, lại làm nàng không thể thở nổi...một giọt nước mắt không thể khác chế tràn ra.

Nhìn bộ dạng của nàng bây giờ, một chút thương tiếc cùng lo lắng xẹt qua đáy mắt Hắc Mộc Dạ, hấn đang muốn xem xét tình hình của nàng, thì Lạc Chức Y cũng đã giành trước:

"Nha nhi tỷ tỷ, người không sao chứ?"

"Không..... Không có việc gì....." Nguyệt Nga Nhi thờ dốc trả lời, tuy rằng thân thể của nàng khó chịu, nhưng lòng của nàng càng thêm khổ sở khó chịu hơn.

"Không có việc gì là tốt rồi." Lạc Chức Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới vừa quay đầu, đã bị ánh mắt tức giận của Hắc Mộc Dạ dọa cho giật mình. Nàng âm thầm thề lười "Nguyệt Nga Nhi chẳng qua là bị say chút rượu thôi, trên người lại không thiếu nửa miếng thịt, nam nhân này làm gì mà đưa ra cái bộ mặt muốn giết mình!!!"

Nhưng nàng biết Hắc Mộc Dạ phản ứng như vậy, là bởi vì hấn rất để ý, rất quan tâm Nguyệt Nga Nhi, có thể được một người nam nhân quan tâm, Nguyệt Nga Nhi thật đúng là hạnh phúc! Đau có như Lôi Vô Tình, vô tâm vô tình. Lạc Chức Y nhìn không được trừng mắt nhìn Lôi Vô Tình liếc mắt một cái, vừa lúc thấy hấn bỗng nhiên đứng dậy.

"Ta ăn no, các ngời cứ từ từ dùng!"

Lạc Chức Y tức điên ngời, không thể dễ dàng bỏ qua.

"Không uống thêm chút nữa sao? Ngời là bằng hữu của Mộc Dạ, mà ta lại là tiểu thiếp của Mộc Dạ, nên ta cũng nên kính ngời một ly!" Nàng nói xong, bưng bầu rượu bước đến chỗ hấn châm rượu.

"Không cần!" Lôi Vô Tình sắc mặt khó coi cực tuyệt, xoay ngời rồi đi, một giây hấn cũng không muốn ở lại.

Nhìn bóng dáng hấn, Lạc Chức Y đáy mắt xẹt qua một chút thâm trầm đau đớn.

"Ta cũng trở về phòng! " Nếu ngời đã rồi đi...nàng còn phải diễn cho ai xem đây?

Mất thấy Lạc Chức Y đi rồi, Nguyệt Nga Nhi cũng rồi đi, không muốn một mình một ngời đối mặt Hắc Mộc Dạ.

"Ta... Ta cũng đi..." Nàng miễn cưỡng khởi động thân mình, lại bởi vì vừa rồi rượu lực phát tác, làm cả ngời không đứng vững, lao đảo.

"Cẩn thận!" Hắc Mộc Dạ mất tiếp nhanh tay ôm nàng, đem nàng an trí vào trong ngực.

Thấy nàng khó chịu thờ phỉ phò, đáy mắt rõ ràng đau lòng cùng thương tiếc, chỉ tiếc Nguyệt Nga Nhi bởi vì không thoải mái, thế cho nên hoàn toàn không chú ý tới.

"Đã không biết uống rượu, còn cố làm gì?" Hấn thấp giọng khinh trách.

Nàng không muốn uống rượu! Nhưng vì Lạc Chức Y nên mới uống rượu! Chẳng phải hấn vừa rồi rất vui vẻ sao, giờ lại quan tâm nàng làm gì?

Nguyệt Nga Nhi cố đứng dậy, nhưng mà lại bởi vì lần đầu tiên uống, cảm giác say càng lúc càng rõ. Hắc Mộc Dạ thở dài, tự mình đưa chén trà cho nàng.

"Uống trà nóng, sẽ làm nàng thoải mái một chút!"

"Không cần! Ta không uống!" Nguyệt Nga Nhi khó chịu

Nhìn nàng say rượu lại không chịu nhận sự giúp đỡ của hắn, Hắc Mộc Dạ bắt đầu dĩ thử dài, hắn bưng chén trà uống sạch, kéo nàng lại, chuyển toàn bộ nước trà sang miệng nàng. Hơi thở nóng rực chụp xuống, làm Nguyệt Nga Nhi không kịp phản kháng, cứ để cho nước trà ấm chuyển dần sang miệng mình. Nước trà làm nàng thanh tỉnh, nhưng nụ hôn của hắn lại khiến cho thế giới của nàng cũng tùy theo thiên toàn địa chuyển...

Lần lần, miệng hắn dần chuyển lên tai, hình ảnh Lạc Chức Y ý ời bên hắn lúc này lại hiện lên. Nàng đột nhiên đẩy hắn ra.

"Không nên đụng ta!" Nàng không muốn một kẻ vừa ôm một nữ nhân khác, lại xoay qua ôm nàng. Một loại bén nhọn đau đớn hung hăng xẹt qua trong lòng, làm nàng không thể không thừa nhận - nàng để ý sự tồn tại của Lạc Chức Y, để ý đến việc vừa xảy ra.

Lần đầu tiên biết chính mình cũng ghen tị, điều này làm cho nàng cảm thấy mình thật đáng giận. Nàng đem cả khuôn mặt vùi vào hai bàn tay, không cho hắn thấy sự ghen tị đang dâng lên trên khuôn mặt mình.

Nhìn phản ứng kịch liệt của nàng, con người Hắc Mộc Dạ giống như tinh quang trong bóng tối rạng rỡ tỏa sáng.

Biết nàng không hề thờ ơ, hồ hững với chính mình, khuôn mặt khó coi của hắn hiện lên một tia cười mãn nguyện, giống như một kẻ sau nhiều năm tìm kiếm được trân bảo quý giá.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, ánh nắng chiều dần nhạt về phía Tây.

Cả chiều nay, Nguyệt Nga Nhi ôm tiểu hồ ly, ngồi trong tiểu lí đình phía sau sân, nàng không muốn gặp ai bây giờ.

Nàng rất rõ ràng mình đang trốn cái gì, nàng trốn tránh Hắc Mộc Dạ, trốn tránh Lạc Chức Y, nàng không muốn trông thấy hai người họ ở chung một chỗ. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh Lạc Chức Y ở trong lòng Hắc Mộc Dạ, là trái tim nàng đã nhói đau đến không chịu nổi.

"Tại sao ta lại để ý chuyện đó nhỉ?" Nguyệt Nga Nhi hỏi tiểu hồ ly trong lòng, nó nhìn nàng bằng một bộ dáng vô tội.

Thấy hành vi của mình bây giờ giống như một kẻ ngốc, Nha Nhi tự chế giễu lắc đầu.

"Thật là...người làm sao mà trả lời được,ngay cả ta cũng không có đáp án kia mà!!!"

"Thật sự không có sao?" một thanh âm nhẹ nhàng từ trong đầu nàng thoát ra... Kỳ thật sâu trong lòng nàng sớm đã có đáp án, chỉ là nàng không có dũng khí đi tìm tòi nghiên cứu, không có dũng khí thừa nhận thôi.

Nhưng mà..... Như vậy có thể trốn được bao lâu? nàng đang lừa bản thân thôi! Đấy mắt toát ra tia đau thương cùng mờ mịt, không biết nên làm gì mới tốt?

"Nha nhi tỷ tỷ, thì ra tỉ ở trong này nha!"

giọng lạnh lót của Lạc Chức y phút chốc kéo suy nghĩ Nguyệt Nga Nhi trở về, nàng đứng dậy, theo bản năng rời đi, nàng không muốn gặp Lạc Chức Y. Nhưng nàng còn không kịp mại khai bộ pháp, Lạc Chức Y đã đứng trước mặt.

"Có chuyện gì sao?" Nàng miễn cưỡng tươi cười.

"Không có gì, ta hy vọng về sau có thể cùng Nha nhi tỷ tỷ hòa bình ở chung, còn thỉnh nha nhi tỷ tỷ ngày sau nhiều hơn chiếu cố." Lạc chức y mỉm cười nói.

"Được! ." nụ cười càng gượng gạo, cứng ngắt.

"Thật tốt quá! Ta nghĩ chúng ta tỷ muội về sau nhất định có thể hòa bình ở chung!"

"....Đúng vậy!" Nguyệt Nga Nhi miệng tuy rằng như vậy đáp lời, trong lòng lại hy vọng Lạc Chức Y nhanh nhanh rời đi, bởi vì nàng không thể cứ một nụ cười cứng ngắt như vậy mãi được, ...

Nhìn ngực nàng đập không theo nhịp và biểu hiện của nàng bây giờ, Lạc chức Y không thể cười nổi, lắc đầu thở dài một hơi.

"Người rõ ràng một chút cũng không hoan nghênh ta, vì sao còn giả bộ như vậy? Người không giống kẻ dối trá!"

"Ta....." Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc, không hiểu tại sao vừa mới rồi còn..., bây giờ Lạc Chức Y lại thay đổi ...

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Người không hoan nghênh ta, người không muốn ta làm thiếp của Hắc Mộc Dạ, người chỉ muốn ta đi cho khuất mắt người, không phải sao?"

"Ta....." biểu hiện của nàng rõ ràng như vậy sao?

"Người không có cách nào phản bác lời của ta, đó là bởi vì ta nói tất cả đều là sự thật. Bởi vì... người yêu hấn đi!"

Yêu!!

Từ này cứ như một cây ngân châm, xuyên thẳng vào tim nàng.

"Không..... Ta không yêu hấn...ta như thế nào có thể yêu hấn....ta không thể....." Nàng một bên lắc đầu, một bên phủ nhận, nhưng ngữ khí nửa điểm thuyết phục cũng không có.

Lạc Chức Y không hiểu Nguyệt Nga Nhi vì cái gì "không thể" yêu Hắc Mộc Dạ, nhưng nàng rõ ràng, mặc kệ có thể hay không thể yêu, có nên hay không yêu, yêu chính là yêu, không thể phủ nhận, càng không thể thay đổi sự thật.

"Người nếu không yêu hấn, thì sẽ không để ý sự tồn tại của ta, lại càng không ghen dữ dội như vậy ." Lạc Chức Y ngữ khí nhàn nhạt, nhìn Nha Nhi nói...

"Ta....." Nguyệt Nga Nhi nghẹn lời.

Vốn tưởng rằng đó là bí mật của riêng mình nàng, lại vì ghen nên đã biểu hiện ra. Điều này làm nàng không khỏi cảm thấy thập phần chật vật. Nàng thật sự không nên để ý, không nên ghen tị, lại càng không nên..... thích Hắc Mộc Dạ !

Nhưng là...nàng đã cố gắng khống chế chính mình, không ngờ vẫn là.... yêu hấn. Nàng nên như thế nào nói với Dương ca và Nam Cung Mị?

Lạc Chức Y không biết Nguyệt Nga Nhi được gả cho Nam Cung Mị, càng không biết Hắc Mộc Dạ cướp hôn, đem Nguyệt Nga Nhi cưỡng về, bởi vậy nên cứ ngỡ Nha Nhi đang giận dữ.

"Yên tâm đi! Ta sẽ không cùng người tranh thủ tình cảm, cũng sẽ không làm tiếp Hắc Mộc Dạ, cái đó chỉ là diễn trò, ta chỉ muốn chọc giận Lôi Vô Tình mà thôi."

Vừa nghe nàng nói như vậy, Nguyệt Nga Nhi nhãn tình sáng lên, đáy lòng đau đớn bởi vì mấy câu ngắn ngủn mà kỳ dị hạ xuống. Lạc Chức Y nhìn không được bật cười. Tuy rằng Nguyệt Nga Nhi luôn miệng nói chính mình không nên yêu Hắc Mộc Dạ, nhưng là lòng của nàng sự tất cả đều rành mạch viết ở trên mặt - nàng căn bản là yêu Hắc Mộc Dạ !

"ta còn muốn nói cho người một việc! Cái đó...không phải chỉ có một mình ta diễn trò...mà còn có cả Hắc Mộc Dạ phối hợp thực hiện nữa!!!"

"Hấn cố ý ? Vì cái gì?" Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Người nói xem? Ta tin người biết đáp án , hỏi trái tim người á !" Lạc Chức Y không có trả lời, ngược lại đem vấn đề trả lại cho nàng.

" Trái tim của ta?"

"Đúng vậy! Nhĩ hảo suy nghĩ một chút đi! Không quấy rầy người ."

Nhìn lạc Chức Y xoay người rời đi bóng, Nguyệt Nga Nhi tâm so với vừa rồi càng lung tung.

" Hỏi tâm của nàng?"

Nguyệt Nga Nhi đưa tay lên ngực, cảm nhận được tim mình đang đập liên hồi, mà khi nghĩ đến Hắc Mộc Dạ, nó càng đập mãnh liệt hơn....

Tiếng đánh nhau kịch liệt, phá tan không gian yên tĩnh...

Nghe tiếng binh khí va chạm vào nhau, một loại dự cảm không tốt đột nhiên hiện lên trong đầu Nha Nhi...

"Đã xảy ra chuyện gì? ai đánh nhau...?"

Nàng có chút lo sợ bất an theo tiếng đi đến đại sảnh Huyền Minh Thành, quả nhiên thấy có hai nam nhân đánh nhau, trong đó một người là Hắc Mộc Dạ, mà người còn lại là...

"Dương ca?!" sao lại là Dương ca? Hắn đến đây lúc nào?"

Vừa nghe thấy thanh âm của nàng, hai nam nhân đồng thời quát to..

"Đừng tới đây!"

Bọn họ lời nói còn chưa dứt, Phượng Thư Dương có chút kinh ngạc khoi mào mảy rậm.

Nguyệt Nga Nhi là nghĩa muội hắn, hắn tự nhiên không muốn nàng cuốn vào chuyện bọn họ đánh nhau, nhưng Hắc Mộc Dạ vì cái gì cũng lo lắng sợ nàng bị thương?

Thừa dịp chiều cùng chiều trong lúc đó không đương, Phượng Thư Dương phân thần hướng Nguyệt Nga Nhi nhìn, mà vừa thấy, hắn kinh ngạc...không hiểu..."(>_

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

"A! .."

Không cẩn thận làm thuốc đổ ra tay, Nguyệt Nga Nhi hô đau một tiếng.

Mu bàn tay trắng nõn lập tức phồng hồng, cảm giác cái nóng khó chịu trên tay, nhưng nàng lại vẫn gắt gao bưng bát thuốc không chịu buông tay, chỉ sợ nước thuốc đổ hết, càng sợ một cái thất thủ đem toàn bộ bát thuốc đánh vỡ.

Hai ngày nay, nàng chăm sóc Hắc Mộc Dạ, tự mình nấu thuốc, cũng tự mình đưa đến phòng. Tuy rằng loại chuyện này chỉ cần đưa cho nô tỳ làm, nhưng nàng muốn chính mình làm.

Bởi vì...từ lúc nghĩa phụ thu dưỡng, ở nhà đều có tỳ nữ hầu hạ, cơ hồ chưa làm qua cái gì việc nặng, bởi vậy nấu thuốc hay bưng thuốc nàng đều không biết làm. Bất quá gần gần hai ngày, đôi tay nhỏ bé có vài vết thương hồng hồng. Vết thương đau không bao nhiêu, khổ là phải làm sao che hết mấy vết thương ấy, không cho hắn thấy nàng thật sự là kẻ cái gì cũng không biết.

Nàng liếc vết hồng trên tay, âm thầm cầu nguyện lát nữa hắn đừng phát hiện. Nàng chịu đựng đau, giả bộ dường như không có việc gì bụng được đi vào phòng Hắc Mộc Dạ.

Vừa nhìn thấy nàng bước vào trong phòng, Hắc Mộc Dạ lập tức ngồi dậy. Trải qua hai ngày điều dưỡng, khí sắc của hắn đã tốt hơn nhiều. Nhìn nàng thật cẩn thận bưng chén thuốc, một cổ ấm áp nhiệt lưu nháy mắt lướt qua đáy lòng.

"Nàng không cần tự mình làm!" Tuy rằng của nàng hành động làm cho hắn cảm thấy thập phần hạnh phúc, nhưng hắn lại càng luyện tiếc làm cho nàng quá mức mệt mỏi.

Nguyệt Nga Nhi hai má nóng lên, không biết nên giải thích như thế nào, đành phải lựa chọn một câu cũng không nói.

Nàng cầm trong tay chén thuốc đưa cho Hắc Mộc Dạ, nhìn hắn uống xong, mới đưa tay lấy bát không về.

"Ngươi hiện tại cảm thấy thế nào?" Nàng quan tâm hỏi.

Hắc Mộc Dạ không có mở miệng trả lời, nhìn nàng không chớp mắt. Thấy hắn trầm mặc không nói, Nguyệt Nga Nhi nghĩ đến hắn không khỏe, đáy lòng lại không yên.

"Làm sao vậy? Ngươi không thoải mái?" Nàng lo lắng hỏi.

Mỗi khi nghĩ đến hần lúc ấy nồn ra máu, nằng liền ký kinh hãi, vừa lo lo, chỉ sợ trên người còn có nội thương.

“Nằng để ý ta sao?” Hắc Mộc Dạ đột nhiên đổi vấn đề

"Hả?"

Nguyệt Nga Nhi không nghĩ tới hần đột nhiên hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, đành phải im lặng đem bát không đặt lên bàn, trốn tránh vấn đề. Nhưng mà, Hắc Mộc Dạ lại đột nhiên bắt được tay nằng, làm hại nằng xiu chút nữa là làm vỡ cái bát.

“Làm sao vậy?”

Nằng nghi hoặc nhìn phía hần, mới phát hiện tầm mắt hần dán chặt trên vết bông hồng hồng hồng trên tay, nằng chợt dạ rút tay về, nhưng hần cứ giữ chặt .

Nhìn vết phỏng hồng hồng hồng trên tay nằng, ngực Hắc Mộc Dạ phảng phất như bị cái gì đập vào..., cảm xúc kích động thật lâu không thể bình phục.

"Đây là....." Quá cảm động, làm hần cơ hồ nói không ra lời.

"Không có gì, là ta không cẩn thận....." Nguyệt Nga Nhi má hồng hồng, y như có một loại tâm ý tư mật bị nhìn thấu.

“Về sau không được nấu thuốc nữa, có nghe thấy không?” Hắc Mộc Dạ sinh khí, ra lệnh.

Nguyệt Nga Nhi trong lòng âm áp, tuy rằng trong lời nói bá đạo, nhưng có thể cảm giác đằng sau ngữ khí bá đạo là sự quan tâm nằng.. Hần luôn như vậy, dùng cách đó để chăm sóc nằng, mà lòng của nằng trước đây lại không nhận ra

“Bóc thuốc, sắc thuốc, mấy việc này tại sao lại không để nha hoàn làm?” Hắc Mộc Dạ uất giận trong lòng.

"A ...đó...đó là bởi vì....." Nguyệt Nga Nhi lắp bắp , chính là có chút xấu hổ , không thể trước mặt hần nói ra tâm ý của mình được.

“Đó là bởi vì cái gì? Bởi vì nằng... để ý ta sao?” Hần nhìn thẳng vào mắt của nằng lại hỏi vấn đề này.

Nhìn thẳng vào mắt hần, Nguyệt Nga Nhi tâm không không chịu thua kém đấu mắt với hần...qua một hồi, nằng đầu hàng...giống như thẳng thắn đối diện với trái tim mình!

“Nếu...Nếu không cần..Ta cùng Dương ca đi trở về, không cần...ở lại!” Nằng lắp bắp đem nói cho hết lời sau, rặng mây đỏ sớm che kín đầy trời.

Nghe lời của nằng, Hắc Mộc Dạ kích động. Một dòng cảm xúc âm áp cứ chảy dần vào trong lòng hần.. Tuy rằng lúc trước, nằng tìm mọi cách phản ứng lại hần, hần sớm đã đoán ra nằng là thích hần, nhưng có thể nghe chính nằng thừa nhận tâm ý với hần, đối với hần không còn gì hơn.

Hần cầm cổ tay mảnh khảnh của Nha Nhi, hơi chút dùng sức lôi kéo, Nguyệt Nga Nhi lập tức ngã vào trong lòng hần. Bỗng nhiên đem cả người nằng bao phủ trong hơi thở nóng rực của mình, làm Nguyệt Nga Nhi một trận ý loạn tình mê, nhưng nhớ đến vết thương của hần, nằng gầy nầy đứng lên.

“Đừng như vậy, mau thả ta ra, ta sẽ làm người bị thương!"

" Vết thương nhỏ như vậy, không sao cả!" Hắc Mộc Dạ một chút cũng không để ý nói.

Có thể có được trân bảo khát cầu nhiều năm, chưa có hạnh phúc nào có thể diễn tả nổi..cho dù có đem thống khổ như thế nào đến trao đổi, hần cũng vui vẻ chấp nhận.

“Nha nhi.....” Hần thăm thì gọi của nằng tên.

Nguyệt Nga Nhi dựa trong ngực hần, nghe rõ tiếng tim hần đập, một loại cảm giác âm áp kiên định tự đáy lòng lan tràn mở ra.

Bọn họ hình như trước đây có gặp nhau..Nếu không, tại sao đúng lúc nằng lấy chồng, hần cường ngạnh đem nằng bắt đi? Rồi vì sao biết nằng thích tiểu hồ ly?

Mấy vấn đề này, Nguyệt Nga Nhi vẫn chưa có đáp án, nằng vừa định mở miệng hỏi thì hơi thở ập rực của hần đã kề bên tai, làm loạn hết suy nghĩ của nằng,hần dần chuyển nộ hôn lên môi, làm mấy câu hỏi nằng muốn hỏi bay lên chín tầng mây...

Nộ hôn này không giống hồi trước, cuồng dã, nhưng lại càng làm say lòng người, Nguyệt Nga Nhi không hề phản kháng, thậm chí vui lòng phục tùng hưởng ứng nộ hôn của hần. Nộ hôn của hần càng lúc càng nóng, làm cho hô hấp trở nên dồn dập, tay hần không yên vị, lăn vào trong áo nằng.

“Không...Không được...Thương thể của người...” Nằng cố gắng duy trì lý trí, vừa thở dốc vừa nói.

“Không được có ý kiến.” Hắc Mộc Dạ tiếng có tiếng không nói

Một chương của Phượng Thư Dương tuy rằng không nhẹ, nhưng danh hiệu Minh Vương không phải hư danh. Hần đã uống thuốc lại vận công điều dưỡng, vết thương đã tốt hơn nữa, tuy rằng công lực vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng khoảng năm bảy phần công lực đã thiện.

Hai ngày nay hấn vẫn nằm ở trên giường, không vì cái gì khác, cũng chỉ là vì tham lam, muốn nàng chăm sóc mà thôi.

“Thật sự sẽ không sao?” Nguyệt Nga Nhi tuy rằng chìm đắm trong hơi thở nóng rực của hấn, trong lòng lại vẫn có một tia băn khoăn.

“Yên tâm, Nha nhi, ngươi chỉ cần đem chính mình giao cho ta.”

Nguyệt Nga Nhi rốt cục không hề kháng cự. Trên thực tế, nàng căn bản không nghĩ mình sẽ kháng cự.

Nàng nhắm lại hai mắt, toàn tâm toàn ý nhập vào dòng tình triều của hấn, tùy ý hấn thôn tẫn quần áo của hai người, tùy ý hấn âu yếm, tùy ý hấn tiến vào thân thể của nàng, lòng của nàng...bây giờ là của hấn.

Đêm ở Huyền minh thành là một mảnh u tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng thỉnh thoảng vang lên.

Hắc Mộc Dạ lặng lẽ nằm ở trên giường, chờ Nguyệt Nga Nhi đem được lại đây.

Tuy rằng hấn ra lệnh việc này để cho tỷ nữ làm, nhưng nàng vẫn cố ý muốn trực tiếp thay hấn sắc thuốc. Nàng làm vậy là vì quan tâm hấn, làm cho hấn cảm thấy ấm áp. Thê tử của hấn, hấn nghĩ đến tình cảm chân thành của Nha Nhi dành cho hấn, hấn không yêu nàng vì sắc đẹp của nàng, cái hấn yêu chính là một nữ tử nhìn ôn nhu nhưng thật ra lại rất cứng rắn...

Hấn lấy tính mạng thê - đời này nhất định phải hảo hảo mà bảo hộ nàng, không có thứ gì trong thiên hạ lại quan trọng hơn Nha nhi của hấn..

"Bang!!!" tiếng bát vỡ đánh tan màn đêm yên tĩnh, lời mơ tưởng của Hắc Mộc Dạ về hiện tại. Hấn nghĩ nàng lại làm vỡ bát thuốc, có bị phỏng không? lại nghe thấy tiếng hét thất thanh của nàng.

“Ngươi là ai? Ngươi muốn gì?”

Vừa nghe thấy tiếng hét, Hắc Mộc Dạ lập tức ý thức được có người xông vào Huyền Minh Thành, hấn sợ thê tử của mình gặp nguy hiểm.

Đáng chết! Nếu cái tên vô liêm sỉ dám động đến Nha Nhi của hấn, hấn tuyệt đối phải băm tên đó thành vạn đoạn!

Hấn lại quên mất bản thân đang bị thương, chưa hoàn toàn phục hồi, ngực truyền đến một cơn đau, nhưng hấn không rảnh bận tâm. Giống như một trận gió xoáy, lao ra khỏi phòng, chỉ thấy Nguyệt Nga Nhi hôn mê bất tỉnh đang nằm trong tay một kẻ bịt mặt.

“Vô liêm sỉ! Buông ra nàng!” Hấn tức giận rống lên, trong giọng nói đầy đặc sát ý.

Người bịt mặt liếc mắt nhìn hấn, trong ánh mắt kia ánh mắt không thấy chút sợ hãi nào. Chẳng qua, hấn tựa hồ cũng không tính cùng Hắc Mộc Dạ giao thủ, ôm Nguyệt Nga Nhi đang mê man nhanh chóng thi triển khinh công rời đi.

“Đứng lại!”

Hắc Mộc Dạ gầm lên một tiếng, lập tức đuổi theo. Chỉ tiếc đối phương khinh công không kém, mà thương thế hấn lại chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, bởi vậy chậm chân hơn đối thủ, bị đối phương linh hoạt lánh qua.

“Vô liêm sỉ!” Hấn phẫn nộ nống một tiếng, ném hắc tiên ra, tính quần lấy người bịt mặt chân, làm cho tên kia không có biện pháp đào thoát. Không ngờ, hắc tiên chưa kịp chạm đến đuôi đối phương, một tiền ám khí mạnh mẽ đã bay ngược trở lại, quả thật nội lực của kẻ đó hiển nhiên không thể khinh thường.

Mũi ám khí chẳng những đánh gãy hắc tiên, còn hướng Hắc Mộc Dạ đánh tới, Hắc Mộc Dạ lách mình tránh ám khí, quay đầu lại đã không thấy thân ảnh người bịt mặt cùng Nguyệt Nga Nhi.

“Đáng chết!” Hắc Mộc Dạ cuồng nộ tựa như một con thú bị thương, ...

Hấn hung hăng quay lại nhìn ám khí cắm vào thân cột, phát hiện đó là một phiến đoản đao Như Diệp bằng bạc, trên chuôi đao khắc hoa văn rất tinh xảo. Con người đen bỗng nhiên nheo lại.

“Nam Cung Mị...” Lời nói lạnh lẽo mà phẫn nộ trong đêm đen vang lên, báo hiệu một trận cuồng nộ sắp xảy ra.

Một cảm giác đau trong đầu Nguyệt Nga Nhi làm nàng dần tỉnh, cố mở mắt, nàng phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ. Nàng còn chưa kịp phản ứng với tình hình, nhớ ra chuyện xảy ra ở Huyền Minh Thành.

Có một kẻ lạ mặt lên vào Huyền Minh Thành, lấy một thứ gì đó chụp vào miệng nàng, tiếp theo nàng không còn nhớ gì nữa!

Kẻ bịt mặt là ai? Tại sao lại lên vào Huyền Minh Thành” bắt nàng?

Nguyệt Nga Nhi xốc lên chân ngồi dậy, phát hiện xiêm y cũng không có dấu vết gì, lòng của nàng mới có chút nhẹ lại.

"Nơi này là chỗ nào? Kẻ bịt mắt bắt nàng tới đây làm gì?"

Cái cảm giác bất an ngày càng lớn khiến cho nàng cảm thấy hình như mọi chuyện không hề đơn giản, báo trước sẽ có chuyện xảy ra. Nàng đang suy nghĩ xem nên làm cái gì trước, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nàng vội vàng nhảy xuống giường, cảm xúc buộc chặt đến cực điểm.

Ánh mắt tràn ngập căng giới nhìn cửa phòng bị đẩy mở ra, một tỳ nữ trẻ tuổi bưng khay trà đến.

Nguyệt Nga Nhi phòng bị nhìn chăm chăm người tỳ nữ, nàng ta vừa ngẩng đầu lên, nàng không khỏi kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Sao lại là muội?" Nha Nhi Nhìn trần trối người vừa bước vào cửa..

Sao lại...? Đường đường là tiểu muội Minh vương, bây giờ lại biến thành tỳ nữ của Ma Kiếm Sơn Trang?

"Hur!" Hắc Mộc Diệp đưa tay lên miệng, ý bảo nàng nói nhỏ thôi, cũng nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Nguyệt Nga Nhi vội vàng im lặng, nhìn thái độ Mộc Diệp, hiển nhiên tình hình trước mắt của nàng không hề an toàn. Nhìn Mộc Diệp cầm khay trà để lên bàn, ngồi đối diện với nàng, nhìn không được Nha Nhi thấp giọng hỏi:

"Cuối cùng chuyện gì xảy ra? Nơi này là đâu? Ta bị ai bắt đi?"

"Đây là Ma Kiếm Sơn Trang, là Nam Cung Mị bắt ti đến đây!."

"Cái gì?!" Nguyệt Nga Nhi khiếp sợ thiếu chút nữa đã quên không chế âm lượng. "Muội nói... là Nam Cung Mị bắt ta?"

"Đúng... là hần!"

"Nhưng là..... tại sao hần làm vậy?"

Cho dù hần lên vào Huyền Minh thành là vì cứu nàng, cũng không cần làm cho nàng hôn mê rồi mới mang đi!

"Còn không phải là vì ti! hay chính xác một chút, hần lấy ti là vì nghĩa huynh tì, có thể làm cho thanh danh Ma Kiếm Sơn Trang càng ngày càng lớn?"

Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc cơ hồ nói không ra lời, câu trả lời này mà nói không thể coi bỏ nghi vấn trong đầu nàng, mà còn khiến cho nàng lâm vào hoang mang. Nam Cung Mị thật sự lấy nàng là vì quyền thế của Dương ca? Hần là người như vậy sao? Mà tại sao Mộc Diệp lại biết rõ như thế?

Sững sốt hồi lâu, Nguyệt Nga Nhi hỏi một vấn đề đơn giản nhất:

"Tại sao muội lại ở đây?"

"Ta giả trang thành tỳ nữ trà trộn vào Nam Cung gia" Nói tới đây, Hắc Mộc Diệp không khỏi cảm thấy có chút hổ thẹn.

Miệng nàng lúc trước còn hướng đại ca nói ngoa, nói phải giúp hần thám thính tình hình, kết quả nàng tuy rằng kề cận Nam Cung Mị, nhưng lại không có nửa manh mối. Nam nhân này thật sự quá mức sâu xa khó hiểu, nhưng lại... tà ác. Lúc nàng không ngờ tới, hần đã hành động, bắt Nha Nhi đến đây. Chuyện này nàng phát hiện quá muộn, thậm chí ngay cả tin tức cũng không kịp truyền đến Huyền Minh Thành, hiện tại cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, xem có biện pháp gì hay không giúp Nguyệt Nga Nhi thoát thân.

Nhìn Nguyệt Nga Nhi vẻ mặt lo sợ bất an, Hắc Mộc Diệp nhẹ giọng an ủi: "Tàu đừng lo lắng, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ tỳ. Mặt khác, ta đã có cách đưa tin tức cho đại ca, ta tin tưởng đại ca nhất định rất nhanh sẽ đến đây."

Nghĩ đến Hắc Mộc Dạ, Nguyệt Nga Nhi không yên tâm mới rốt cục an ổn chút.

Nàng tin tưởng hần, nàng biết hần nhất định sẽ đến.

Thấy điệu bộ nàng vừa nghĩ đến đại ca liền an tâm không ít, Hắc Mộc Diệp không khỏi cười nói: "Xem ra giấc mộng nhiều năm của đại ca rốt cục cũng thành!. Vì ti, đại ca thật đúng là nhọc lòng!"

Nguyệt Nga Nhi ngăn người, vội vàng hỏi: "giấc mộng nhiều năm? Muội nói như vậy là có ý gì?"

"Hả"? Thật tỳ không biết chút gì sao?" tới lượt Hắc Mộc Diệp kinh ngạc. "Chẳng lẽ tới bây giờ đại ca vẫn không kể cho tỳ nghe?"

"Kể cái gì? Muội nói mau nha!" Nguyệt Nga Nhi vội vàng truy vấn.

"Ách... cái này.... Kỳ thật đại ca cũng không kể cho muội nghe, chỉ vì có nhiều manh mối nên muội hiểu đại khái thôi!"

Hắc Mộc Diệp êm tai nói ra nàng biết toàn bộ sự tình, chuyện hai người gặp nhau trong rừng, chuyện nàng bị mất trí nhớ, cả chuyện hần vì bảo vệ bí mật đã gặp nàng, thà rằng bị sư phụ trừng phạt đến mức bị thương phải nằm gần mấy tháng trời, hần vẫn nhất định không lộ ra nửa điểm về nàng.

“Rừng cây...?” Nguyệt Nga Nhi cố gắng nhắm mắt, lục lọi trong trí nhớ chút kí ức về những chuyện xảy ra trong rừng cây, thậm chí nghĩ đến đau đầu, nửa đêm ăn tượng cũng không có. “Ta không nhớ rõ ...ta chỉ biết, nghĩa phụ cứu ta trong một khu rừng, lúc đó ta hôn mê, sau đó lại sốt cao mấy ngày mấy đêm mới hết, nên toàn bộ trí nhớ của ta từ đó về trước hầu như không còn chút nào.

Nàng mất trí nhớ, như vậy chẳng phải những kí ức về Hắc Mộc Dạ sẽ không còn tồn tại sao?

" Sốt cao mà mất đi trí nhớ?" Hắc Mộc Diệp giật mình:“Thì ra là như vậy, khó trách chuyện gì ti cũng không nhớ!"

“Rốt cuộc ta đã quên cái gì?” Nguyệt Nga Nhi ảo não,

“Ta cũng chỉ đoán ra đại khái mà thôi, nếu muốn biết toàn bộ câu chuyện, thì phải hỏi đại ca. Bất quá, với cá tính của huynh, ta nghĩ hẳn có chết cũng không hé nửa lời. Tóm lại, đại ca là thật thực yêu tỷ, điểm này là tuyệt đối không thể nghi ngờ.”

“Yêu?” từ này làm tâm Nguyệt Nga Nhi rung động. Tuy rằng rất muốn tin tưởng đây là sự thật, lại sợ nó cuối cùng chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi!

“Đừng vậy!” Hắc Mộc Diệp gạt đầu khẳng định. “Theo muội được biết, đại ca chưa bao giờ nhờ vả bất kì ai, lại vì tí thích tiểu hồ ly nên mới nhờ Lôi Vô Tình giúp. Lôi Vô Tình là người chim quý thú lạ đều không thể làm khó được hắn, nên tỷ mới có tiểu hồ ly.

" Hắn không cần vì ta mà phải làm như vậy ?"

“Tại sao lại không?” Hắc Mộc Diệp lắc đầu, nói. “Ta xác định ! Đại ca nhọc lòng tìm kiếm tiểu hồ ly, chỉ vì muốn thấy nụ cười của tỷ, ngoài ra không còn nguyên nhân khác!"

Lời Hắc Mộc Diệp vang tới đâu, cả lòng ngực Nha Nhi ảm đến đó. Một Hắc Mộc Dạ cái lạnh lùng, một kẻ nam nhân khí phách, lại chivì niềm vui của nàng mà lao tâm khổ tứ, an bài hết thảy, vậy thử hỏi nàng làm sao không cảm động cho được? Lúc nàng chỉ là một tiểu nha đầu, hồn nhiên vui vẻ, hắn đã có mặt, lại dùng phương thức im lặng để yêu nàng.Có thể được một nam nhân yêu đến thế, như vậy còn hạnh phúc nào hơn chứ?

Hắc Mộc điệp mỉm cười nhìn điệu bộ cảm động của Nguyệt Nga Nhi, nàng tiếp tục:“Năm đó đại ca thà rằng bị sư phụ đánh cho thương tích đầy mình cũng nhất định không chịu nói ra chuyện đêm đó. Mà thái độ của đại ca lúc đó và lúc đại ca liêu lĩnh cướp tỷ về Huyền Minh Thành y như nhau, muội nghĩ rằng đại ca đã yêu tỷ từ rất lâu rồi có thể là trong rừng năm đó...

Một dòng nước ấm áp tràn xuống hốc mắt Nguyệt Nga Nhi, cái cảm giác hạnh phúc nháy mắt tràn lan trong lòng nàng, bây giờ nàng chỉ muốn gặp Hắc Mộc Dạ.

“Nam Cung Mị bắt ta đến đây tính làm gì? Chẳng lẽ hắn không biết ta và Mộc Dạ thành thân?"

" Hắn tại sao lại không biết? muội chỉ sợ không phải chỉ có như vậy, muội sợ hắn không cam tâm khi kế hoạch của hắn bị thất bại, e rằng hắn bắt tỷ đến đây, không phải là gây áp lực với Phương Thư Dương, mà chính là đại ca.

“Cái gì?” Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Theo muội thấy, khả năng Nam Cung Mị bắt tỷ để gây áp lực với Phương Thư Dương rất thấp, muội nghĩ chín mười phần chính là đại ca"

" Vậy làm sao bây giờ?" Nguyệt Nga Nhi lo lắng lo lắng.

“Hiện tại cũng chỉ có thể nhìn mà thôi!"

“Nam Cung Mị..... thật sự là người như thế nào?” Nguyệt Nga Nhi hỏi.

Đối với người vốn sẽ trở thành phu quân của nàng, nàng cũng chỉ từng gặp qua một lần, căn bản không biết bất kì điều gì về hắn.Có lẽ trà trộn vào nơi này là tỷ nữ như Mộc Diệp, còn biết nhiều hơn nàng.

“Hắn? Hừ! Là một kẻ xấu xa!” Nhắc tới Nam Cung Mị, Hắc Mộc Diệp trở nên có chút không được tự nhiên.

Nhìn Hắc Mộc Diệp khác hẳn với bình thường, một tia nghi hoặc nổi lên trong Nguyệt Nga Nhi.

Nhìn thái độ nàng sinh khí, lại cố gắng làm như bình thản, loại thái độ này nàng đã từng thấy, chính là lúc nàng cố gắng kháng cự lại Hắc Mộc Dạ!!!

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ Hắc Mộc Diệp với Nam Cung Mị....có ..có..? Là như vậy sao?

Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc sững sốt một lát, phục hồi tinh thần, nhìn nàng định mở miệng, không ngờ Hắc Mộc điệp lại đột nhiên nắm cổ áo nàng lôi lên giường.

“Tiểu thư, ngài tỉnh rồi?” Nàng một bên đem Nguyệt Nga Nhi an trí ở trên giường, một bên cố ý đề cao âm lượng.

Nhìn hành động của Hắc Mộc điệp, Nguyệt Nga Nhi lập tức đoán ra Nam Cung Mị đến đây, vì thế liền phối hợp giả bộ hoảng hốt thất thố thanh âm, kinh reo lên:“Người là ai? Đây là đâu?"

“Mấy vấn đề này, chờ ngài thấy chủ tử tự nhiên sẽ biết.”

"Chủ tử người là ai? Tại sao lại đem ta đến đây?"

Hắc Mộc Diệp còn chưa kịp trả lời, cửa phòng liền mở ra. Hai nữ nhân nhìn lại, quả nhiên người đến đúng là Nam Cung Mị!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhìn người đang đứng trước mặt, vốn dĩ chỉ một chút nữa thôi nàng sẽ phải gọi người này là phu quân, hiện giờ nàng không biết phải ứng xử với hắn như thế nào, chỉ biết nhắc chân bước xuống giường.

Ánh mắt Nam Cung Mị đầu tiên là ở trên người nàng lưu lại trong chớp lát, sau mới hướng Hắc Mộc Diệp đang đứng một bên.

“Người đi xuống đi!”

“Ách...Nhưng là...tiểu thư vừa mới tỉnh lại, khả năng cần Diệp Nhi hầu hạ.” Hắc Mộc Diệp tìm lấy cớ muốn lưu lại.

Nam Cung Mị nghe vậy khoi mào đuôi lông mày, tiểu phi tiểu nghệ nàng. “Như thế nào, ghen rồi sao? Không muốn ta cùng Nha Nhi ở chung?”

Ghen?!

Hắc Mộc Diệp trên mặt có chút không được tự nhiên, hai gò má lại bỗng nhiên hiện lên một chút nhiễm đỏ ửng, có chút lấp bắp phủ nhận. “Diệp...Diệp Nhi làm sao dám...?”

Nam Cung Mị nhìn chằm chằm nàng, bên môi kia hiện lên một nụ cười sâu xa khó hiểu.

“Nếu chưa ăn dấm chua, vậy trước tiên lui xuống đi! Đến lúc cần, ta sẽ gọi người đến!”

"Nô tỳ cáo lui." Tuy rằng Hắc Mộc Diệp cũng không muốn rời đi, nhưng không thể làm cho Nam Cung Mị nghi ngờ, nàng cũng chỉ còn cách lui xuống.

Nguyệt Nga Nhi hoảng hốt nhìn hắc Mộc Diệp rời đi, trong phòng chỉ còn nàng cùng Nam Cung Mị, cảm thấy có chút khẩn trương cùng bất an.

Nàng nhìn Nam Cung Mị, phát hiện ra người đứng trước mặt cái gì cũng không biết.. Nàng không hiểu tâm tư của hắn, lại càng không biết hắn vì sao lại muốn lấy nàng làm vợ?

Chẳng lẽ đúng như Mộc Diệp nói, hắn lấy nàng là vì quyền lực của Dương ca, muốn cho thanh danh Ma Kiếm Sơn Trang ngày một lớn?

“Vì sao bắt ta đến đây?” Nếu bản thân không thể tìm ra đáp án, có một cách đơn giản hơn chính là mở miệng hỏi.

“Bất?” từ này làm Nam Cung Mị nhìn nàng, cười một nụ cười không ai có thể thấy ý nghĩa: “Hình như ngươi đã quên, nghĩa huynh của ngươi đã gả ngươi cho ta, Hắc Mộc Dạ mới chính là kẻ bắt ngươi, ta chỉ là đem thể tử của ta về mà thôi!”

“Không.” Nguyệt Nga Nhi kiên định lắc đầu. “Ta không thể trở thành thể tử của ngươi, bởi vì ta đã cùng Hắc Mộc Dạ bái đường thành thân”

Nam Cung Mị mâu quang chợt lóe, gương mặt tuấn mị giờ lên một chút biến hoá kỳ lạ mỉm cười.

“Phải không? Một khi đã như vậy, ta đây cũng không khách khí thay đổi kế hoạch một chút ”

"Kế hoạch? Ý của ngươi là...ban đầu ngươi lấy ta là có mục đích riêng ? Ngươi không phải là ...ham danh lợi quyền thế của đại ca ta?" Nguyệt Nga Nhi cố lấy dũng khí, đi thẳng vào vấn đề.

Nam Cung Mị đột nhiên cất tiếng cười to, dọa Nguyệt Nga Nhi mất hồn, khẩn trương nhìn hắn.

“Ngươi..... Ngươi cười cái gì?”

Nam Cung Mị rốt cục ngưng cười, nhưng cặp mắt kia sâu tràn ngập tà ý.

“Đúng vậy, ngươi nói đúng rồi, ta vì quyền thế Phụng ng gia mới lấy ngươi!Hắn thân thừa bệch trực nói.

"Ngươi....." Lòng tràn đầy kinh ngạc, làm Nguyệt Nga Nhi cơ hồ nói không ra lời.

Không ngờ Hắc Mộc Diệp nói đúng, nhưng..."

"Ta không tin!" cật lực lắc đầu. "Đương ca không bao giờ đem gả ta cho một kẻ như ngươi, trừ khi ngươi lừa huyênh áy!"

Nếu nghĩa huynh biết ý đồ này, nhất định sẽ không bao giờ đồng ý hôn sự này.

"Ngốc nha nhi, ngươi cho là Phượng Thư Dương là kẻ dễ bị lừa sao?"

"Ngươi....." Nguyệt Nga Nhi khiếp sợ trừng lớn mắt, giọng nói bắt đầu run rẩy: "Ý tứ của ngươi.... Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ nói...."

Chẳng lẽ Dương ca sớm đã thấy ý đồ của hần, vẫn đem nàng hứa gả cho hần?! Không thể, Dương ca không thể làm vậy...

Nhưng..... Nam Cung Mị cũng không có lí do lừa nàng!

"Ngươi cũng không nên quá thất vọng, Phượng Thư Dương đáp ứng hôn sự này, bởi vì hần biết, nếu ngươi gả cho ta, nửa đời sau của ngươi ở Ma Kiếm Sơn Trang sẽ rất thoải mái, hần biết ta sẽ không khắt khe với ngươi...mà hơn nữa ...Nam cung Mị cười nhạt nói tiếp " đằng sau ngươi có Phượng Thư Dương làm chỗ dựa, ta tuyệt đối không có khả năng khắt khe với ngươi!

"Hiện tại..... Ngươi tính làm cái gì?" Nguyệt Nga Nhi bất an hỏi.

"Rất đơn giản, nếu Hắc Mộc Dạ đã làm khó dễ, phá hủy kế hoạch của ta, ta đương nhiên đành phải theo hần đòi lại một chút công đạo."

Lấy lại công đạo?

Nhìn vẻ mặt Nam Cung Mị bí hiểm, Nguyệt Nga Nhi dự cảm sắp có một loại điềm xấu xảy ra, làm nàng lo lắng cho Hắc Mộc Dạ. Cảm giác này giống như có một tảng đá rất nặng đang đè trong lòng, làm cho nàng không thể hô hấp.

Giữa trưa...

Giữa đại môn của Ma kiếm sơn trang, trên một cây gỗ cao, là một thân ảnh bị buộc chặt, người đó không ai khác chính là Nguyệt Nga Nhi.

Nguyệt Nga Nhi dùng sức giãy dụa, chỉ muốn làm cho lỏng dây thừng, nhưng cái dây thừng được cột rất chặt, bất luận nàng có giãy dụa như thế nào, cũng không làm cho sợi dây suy yếu, chỉ làm cho cổ tay trắng ngần của nàng hiện lên từng rãnh hằn đỏ đậm, thậm chí còn rỉ máu.

Nàng quả thực không thể ngờ, Nam Cung Mị lại làm như vậy với nàng! Nhìn hành động của hần bây giờ, nàng đoán Hắc Mộc Dạ sẽ đến đây.

Hắc Mộc Dạ? tên của hần vừa vang lên, mâu thuẫn trong lòng Nha Nhi trở dậy.....nàng không mong hần lao vào nguy hiểm để cứu nàng...nhưng lại khao khát nhìn thấy hần.....

"Nha Nhi!"

Một âm thanh quen thuộc vang lên trong gió, làm nàng cả người chấn động. Nàng kích động ngẩng đầu vừa thấy, quả nhiên thấy Hắc Mộc Dạ xuất hiện ở trước mắt.

Nước mắt không biết từ đâu tràn xuống, tưởng niệm cùng tình yêu thoáng chốc tràn đầy trong toàn bộ lồng ngực. Nếu không phải hiện giờ nàng bị cột đứng trên cọc gỗ, nàng sẽ chạy đến bên hần, nhào vào lồng ngực ấm áp an toàn của hần.

"Đáng chết! Nam Cung Mị ngươi thật là vô si!" Thấy âu yếm thiên hạ bị trời, Hắc Mộc Dạ tức giận, trong mắt dần nổi lên hai tia hỏa diễm.

Hần định bay lên trời cho nàng, thì Nam Cung Mị đã đứng bên cạnh Nha Nhi, khoe miệng nở một nụ cười hiền lành, nhưng thâm trầm khó

" Không ngờ Minh Vương lừng lẫy thiên hạ, hôm nay lại đại giá Ma Kiếm Sơn Trang của tại hạ, thật vinh hạnh!"

"Nam Cung Mị, ngươi thực đáng chết!" Hắc Mộc Dạ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Nam Cung Mị, hận không thể đem hần băm thành vạn đoạn. Người này chính là mơ ước đầu tiên của Nguyệt Nga Nhi, là kẻ muốn lấy nàng làm vợ, giờ lại đem nàng buộc chặt trên cây. Nhìn thế tử bị người đối đãi như vậy, máu nóng trong cơ thể hần bắt đầu rục rịch.

Đối mặt với sự giận dữ của Hắc Mộc Dạ, Nam Cung Mị một chút cũng không sợ hãi, thậm chí bình thản lấy trong túi áo một viên thuốc, bắt buộc Nguyệt Nga Nhi nuốt đi xuống.

"Ngươi - đáng chết! Ngươi cho nàng ăn cái gì?" Hắc Mộc Dạ sắc mặt đột nhiên biến, lo lắng nhìn Nguyệt Nga Nhi.

Nam Cung Mị cúi đầu cười, trên khuôn mặt đầy sự đắc ý.

" Nhìn khắp thiên hạ, người duy nhất làm cho Minh Vương biến sắc, chỉ có thể là Nguyệt Nga Nhi" hần nhàn nhạt trả lời

“Ngươi rót cuộc cho nàng ăn cái gì?” Hắc Mộc Dạ căn bản mặc kệ hắn trêu chọc, giờ phút này hắn lo nhất chính là thứ mà Nha Nhi vừa nuốt.

"Đây là độc dược của Ma Kiếm Sơn Trang luyện ra, là thứ được luyện từ nhiều loại độc trùng, độc dược khác nhau, trên đời tuyệt vô cận hữu, cho dù ngươi có bản lĩnh lợi hại, nhưng không thể tìm ra cách điều phối chế thuốc giải, thuốc giải chỉ mình ta có..."

Hắc Mộc Dạ nheo lại con ngươi đen, trực tiếp hỏi:“Ngươi có điều kiện gì? Nói đi!” Nếu Nam Cung Mị đã đem loại thuốc đó cho Nha Nhi ăn, thì chắc chắn mục tiêu của Nam Cung Mị chính là hắn.

Quả nhiên, vừa nghe gặp Hắc Mộc Dạ nói như vậy, Nam Cung Mị giờ lên một nụ cười đắc ý:“Hào, ngươi đã sáng khoái như thế, ta cũng không khách khí. Muốn thuốc giải? lấy Huyền Minh Thành trao đổi!”

“Cái gì?!” Nguyệt Nga Nhi nhin không được phát ra tiếng hô.

Nàng không ngờ, dã tâm của Nam Cung Mị lại chính là Huyền Minh Thành? điều này không thể!

Nam Cung Mị nhìn Hắc Mộc Dạ, trên mặt hiện lên chút cười nhạt, nụ cười của hắn khiến người đối diện không biết hắn đang nghĩ điều gì.

“Ngươi vì thế tử của mình, bỏ Huyền Minh Thành, coi như cũng xứng đáng mà, đúng không?” hắn tiếp tục " Ngươi cướp thế tử của ta, coi như đem Huyền Minh Thành đền cho ta, hai chúng ta không ai nợ ai!

"Ngươi...! ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi?"

Hắn không phải không dám đem Huyền Minh Thành trao đổi, nhưng nếu trao đổi, hắn sẽ không còn gì nữa, sau này Nha Nhi sẽ phải chịu khổ, còn những người trong Huyền Minh Thành?

"Giết ta?" Nam Cung Mị cười rộ lên "Giết ta Nha Nhi của ngươi còn sống sao? Ta còn chưa nói hết đâu!"

“Ngươi.....còn muốn gì? " Hắc Mộc Dạ nghiêng rằng nhưng hắn không thể động thủ, không phải vì hắn không đấu lại Nam Cung Mị, mà vì trong tay Nam Cung Mị có Nha Nhi! Hắn không thể làm tổn thương thế tử của hắn, cũng không muốn bất kì ai làm thương tổn Nha Nhi!

"Đơn giản!" Nam Cung Mị vẫn nụ cười sâu xa, lấy một bình sứ trắng khác, giờ lên cho Mộc Dạ nhìn thấy..." không những giao Huyền Minh Thành, ngươi còn phải uống cái này nữa!"

“Đó là cái gì?”Hắc Mộc Dạ nheo con ngươi đen phòng bị.

“Yên tâm, đây không phải độc dược, không thể lấy mạng người. Chỉ là nhưng kẻ biết võ công khí huyết sẽ bị cản trở, nên sẽ bị phế nửa thành công lực mà thôi!" Lời Nam Cung Mị cứ nhàn nhạt thốt ra

Chỉ còn một nửa công lực? Nhìn bình sứ trắng lắc nhẹ trong tay Nam Cung Mị, Hắc Mộc Dạ hiểu vì sao hắn không kiên nhẫn gì! So với một Hắc Mộc Dạ cuồng nộ táo bạo, Nam Cung Mị hiện giờ quả thực như một vương giả nhàn nhã.

“Không! Không cần! Đừng đáp ứng hắn!” Nguyệt Nga Nhi nhìn Hắc Mộc Dạ vừa la hét vừa lắc đầu, chỉ sợ hắn thật sự đáp ứng Nam Cung Mị.

“Thế nào? Quyết định nhanh một chút.” Nam Cung Mị ra tiếng thúc giục.

Hắc Mộc Dạ thâm trầm nhìn Nguyệt Nga Nhi, cắn răng nói:“Đem giải dược cho nàng !”

Tuy rằng hắn không muốn bị Nam Cung Mị áp chế, nhưng hắn lại càng không can tâm để cho nàng bị bắt lì thương tổn nào.Nam cung Mị biết rõ điểm yếu của hắn chính là Nha Nhi, lại đem nàng ra trao đổi, hắn căn bản không có lựa chọn nào khác.nguyên yêu thiên hạ đã bị gì thương tổn, bởi vậy hắn căn bản không có gì lựa chọn đường sống.

“Hào! Quả nhiên là Minh vương vang danh thiên hạ!"

Nam Cung Mị giờ lên một nụ cười thắng lợi, phái hộ vệ đem bình sứ đưa tới, đợi cho hắn tận mắt thấy Hắc Mộc Dạ ngửa đầu uống thử thuốc giải, hắn mới an tâm đem thuốc cho Nguyệt Nga Nhi.

“Ha ha, quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân!” Nam Cung Mị đắc ý cất tiếng cười to, không phát hiện một thân ảnh lặng lẽ trốn một góc.

Hắc Mộc điệp buồn bực trừng mắt nhìn Nam Cung Mị, dưới đáy lòng âm thầm thề, nhất định phải lấy lại Huyền Minh Thành, bằng không nàng có nhà mà không về được! cả đời bên cạnh Nam Cung Mị làm một tì nữ?

Sáng sớm ánh rạng đông ôn nhu trải nhẹ trên mặt đất, một con tuần mã cao lớn từ từ chậm rãi từ đại môn Huyền Minh Thành đi ra.

Hắc Mộc Dạ một tay trì cương, một tay kia tắc ôm âu yếm thế tử, rời khỏi Huyền Minh Thành một tay gậy dựng.

Nơi này, từ nay về sau sẽ không còn thuộc về hắn, nhưng là hắn một chút cũng không cảm thấy tiếc, bởi vì hắn biết, có những thứ mất đi không bao giờ có thể lấy lại được.

Hắn cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng hắn, thấy càng có chút khổ sở, buồn phiền.

“Làm sao vậy? tại sao lại có khuôn mặt như vậy?”

“Không, không có nha!” Nguyệt Nga Nhi chạy nhanh cong lên khoe miệng, giờ lên một chút tươi cười.

Hắc Mộc Dạ nhìn nét mặt ngưng trọng của thê tử, hắn dễ dàng nhận thấy dưới khuôn mặt đang cười là một tầng sầu lo.

"Nàng đi theo ta...cảm thấy rất ủy khuất?"

Bất luận trong tình huống nào, hắn luôn luôn là kẻ tự tin, nhưng mà với nàng, đã làm cho sự tự tin của hắn dao động. Hiện giờ nàng đi theo hắn, mà hắn bây giờ là kẻ trắng tay, ngay chính hắn, nếu lâm vào hoàn cảnh như vậy, cũng cảm thấy thật ủy khuất

"Không phải đâu! Ta một chút cũng không cảm thấy ủy khuất." Nguyệt Nga Nhi lắc lắc đầu, mềm mại dựa trong ngực hắn, lẳng lặng nghe tiếng tin hắn đập, cảm thấy thực hạnh phúc.

"Vậy thì vì sao?"

“Ta chỉ là..... Không đành lòng nhìn chàng vì ta mà phải hy sinh nhiều như vậy!”

Huyền Minh Thành là tâm huyết của hắn,nay chỉ vì nàng mà chấp tay dâng tặng cho Nam Cung Mi, thậm chí ngay cả nội lực phải vất vả tu luyện, cũng vì nàng mà phế một nửa...Hắn vì nàng...mà làm tất cả... thật sự là nhiều lắm, nhiều lắm, nhiều đến mức nàng không thể nói hết, làm cho nàng cảm động! có loại muốn khóc, đồng thời cũng sợ hãi.

Nàng sợ hãi...nếu một ngày, hắn cảm thấy vì nàng mà hắn phải trả giá nhiều như vậy, càng sợ hãi nếu có một ngày, hắn hối hận...

Nếu, nếu tương lai có một ngày, hắn không còn yêu nàng...?

Nếu lúc đó hắn hối hận...nàng sẽ đau khổ đến chết mất!!!

Nghe lời của nàng nói, cảm nhận được bất an trong đáy lòng, Hắc Mộc Dạ siết chặt cánh tay đem nàng áp vào ngực, hận là không đem cả người nàng nhập vào người mình.

"Nha đầu ngốc, chẳng lẽ nàng còn không hiểu? Ta một chút cũng không để ý! Với ta mà nói, chỉ có nàng mới là thứ duy nhất ta coi trọng nhất, quan tâm nhất!"

Chỉ cần có thể có được nàng, chỉ cần nàng có thể cả đời vĩnh viễn bên cạnh hắn.Như vậy, cho dù hai bàn tay trắng, cho dù mất đi hết thảy, hắn cũng không hề hối hận, bởi vì nếu mất nàng, cả đời này hắn sẽ mất đi tình cảm chân thành.

Hắn ôm chặt thiên hạ của hắn trong lòng, thật may mắn vì chính mình có thể có được thê tử thiện lương như vậy! chính là...

“Làm sao vậy?” nhìn hắn nhú mày, chìm trong suy nghĩ, Nguyệt Nga Nhi ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Hắc Mộc Dạ cúi đầu hôn mắt nàng:“Ta một chút cũng không để ý mất mát này, chỉ là nàng phải chịu ủy khuất cùng ta làm một đôi vợ chồng nghèo khổ!”

Những năm gần đây hắn sở làm hết thảy, không ngoài là hy vọng chính mình càng cường đại, càng có thực lực để có thể bảo hộ người mà hắn yêu, nhưng là hiện tại hắn ngay cả chỗ che gió mưa cũng không có, thật sự là rất ủy khuất nàng.

Nghe hắn nói như vậy, tảng đá trong ngực Nguyệt Nga Nhi cũng nhẹ nhõm, trên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, nước mắt từ từ chậm chậm rơi xuống.

“Ta không cần, chỉ cần có chàng bên cạnh, cho dù là chỉ có một gian nhà gỗ nhỏ, ta cũng vui vẻ chấp nhận!”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật.” Nguyệt Nga Nhi nở một nụ cười mãn nguyện.

"Chúng ta có thể tìm một sơn cốc, làm một căn nhà gỗ nhỏ. ta có thể nấu ăn, chàng săn thú trong rừng, vợ chồng chúng ta sống một cuộc sống vô tranh, vô lo, như vậy không tốt sao?"

"Nha nhi....." Hắc Mộc Dạ cảm động cơ hồ nói không ra lời,cúi xuống hôn Nha Nhi, tạ từ thâm tình mà triền miên hôn, để có thể biểu hiện tình yêu của hắn.

Nhiều năm trước có thể gặp nàng, nhiều năm sau có thể tìm được nàng, có thể cả đời yêu nàng...

Hắn không cầu to lớn gì, chỉ cần nàng bên cạnh hắn, cùng hắn sống một cuộc sống không chạm trần thế, một cuộc sống an nhàn, chỉ có vậy...mà thôi!!!

Nha Nhi của hấn...

Hấn..Hắc Mộc Dạ, đời này sẽ lấy tính mạng ra để bảo vệ, yêu thương thế tử của mình!!!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Đoạt Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.